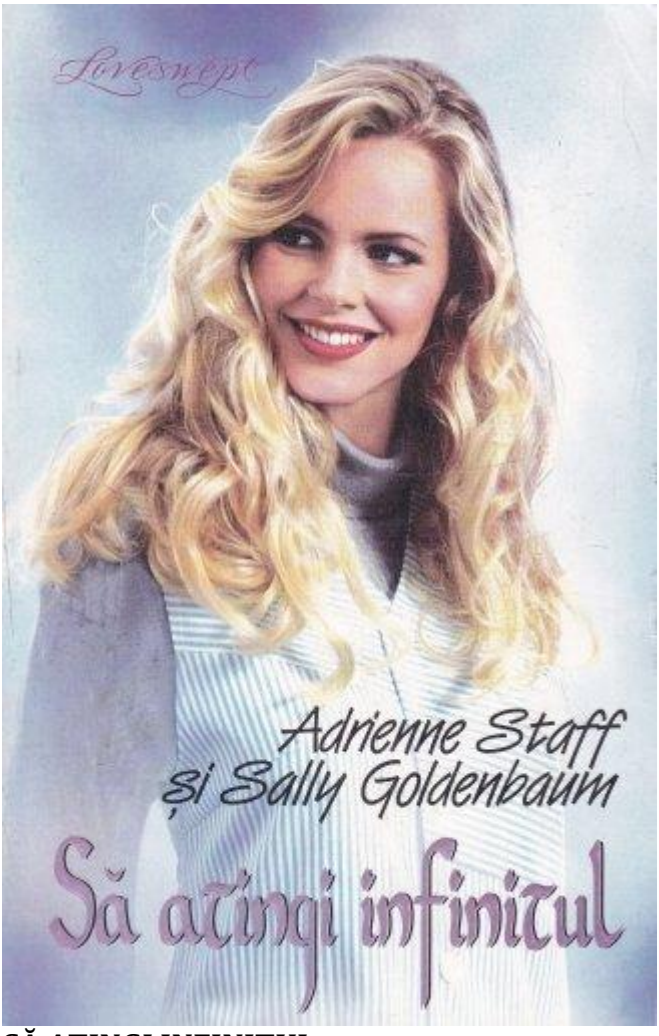

SĂ ATINGI INFINITUL
SALLY GOLDENBAUM

Traducere de Anda Oprea-Aron
Editura Miron, 1995
Colecţia Loveswept

ISBN 973 – 95057 – 5 – 7

PROLOG

Scândiurile parchetului se aliniau perfect într-o succesiune de

nezdruncinat; o nuanţă închisă, apoi una deschisă şi tot aşa.

Lustruită fără cusur, oglinda parchetului reflecta unduirea domoală a rasei negre ce se îndrepta domol către biroul Maicii Superioare. Doar păcănitul ritmic al singurei perechi de pantofi negri şi ticăitul bătrânului ceas uriaş din vorbitorul mănăstirii tulburau liniştea dimineţii.

Laurie O'Neill tuşi discret. *„Uite, se gândi ea, cel puţin ştiu că sunt încă vie"*.

Scame mici de praf dansau în fâşii oblice de lumină filtrate de uşa de la intrare şi Laurie se trezi urmărind hipnotizată aceste volute. Se înfioră.

Totul era atât de tăcut. O tăcere nepământeană. Răsuflă adânc şi îşi potoli cu mâna apăsată pe piept bătăile inimii. Dar nu reuşi mult timp să se calmeze.

Întreaga ei fiinţă se împotrivea liniştii desăvârşite din mănăstire. O împrejmuia în falduri tăcute, fără să o atingă sau să o cuprindă în întregime. De ce? Ceva nu era în regulă. Se străduise din greu; încercase totul. Şi totuşi se simţea invadată de un imens gol interior, în ciuda oricărei încercări sau explicaţii posibile. Era mereu prezent, chiar în mijlocul fiinţei ei, ca o imensă sferă de vid care cerea dureros să fie umplută.

Ajungând la capătul holului, Laurie se opri şi ascultă. Abia auzit, de departe ajunsese la ea începutul unui psalm. Era utrenia. Surorile se adunau toate în capela cu boltă înaltă pentru meditaţie şi rugăciunea de dimineaţă. Ascultând atentă sunetele frumoase şi pure, Laurie privea pierdută holul larg din faţă, zăbovind asupra uşii, bogat ornamentate, de la intrare.

În acea clipă se simţi brusc azvârlită cu cinci ani în urmă, în dimineaţa aceea răcoroasă de septembrie, când, împreună cu cea mai bună prietenă din liceu, Ellen Farrel, trecuse prin aceeaşi imensă uşă dublă, cu inima zvâcnind, cu mâini tremurătoare şi ultima ţigară fumată până la filtru cu gesturi studiate şi apoi aruncată în boscheţii ce străjuiau intrarea.

Trebuie să fie cam cinci ani de când, cu capul sfidător înălţat şi cu ochii luminaţi de visele tinereţii, şi-au început noviciatul la *„Surorile îndurării Divine"*.

Ellen rezistase exact şase săptămâni. Era clovnul clasei. Ea le făcea să râdă în încordarea primelor zile, când regulamentul era

explicat cu grijă într-o manieră clară şi netedă asemenea scândurilor din parchet, iar tăcerea se drapa în jurul lor în falduri sufocante.

Ellen le tachina pe toate, în felul ei deschis şi ireverenţios. Rezistase atâta timp cât regulile impuse şi regimul fuseseră suportabile. Apoi plecase. Era într-o dimineaţă, devreme, exact ca acum. Îi ceruse să nu spună la nimeni şi Laurie încă îşi mai amintea teama ascuţită ce-i străpungea sufletul în ziua aceea când văzuse locul gol al lui Ellen. Era gol şi la vecernie. Şi Laurie ştiu că Ellen plecase.

Plânsese sub plapumă multe nopţi la rând. Într-un târziu, se simţise chiar în stare să-şi continue drumul. În fond, spuneau maicile, ea nu venise în mănăstire pentru Ellen. Totul o să fie bine. Ellen nu era pur şi simplu croită pe tiparul unei astfel de vieţi, dar ea, Laurie O'Neill avea cu adevărat chemare. Ochii cenuşii ai lui Laurie se întunecară de durere. Nu, nici ea nu avea chemare. Iar acum momentele liniştite ale vieţii de aici se apropiau de sfârşit.

Era timpul să plece. Îndreptându-şi umerii, Laurie dădu colţul şi intră în biroul Maicii Superioare ca să semneze actele ce o dezlegau de legământul temporar.

Maica Joan-Mary o îmbrăţişă cu blândeţe şi îi ură numai bine. Dar era o ruşine, adăugă ea blând apropiindu-se de uşă; Laurie părea fericită ca soră aspirantă, iar ele văzuseră în ea o mireasă atât de frumoasă a Sfintei Biserici.

— Da, o adevărată ruşine, soră Lauretta Ann, şopti, strecurându-se pe uşă şi lăsând-o pe Laurie să-şi şteargă lacrimile şi să-şi schimbe hainele pentru orice o va aştepta afară. *Ei bine*, se gândi Laurie cu îndărătnicie, pe când îşi dădea jos rasa neagră şi grea şi îşi scotea voalul de pe cap, *poate că era o ruşine, dar aşa i se părea corect*. Indiferent ce credea familia ei, pe care o pusese în temă cu ocazia ultimei zile de vizită, indiferent ce spuneau celelalte maici, indiferent cât de speriată era, undeva, în sufletul ei simţea mulţumirea profundă de a şti că ea.

Laurie O'Neill, avea dreptate.

Pentru moment era o mică consolare. Panica îi flutura în suflet acelaşi sentiment apăsător care o ţinuse trează în ultimele săptămâni, făcând-o să se întrebe cu îngrijorare ce o aştepta de acum înainte. Cum va da piept cu lumea pe care o lăsase în urmă? Cum se va descurca?

Perspectiva oricărui lucru cât de simplu, ca de pildă să mănânce singură într-un restaurant, să-şi cumpere singură propriile ei haine, să

întâlnească oameni, mai ales bărbaţi, îi îngheţa sângele în vene şi-i făcea inima să bubuie dureros în piept.

Degetele i se încurcau în copcile bluzei. Timp de o secundă îi veni să plângă şi să capituleze. „*Nu pot s-o fac*" se gândi ea, „*nu sunt destul de curajoasă*!" Mai bine să rămână şi să nu mai iasă afară niciodată. Gândindu-se însă la… bărbaţi, se decise. O vor plăcea!

Dar cum va reacţiona ea faţă de ei? Probabil nu ca la optsprezece ani, când era timidă şi supusă poruncilor părinteşti. Şi totuşi… şi totuşi se crease o prăpastie-rezultatul celor cinci ani de mănăstire, părând acum imposibil de trecut. Se maturizase, dar sigur nu câştigase experienţă în privinţa bărbaţilor.

Ce ştia ea despre întâlniri? Sărutări? Mângâiere? Iubire?

Se frecă repede la ochi, înghiţi în sec şi îşi înălţă bărbia.

Nu avea intenţia să fie înfrântă tocmai acum! Rupse învelitoarea pachetului trimis prin poştă de Ellen şi abia atunci valurile de teamă începură să se retragă, făcând loc entuziasmului pentru ceea ce o aştepta afară.

În mai puţin de o zi, va fi cu Ellen şi-şi va aminti rareori de ceea ce lăsase aici.

Ellen îi scrisese să nu se îngrijoreze, pentru că o să se ocupe ea de tot şi într-adevăr avusese grijă: de la rochia de jerse maro până la poşetă; în plus, o maşină, *Mercury,* ultimul tip, pe care i-o închiriase pentru drumul până la Washington. Laurie zâmbi răutăcios; Ellen era poate puţin exagerată, dar, cu siguranţă, era cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată.

Trebuie să vii întâi acasă, insistase tatăl ei când îi vorbise despre planurile ei de viitor. Dar ăsta era un lucru pe care Laurie O'Neill ştia că nu îl va face. Nu încă. Dacă recădea iar în îmbrăţişarea protectoare a familiei, înainte de a sta ferm pe propriile-i picioare, nu ar mai fi reuşit niciodată să fie independentă.

Cu înnoită hotărâre, Luărie îşi trase peste cap rochia şi privi rapid în oglinda geamului din faţă. Un fior ascuţit îi cutreieră trupul din cap până în picioare. Atât de mult din ea lăsat vederii? Picioarele, braţele în întregime şi destul din decolteu. Se simţea goală.

Înşfăcând un pulover cu mânecă lungă, pe care Ellen, miloasa, i-l pusese pentru orice eventualitate în pachet, îndrăzni să se privească a doua oară în geamul vitrinei. Oare cum o vor vedea ceilalţi? Era drăguţă? O vor plăcea cei de afară? Încercă un zâmbet, trecându-şi cu

nervozitate degetele prin părul arămiu, tuns scurt. Va întâlni şi bărbaţi? Şi dacă da, ce le va spune?

Laurie O'Neill se dojeni cu voce tare: *„Laurie, tu pui căruţa înaintea calului; înhamă-l mai bine invers! Termină cu melodrama, şi la drum!"*

Încălţând o pereche de pantofi bej, fără toc, îşi netezi rochia şi deschise cu zgomot etuiul. Ellen se gândise la toate: ruj de buze, fard de obraz, un portofel, în care să-şi îndese banii trimişi de părinţii ei, o hartă mică, cu care să poată ajunge la locuinţa lui Ellen, din Washington D.C., o sticlă mică, plată, din cea de care ţi se dă în avion, pe care mâna grijulie a lui Ellen scrisese *„de uz medicinal"*, şi o batistă minusculă. Ellen pusese un bilet printre haine şi Laurie desluşi: *„Şterge-ţi lacrimile în batistuţa de colo şi lasă-le în Pennsylvania. Soarele străluceşte sus pe cer, Dumnezeu tot acolo la el în cer stă, dar eu sunt aici, în Washington, aşteptându-te. Lumea e O.K. şi te aşteaptă, Laurie O'Neill".*

„Lumea te aşteaptă… Şi eu sunt gata pentru lume, cel puţin aşa sper…", murmură Laurie încet. Cu o privire lungă, de rămas-bun, îşi fixă în memorie locul care-i ţinuse loc de cămin timp de cinci ani, apoi păşi tăcută afară, în dimineaţa gălăgioasă de februarie şi-şi începu lunga călătorie spre Washington D.C., îndreptându-se spre o veche prietenă şi spre o nouă slujbă. Iar ceea ce îi stătea înainte era o viaţă nou-nouţă.

CAPITOLUL 1

Laurie îşi îndepărtă cârlionţii umezi de pe frunte şi încercă să-şi adune puterile în trupul istovit. Lăsând să-i cadă din mână geamantanul maro-gălbui, se opri în faţa apartamentului lui Ellen, privind ca prin ceaţă ceasul de la mână; arăta ora trei şi douăzeci, dimineaţa. Nici măcar nu avusese prezenţa de spirit să o sune pe Ellen, din drum. Nu o avusese nici când se trezise că s-au stricat frânele, nici când o luase pe un drum greşit şi nici când trăsese la marginea drumului, ca să-şi şteargă lacrimile. Probabil că Ellen nu o mai aşteptase, gândindu-se că va veni abia a doua zi. Ellen o fi crezut… Dar Laurie nu mai fu capabilă să-şi continue gândul. Ciocăni slab în uşă. Lumina blândă, neclară de pe coridor, o învăluia în umbre misterioase şi bătu iar, mutându-se de pe un picior pe altul. Trăise o eternitate într-o singură zi şi se simţea pregătită să îi pună capăt.

Tulburând liniştea nopţii, bătu mai tare în uşă şi sunetul

reverberă în pereţii subţiri ca hârtia. Din spatele uşii închise se auzi un târşâit slab, apoi încuietoarea clănţăni sec şi uşa fu dată de perete. Laurie deschise gura, dar nu rosti niciun cuvânt. Drept în faţă, la distanţă de câţiva centimetri, între pieptul lui gol şi făptura ei tremurătoare, incredibil de frumos şi arătând cam adormit, stătea un bărbat care se căznea alene să-şi tragă fermoarul de la blugii mai mult decât uzaţi.

Dacă i-ar fi venit vreodată ideea să leşine acum ar fi fost momentul. Cât de simplu… să se aplece asupra ei şi să… se trezească cu Ellen alături, în locul acestui bărbat incredibil de chipeş şi pe jumătate dezbrăcat. Haide-ţi genunchi, fă-ceţi-vă datoria!

Dar nu se întâmplă nimic. Sigur că nu-ripostă o voce interioară-cum poţi să leşini, când eşti atât de ocupată să te holbezi la pieptul lui? Bine, dar nu era nimic care să îl acopere!

Şi acest piept ameţitor, puternic, presărat cu păr negru, cu pielea netedă şi lucioasă era chiar în faţa ei. Se zărea o împletitură de muşchi: curba sculpturală a unuia se desena în partea de sus a pieptului, ca o coardă dură, plată; apoi altul care cobora dinspre coaste spre ombilic… Ah, peticul acela musculos al pântecelui întrezărit în deschizătura în formă de V a fermoarului. Oh, Dumnezeule, ce făcea ea oare?

Ochii lui Laurie rătăciră o clipă asupra chipului lui şi întâlniră o strâmbătură somnoroasă, dar amuzată.

— Hm, asta da privire cercetătoare, don'şoară, tărăgăna el cuvintele. Acum e rândul meu, da? îşi miji ochii şi îşi smuci fermoarul în sus, apoi îşi încheie pe îndelete nasturele, ridicându-şi blugii, cu un gest lejer, pe şoldurile suple. Ochii lui nu se mai dezlipeau de pe faţa lui Laurie.

Fiecare fibră din trupul ei părea că luase foc. Mintea i se învârtea şi dintr-odată pete mari, cât nişte balene, începură să-i înoate în faţa ochilor.

„*Ei bine*", se gândi ea resemnată, mai bine mai târziu decât niciodată. Şi pe când privirea i se agăţa de imaginea tot mai estompată a bărbatului din faţa ei, genunchii o părăsiră. Străinul o trase spre el în ultima clipă şi o ţinu strâns, strivind-o de trupul lui.

— Hei, ţine-te bine, O. K? Hei… îi înconjură spatele cu braţul arcuit ca să o susţină.

— Încercam doar să te tachinez! mai mult latru decât muşc. Se

uită în jos, la trupul care îi tremura în braţe şi un nod ciudat i se puse în gât. Era atât de drăguţă, cu o frumuseţe fragilă şi bântuită de fantasme, ca a eroinelor din vechile balade pe care le iubea atât. Cedând ispitei, îi ridică uşurel bărbia, apoi îi netezi cu blândeţe arcul sprâncenelor. Când vorbi, apăru o notă de duioşie în glasul lui.

— Hei, îmi pare rău, dulceaţo! Nu am vrut să te sperii. Nu sunt un obsedat sexual periculos; sunt doar un cântăreţ la banjou, pe jumătate treaz şi cu un accentuat simţ al umorului. Laurie auzi cuvintele de undeva de foarte departe. Parcă plutea sus, în văzduh sau adânc, printre valuri. Încercă să îi răspundă, să îl asigure că se simţea perfect şi că nu intenţionase să fie aşa de stupidă, dar pur şi simplu nu îşi mai găsea vocea. Genele îi fluturară dezvelindu-i ochii imenşi, cenuşii, plini de jenă şi neputinţă. Privirea ei îi atinse faţa ca o aripă de fluture.

Rick Westin simţi atingerea acestei priviri şi reacţiona imediat. Dintr-o zvâcnitură o luă pe Laurie în braţe, lipind-o de pieptul lui. Împinse uşa cu piciorul şi pătrunse în cameră. Pentru o clipă, ezită în faţa canapelei, dar îşi clătină capul şi, străbătând camera de zi, o, duse în singurul dormitor al casei.

Pătura era azvârlită într-o parte, cearşafurile, mototolite de urma trupului lui. Se aplecă, fără nicio vorbă, aşezând-o pe Laurie pe pat, apoi stătu şi el pe marginea patului. Trupul strâns în blugii vechi era ameţitor de aproape de braţul gol a lui Laurie. Cu ochii închişi, Laurie îşi încrucişa braţele peste sâni, iar unghiile i se înfipseră în pumnii micuţi, încleştaţi şi tremurători. Rick râse.

— Arăţi de parcă eşti gata să-ţi dai duhul. Linişteşte-te drăguţo! Eşti în siguranţă aici, ai cuvântul meu. Dar senzualitatea răguşită din vocea lui punea la îndoială cele spuse.

— Linişteşte-te, porunci el din nou, rugându-se ca mâinile ei să se descleştеze. Îşi purta mâna delicat peste braţele ei, în ceea ce ar fi trebuit să fie un gest de liniştire. Habar n-avea de efectul lui asupra lui Laurie.

— Nu, nu cred că mă pot relaxa astfel, murmură, retrăgându-se spre celălalt capăt al patului. Poate dacă m-ai lăsa singură… sau dacă m-aş scula şi aş pleca… sau dacă…

— Atunci te-ai simţi mai bine?

— Nu prea cred. Nu pot respira şi… îmi bate groaznic inima.

— Ştiu, o simt.

— Dumnezeule, murmură Laurie, nedorind să i se reamintească de apropierea trupurilor lor. Lasă-mă să plec! Cred că acum pot să mă ţin pe picioare.

— Sigur?

— Nu, nu sunt sigură de nimic, în afară de faptul că sunt obosită, că mă simt groaznic şi că, probabil m-am rătăcit.

— De ce?

— Pentru că nu e posibil ca tu să fi dormit aici, dacă ăsta-i locul unde trebuia să ajung. Ellen ru mi-ar fi făcut aşa ceva. N-ar fi putut. M-ar fi prevenit se precipită Laurie.

— Hei! Deci tu eşti de mult pierduta prietenă a lui Ellen. Ascultă, a crezut că te-ai răzgândit, fiindcă nu ai mai sunat-o. Aşa că mi-a dat voie să rămân aici peste noapte. Ştii, vorbi el fără şir, încercând să o liniştească prin timbrul vocii sale calm şi ferm, am cules un câine vagabond de pe stradă, duminica trecută, i-am oferit adăpost, iar acum mi-e casa plină de purici. Câinele e la veterinar, iar eu aveam nevoie de un loc unde să rămân peste noapte. Ellen era de gardă, iar tu nu erai aici, aşa că totul s-a potrivit de minune… Sau ar fi trebuit să se potrivească. Gata! Se opri din vorbă şi o împinse uşurel înapoi pe pernă. Acum ştii că nu te-ai rătăcit. Să vedem ce pot să fac în legătură cu oboseala ta şi cu *„starea ta groaznică”.* Când îi zâmbi, Laurie simţi fiori dansându-i în tot trupul. Până să fie perfect conştientă de trupul lui, se simţi tulburată de bustul lui gol. Acum îl privi de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Avea părul negru, răvăşit, ochii foarte negri, gura frumos modelată, senzuală şi o gropiţă în bărbie, pe jumătate ascunsă de barbă. Dar ochii o hipnotizau cu adevărat; erau negri-maronii, întunecaţi şi calzi, de o nuanţă fără seamăn; precum cacaua, se gândi ea sau precum culoarea ciocolatei, sau mai degrabă a cafelei. Un râs nervos o cuprinse.

— Cred că îmi este foame, icni ea, luptându-se să se controleze.

Asta trebuie să fi fost explicaţia; foamea, epuizarea şi şocul.

Ce altceva ar fi putut să explice aceste gânduri şi sentimente nebuneşti, care o prinseseră în vâltoarea lor?

Cântăreţul la banjou o privi cu ochii aceia pătrunzători şi întunecaţi, mulţumindu-se pentru moment cu explicaţia asta.

— Ei bine, dulceaţo, mă voi ocupa personal de asta: soseşte un *Westin* special!

Îi mângâie obrazul şi apoi se îndreptă spre bucătărie. Din uşă se

întoarse către Laurie.

— Stai acolo unde eşti, fără figuri! Nu vreau să mă întorc şi să te găsesc leşinată, întinsă pe jos.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea, murmură ea, trăgându-şi capul între umeri. Sunt O.K. Şi o ceaşcă cu ceai, te rog!

— Nu ştiu, răspunse el încetişor, dar cred că mi-ar plăcea să mă deranjez pentru tine. Mă faci să mă gândesc la o pasăre micuţă purtată de vânt, care ar avea nevoie de un loc să se odihnească.

— Dar nu sunt o pasăre mică! Ridicase glasul într-o răbufnire de mânie, care nu-i stătea în fire. Legănându-şi picioarele pe marginea patului, îl fixa cu ochii mari, cenuşii şi strălucitori. Sunt o femeie matură, cu o viaţă proprie, capabilă să am singură grijă de mine. Dacă am putut să conduc fără frâne din Pennsylvania până aici… cred că… pot orice. Nu vreau să fiu cocoloşită, îmblânzită sau…" sau…

— Hei! Râsul lui gros umplu camera. Fantastic! Poţi să fii sigură că nu am să fac încă o dată aceeaşi greşeală. Dar crede-mă, nu am de gând să te cocoloşesc sau să te îmblânzesc. Pur şi simplu am senzaţia că noaptea asta va fi cea mai fericită din viaţa mea. Îi datorez lui Ellen o sărutare şi lui Ario un superscărpinat între urechi. Acum rămâi unde eşti, iar eu am să-ţi pregătesc una dintre specialităţile mele concepute tocmai pentru miezul nopţii. Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Adică nu, pentru ora trei dimineaţa. Am luat comanda domnişoară… ia stai aşa, nici măcar nu îţi ştiu numele!

„*Poate era mai bine aşa*". Laurie se lăsă pe spate, cu un mic zâmbet în colţul gurii, apărut acolo în ciuda împotrivirii ei.

— Mă numesc Laurie O'Neill. Sunt încântată de cunoştinţă. Iar tu eşti…?

— Şi mai încântat de cunoştinţă! Cu un rânjet ca de lup se apropie uşurel de ea, îi luă mâna prizonieră în mâinile lui şi dintr-odată furnicături începură să-i urce prin braţe prevenind-o de senzaţia senzuală a degetelor prizoniere în mâna lui.

Atingerea bărbătească era rece, dar întregul ei braţ se aprinse de o căldură ascunsă. Îşi retrase mâna, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea arde.

— Nu, n-ai înţeles. Te-am întrebat de numele tău, zise ea cu o exasperare greu de înfrânt. Westin este numele tău de familie, prenumele sau singurul tău nume?

— Aha, o fată de modă veche, căreia îi plac prezentările formale.

Ei bine, mă numesc Rick Westin, cântăreţ la banjou, compozitor de balade şi colecţionar de tot soiul de oameni şi locuri. Acum eşti satisfăcută?

Laurie trase cu disperare de mâneci, răspunzându-i abia auzit:

— Mda, aproape! Sărind jos din pat, el îşi lăsă o clipă palmele să se odihnească pe pantalonii foarte strâmţi, albaştri şi îşi arcui o sprânceană a întrebare.

— În regulă? Ce altceva mai vrei să ştii?

— Ei bine, probabil că nu-i treaba mea, dar…

— Ei, hai, spune!

— Cum… cum de o cunoşti pe Ellen?

— Vrei să spui „*cum*" sau „*cât de bine*"? sublinie el diferenţa cu grosolănie.

Laurie se făcu palidă, apoi albă ca hârtia.

— Am zis „*cât*"! Niciodată nu m-aş fi gândit sau n-aş fi întrebat aşa ceva.

— De ce nu? Oricine altcineva ar fi făcut-o. Îşi îngustă pentru o clipă ochii întunecaţi şi o privi scurt. Apoi adăugă cu sarcasm:

Vreau să zic… că la urma urmei m-ai găsit în patul ei.

— Încetează! Nu m-am gândit… nu m-am gândit la nimic legat de asta, nici măcar pentru o clipă. Şi nu am insinuat niciodată aşa ceva. Oricum, asta este doar treaba ta şi a ei. Ellen e o prietenă bună şi ţin mult la ea. Atâta timp cât e fericită, ei bine, asta e tot ce contează!

O clipă, Rick se gândi că ar putea fi o mironosiţă, dar nu, nimeni nu putea fi atât de perfect în rol. Copila asta era sinceră.

— Pardon! Se strâmbă, prea fericit de propria lui descoperire ca să nu mai sune a căinţă. Ştii, e nostim, cu adevărat nostim. Ţi-am spus probabil că asta e noaptea mea cea mai fericită. Şi-acum, am să-ţi aduc acel înviorător, regenerator, sută la sută natural, superenergizant, şi sărac în calorii *Westin special*. Rămâi unde eşti.

O lăsă pe Laurie oscilând între mânie şi zăpăceală. Când dispăru în bucătărie, lăsând-o, în sfârşit, în siguranţă, îl auzi zdrăngănind prin dulap şi prin sertare.

Laurie se lăsă, istovită, să cadă între perne. Rămase pentru o clipă nemişcată, cu braţele pe lângă trup.

Încet, încet deveni conştientă de parfumul tulburător obsesiv chiar, care venea de undeva, încruntând din sprâncene, inhala adânc, lăsând mirosul să-i umple plămânii. Realiză cu surprindere că nu

venea din bucătărie, aşa cum crezuse, ci de pe pat şi din perna pe care stătea. Era vag familiar, dar în acelaşi timp necunoscut şi straniu. Închise ochii şi trase iar aer în piept. Deodată, o imagine îi apăru în minte: ea tânără, încolăcită în pat, pe jumătate adormită în pat, în propriul ei pat, din camera ei, în casa mare şi albă din Pittsburgh.

Un pat cu baldachin, trandafiri ofiliţi, încolăcindu-se discret pe tapetul pereţilor, ea strângând la piept ceva, ceva impregnat cu acelaşi parfum discret de mosc.

Gânditoare, Laurie se concentra în amintire, încercând să se oprească asupra acelui obiect. Şi-şi aminti: îmbrăţişa un pulover. Puloverul unui băiat. Puloverul era din lână albă, cu o bandă îngustă la mâneci şi la gât şi cu un „B" mândru, imens de la „Buldogi". Parfumul, care-i umplea plămânii şi atunci şi acum, avea un miros bărbătesc de after-shave, de sudoare, pigmentat în plus şi cu acea mireasmă secretă, excitantă de sex. Laurie sări brusc în capul oaselor, cu trupul scăldat în sudoarea rece a fricii, amintindu-şi ce se întâmplase după aceea: auzise paşii tatălui ei în hol, apoi intrând în cameră, având fulgere în priviri, îi smulsese cu mânie puloverul din braţe, mototolindu-l în pumni, şi îi spusese:

— Asta n-ar avea nicio importanţă dacă ar fi vorba de surorile tale. Kate n-are calităţile tale, Laurie, aşa că se poate irosi zadarnic în pasiunea ei pentru băieţi.

Dar nu şi tu. Tu eşti cea dăruită, copilul meu cel mai deosebit. Şi mi-e ruşine pentru tine. Trebuie să te păstrezi pentru lucruri mai importante. Asta fusese tot.

A doua zi puloverul atârna în cui, la uşa din faţă. Laurie îl luase şi-l dusese la şcoală, dându-i-l băiatului, fără cea mai mică explicaţie. Joe-aşa îl chema pe băiat-Joe Holzpath. Un băiat drăguţ. Iar ea… Când terminase liceul plecase de acasă şi intrase la mănăstire. Părinţii şi toate mătuşile fuseseră atât de mândre de ea…

Lacrimile îi umplură ochii şi alunecară pe obrajii lui Laurie. Cuprinzându-şi genunchii cu braţele, îşi îngropă faţa în poală şi plânse, aşa cum nu plânsese niciodată din noaptea aceea. I se scuturau umerii de suspine, iar pieptul o durea.

Doamne, ce se întâmplase cu viaţa ei? Toate acele zile, toţi acei ani care trecuseră… Doar nu se irosiseră, nu, Dumnezeule, nu. Încercase în tot acest timp, se străduise, fusese o persoană cuviincioasă, o profesoară bună. Acestea fuseseră aspiraţiile ei din

trecut. Oh, Doamne, dă un sens lucrurilor care îmi stau în cale de-acum încolo.

Zbârnâitul brusc al mixerului în bucătărie o aduse înapoi în prezent. Ştergându-şi faţa cu cearşaful, se ridică şi alergă tiptil în baie. Fata care se uita la ea din oglindă dovedea o acută nevoie de *„renovare"*. Părul, tăiat cu neîndemânare, era urât pieptănat, iar pielea îi era prea palidă. Laurie se stropi pe faţă cu apă rece, luă din dulăpior un puf şi-şi coloră puţin obrajii. Apoi încercă un zâmbet. Şi când fu satisfăcută fiindcă zâmbetul era acolo unde trebuia să fie, îşi îndreptă umerii, hotărâtă, şi fu gata să-l înfrunte pe Rick Westin, pe el şi specialităţile lui culinare.

Reuşi să ajungă până în camera de zi, când se împiedică de ceva mare, negru şi dur, scufundat în întuneric.

— Ah! ţipă ea, prinzându-şi în mână degetul lovit de la picior. Apăru Rick, aprinse lumina şi dădu din cap.

— Şi zici că ai şofat tot drumul din Pennsylvania până aici? Era o notă clară de neîncredere în vocea lui.

— Da, da, şi fără frâne.

— Pare o nebunie, femeie! Sunt adeptul riscului! Dar un risc mărunţel acolo…

Crede-mă, nici eu nu m-aş încumeta să conduc în asemenea condiţii.

Laurie îl privi mânioasă şi se trânti pe canapea. Oftă dramatic, apoi îşi roti ochii.

— Ascultă, eu n-am privit aşa lucrurile. De fapt sunt o persoană calmă, practică şi sensibilă.

— Oh, desigur.

— Da, aşa sunt. Dar s-a întâmplat, departe de oraş, după ce traversasem munţii, să rămân fără frâne. Fratele lui Ellen mi-a adus maşina şi mi-a spus că e verificată, deci credeam că totul e O.K. Dar, de fapt, nu era. După ce-şi dădu seama că-l contrariase cu cele povestite, îndrăzni să-i înfrunte privirea, apoi ridică uşor din umeri şi adăugă: Aşa că am făcut ceea ce trebuia să fac. Mi-am continuat drumul, şi iată-mă! Spune-mi acum, ce sunt, pentru Dumnezeu, toate cutiile astea şi de ce zac aruncate pretutindeni în întuneric?

— Sunt banjouri.

— Banjouri? Toate astea?

— Mda. Majoritatea sunt cu cinci corzi, unele dintre ele sunt

vechi de o sută de ani. Pe altele le-am cărat tocmai din Kentucky. Ochii lui sclipiră de o bucurie pură, poznaşă. Priveşte-o pe aceea, spuse, arătând spre o formă neagră sprijinită în colţ, e atât de rotunjoară, că îţi vine s-o tot ciupeşti.

Entuziasmul lui debordant şi contagios o făcu pe Laurie să zâmbească.

— Niciodată, până acum, nu am mai auzit pe cineva vorbind astfel despre un banjo.

— Păi, te cred că nu, râse el uşurel, întorcându-şi faţa spre ea. Întâlni ochii lui Laurie şi le susţinu privirea cu uitătura lui întunecată şi intensă. Într-o zi o să iubesc o femeie aşa cum iubesc aceste banjouri şi vom cânta muzica noastră aparte.

Atunci n-o să mai călătoresc singur spre stele.

Ochii lui Laurie se făcură cât farfuriile. De ce-i spunea el toate astea? Ce avea, de fapt, de gând? Dar înainte să-l poată întreba, Rick sări în picioare, evitându-i de data asta privirea, şi se duse în bucătărie. Într-o clipă se întoarse cu un pahar înalt, conţinând o licoare rece şi aromată, iar alături o farfuriuţă cu pâine neagră unsă cu miere.

— Uite, ia o porţie de energie, dulceaţo!

— Fii bun şi nu-mi mai spune aşa, îi ceru Laurie cu mâna rămasă în aer, într-o mişcare neterminată.

— De ce? Ţi se potriveşte.

— De unde ştii? Nu mă cunoşti absolut deloc.

— Dar pariez că am dreptate. Vrei să punem prinsoare? Ia hai să vedem care ar fi premiul cel mai potrivit?

— Eşti nebun, râse ea luându-i paharul din mână şi bând o înghiţitură. Mmm, e minunat. Ce-i asta?

— Piure de banane bătut spumă, cu iaurt. Oo… Laurie îndepărtă paharul cam la o lungime de braţ, privindu-l atentă. Glumeşti.

— Nu, râse el, cu aceeaşi sclipire, de-acum cunoscută, în ochii întunecaţi. Hai bea tot paharul. E o chestie garantată, e panaceul mătuşii Jess Winters din Skytop-Tenneessee.

— Şi pâinea, spune-mi ce ai pus pe ea?

— Un amestec făcut chiar de mine din orez, ovăz, grâu şi germeni, iar apoi melasa de sorg.

— Doar nu vorbeşti serios? Ţi-a vorbit cineva vreodată de o latură supersceptică a personalităţii tale?

— Nimeni nu m-a hrănit până acum atât de sănătos şi pe

deasupra şi la miezul nopţii.

— Pierderea lor, câştigul meu. Rick îi zâmbi şăgalnic, apoi se ridică, luă o cutie de banjou şi se întoarse lângă Laurie pe canapea, întinzându-şi firesc şi intim picioarele extrem de aproape de ale ei. Simţi căldura trupului lui prin haine şi împietri. Interzicându-şi vreun tremur al mâinilor şi vreo notă de răguşeală în voce, Laurie se adresă cu aparentă nonşalanţă:

— Pun pariu că banjoul ăsta are o poveste a lui.

Rick o ţintui cu o privire pătrunzătoare. O studie superficial, apoi îşi înclină capul şi se concentră asupra cutiei de banjou, pe care o ţinea în mână.

— Banjoul ăsta a fost făcut înainte de războiul de secesiune. Îl am de la un tip care-l are de la un alt tip, ce-l are de la marele doctor Hopkins. Ei bine, asta mă face un individ fericit! Aruncând spre Laurie o strâmbătură ştrengărească, deschise cutia şi scoase de acolo instrumentul cu gât lung.

— M-ai întrebat cum am cunoscut-o pe Ellen. Ei, bine, totul a început cu acest banjou. Când l-am primit, avea ceva defect, chiar aici la tasta asta. Era într-o noapte, după miezul nopţii, după un spectacol. Eram obosit, gata să dau în primire.

Dar când impresarul meu mi-a pus în braţe „puicuţa" asta, am simţit că trebuie să trec la treabă Imediat. Când să tai o bucată de lemn, aleasă cu grijă pentru „dânsa", m-am rănit rău la braţ. Ellen era de gardă la Urgenţă în noaptea aia. Ca şi în noaptea asta.

— Of, ce îngrozitor!

— Sigur că da. Gândeşte-te că am sângerat pe taste şi a trebuit să le înlocuiesc.

— Fir-ar să fie! Laurie dădu din cap, nerăbdătoare.

— Nu, nu, de tine ziceam! Probabil că te-a durut.

— Sunt rezistent de felul meu, răspunse el simplu, în vreme ce un zâmbet i se lăţea pe faţa-i chipeşă. Dar n-am spus niciodată nu, când o femeie frumoasă mi-a arătat un pic de simpatie şi înţelegere. Laurie era deja în picioare, întrerupându-l înainte să termine ce avea de spus.

— Ştii de ce aş avea eu într-adevăr nevoie? De un pic de somn. Se presupune că voi începe să lucrez de mâine şi…

— E-n regulă! Şi eu am repetiţii mâine dimineaţă. Lasă totul aşa, o să deretic eu. Tu te duci în dormitor, iar eu o să mă-nghesui pe canapea.

— A, nu. Nici să n-aud! Cum putea ea oare să-i explice despre… pat? Nu putea nicicum dormi pe perna aia, pe cearşaful acela. Nu, insist să dorm eu pe canapea.

Aşa e drept.

Rick, încrucişându-şi cu un gest ferm braţele pe piept, se trânti pe canapea.

— Vrei să ne certăm pentru asta, dulceaţo? Sau preferi să te odihneşti un pic?

— Cred că… o să mă odihnesc, murmură Laurie, retrăgându-se cu spatele spre dormitor.

— Bine, vise plăcute! Mulţumindu-i pentru urare printr-o înclinare a capului, ea dispăru pe uşa pe care o închise cu o ultimă fărâmă de vlagă. Prea multe se-ntâmplaseră, ca să mai jinduiască la vreun pic de somn în noaptea aceea. Prin perete îl auzi pe Rick foindu-se în cealaltă cameră. Apoi fâşia de lumină de sub uşă dispăru şi totul redeveni tăcut.

Tăcerea o rodea cu dinţi de şoarece. Laurie se duse la marginea patului şi se aşeză, stând, complet îmbrăcată, cu ochii ţintuiţi în tavan. Minutele se scurgeau, fără să-i poată alina încordarea. Se simţea ca o coardă de banjou, întinsă, vibrând cu propriul ei puls, gata să plesnească la prima atingere.

Ridicându-se, îşi dezbrăcă pe jumătate rochia, slăbi catarama şi se întinse iarăşi.

Zvâcni în picioare, îşi aruncă pantofii, rupându-şi cu un gest brutal ciorapii.

Întinsă din nou, se gândea că o să se sufoce; îi era prea teamă să închidă ochii. Sări iar, îşi trase rochia peste cap şi rămase doar în chilotul de bumbac de un alb strălucitor. Deschizând fereastra, trase mult aer în piept, apoi începu să se plimbe de jur-împrejurul camerei, păşind şi numărându-şi paşii, încercând să nu se gândească la nimic.

Ştiam eu, murmură ea. Trebuia să fi luat paharul acela cu lapte, fără să-i vorbesc.

Trebuia să mă opresc şi s-o sun din drum pe Ellen, aşa cum spusesem că o să fac. Nu trebuia să fi părăsit mănăstirea într-un weekend. Poate… poate n-ar fi trebuit să fi plecat deloc de-acolo!

Acoperindu-şi faţa cu mâinile tremurânde, se sprijini de perete. Nu am vrut să spun asta, nu! Sunt doar speriată, asta-i tot, un piculeţ speriată. Oricine ar fi. Mi-am petrecut noapte de noapte, ani şi ani,

într-o chilie micuţă, cu zeci de femei în spatele unor perdele. Dar în noaptea asta cine e în spatele perdelei? Nimeni altul decât un bărbat înalt, atrăgător, cu pieptul gol şi ochii calzi, căprui. Of, încep să fiu ca sora mea, Katy, sau ca Ellen, sau ca… Ochii ei imenşi, cenuşii se luminară a râs, râs pe care şi-l domoli cu dosul palmei. Doamne sfinte, încep să nu mai semăn cu o călugăriţă! Ei bine, ăsta ar fi un motiv de sărbătorit. Să vină un pahar cu lapte cald! Laurie se avântă spre uşă, se rugă în gând să se deschidă fără zgomot şi se furişă în camera de zi. Acolo se opri ca trăsnită.

Lumina lunii se cernea prin fereastra deschisă, luminând trupul de pe canapea cu o palidă stră-l lucire aurie. Rick Westin avea un braţ aruncat peste ochi, celălalt îndoit pe pieptul bronzat. Picioarele desculţe îi erau întinse cât era canapeaua de lungă şi încă-i atârnau peste braţul canapelei. Mâna lui Laurie zbură spre gură. Acum ştia de ce li se spune „bikini". Nu rămăsese prea mult, din omul ăsta, ascuns vederii, dar şi ceea ce vedea şi ceea ce-şi mai putea imagina o lăsă fără respiraţie. Mulţumi lui Dumnezeu că el dormea. Laurie se duse puţin mai aproape de el, minunându-se de umbra întunecată de pe piept şi de pe picioare, de strălucirea aurie a pielii, de puterea latentă pe care o degajau toate mădularele lui. Şi-atunci se ciupi singură, înghiţi cu lăcomie o gură de aer şi se năpusti înapoi spre siguranţa uşii de la camera ei. Dar nu suficient de repede. Adormitoarea şi ironica lui urare*: „Noapte bună, dulce fiinţă"* o pironi locului. I se păru că o săgeată ascuţită o nimerise în plin.

Şi când, în sfârşit, îi veni ideea salvatoare să se prelingă în partea cea mai puţin boţită a patului ei şi să-şi coboare strâns pleoapele grele, vocea rămase cu ea, acompaniată de sunetele dulci ale unui banjou îndepărtat.

CAPITOLUL 2

— Bună dimineaţa, Paula, îi spuse Laurie secretarei, ce stătea într-unul dintre multele birouri care compuneau ambiţiosul staff al senatorului Murphy.

— Hei, bună, Laurie! Chipul uscăţiv, înconjurat de părul grizonant al femeii, se lumină la vederea celei mai noi membre a personalului. Arăţi mai hotărâtă în dimineaţa asta. Se vede că nu te-ai speriat destul în prima săptămână de lucru.

— Nu pentru mult timp, ricana Laurie. Ca să fiu sinceră, Paula dragă, ador să fiu ocupată. Ador învălmăşeala, vorbăria şi

responsabilităţile, pe toţi oamenii pe care i-am întâlnit şi sentimentul că sunt omul potrivit la locul potrivit.

Paula îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele cu marginea puloverului, cu un gest absent.

— Da, ştiu exact ce vrei să spui. După ce a murit soţul meu, am ştiut că e mai bine să ies şi să-mi caut o slujbă. Altfel riscam să sfârşesc în singurătate, plângându-mi de milă. Atmosfera de aici împiedică mintea oricui s-o ia razna spre alte lucruri.

Mintea lui Laurie se umplu de îndată cu imagini ale pereţilor înalţi de la mănăstire, cu holuri tăcute şi… Pentru moment realiză că numai amintirile astea îi ocupaseră mintea toată săptămâna. Stârnindu-i o emoţie de cu totul altă natură, persista acolo imaginea adânc întipărită, profund dureroasă a unui cântăreţ la banjou. Apoi, afişând o falsă nonşalanţă, îşi făcu privirea roată prin birou.

— Ce-mi rezervă bunul nostru senator pentru astăzi?

— Destule, răspunse prompt femeia mai în vârstă, şi îi înmână un teanc de însemnări. Senatorul vrea ca problemele astea să fie analizate până mâine, când se întoarce în Pennsylvania. Toate rapoartele sunt aici. Tot ce ai de făcut este… să le dai gata cât mai repede. Se strâmbă amuzată, în vreme ce repeta dictonul ultrafolosit al jovialului senator. Laurie îşi coborî privirea peste hârtii şi şi-o ridică iarăşi spre Paula.

— Unde?

— Evident, la Biblioteca Congresului-Thataway.

Îi arătă pe fereastră. Ieşi pe uşa aceea dinspre est, o iei în sus pe South Capitol Street şi de-acolo dai drept în Independence Street. Iar dacă te afli la prima vizită, eşti bună de cinste. Acestea fiind spuse, îşi înclină capul peste un morman de hârţoage stivuite fără precauţie, pe biroul ei.

Ţinând dosarele strâns la piept, Laurie se învârti pe călcâie şi bătu pasul înapoi spre uşă: Fiecare zi aici aducea lucruri noi, neaşteptate şi greu de prevăzut, cărora trebuia să le faci faţă: contacte cu persoane publice, conferinţe de presă, cock-tailuri, invitaţii pentru ea în calitate de coechipieră. Şi cu fiecare zi se simţea mai pregătită să se descurce şi tot mai puţin „altfel” decât în ziua precedentă. Era un sentiment fantastic ce-i încălzea inima şi-i alunga frica din ultimele luni.

Şi în bună măsură îi datora această încredere în sine, lui Ellen.

Draga de Ellen intrase, lunea trecută, împleticindu-se de oboseală, în propriul ei apartament, pe la ora şapte dimineaţa, şi sughiţase de uimire când o îmbrăţişase pe Laurie cu sinceră afecţiune. Decisese întâi soarta unui geamantan cu lucruri demodate, trimise de mama lui Laurie, a unei duzini de mesaje telefonice, de la tatăl ei, şi apoi o mai îmbrăţişase o dată, în chip de bun-venit.

— Hei, sunt aşa de bucuroasă că ai venit, Laurie!

Se aşezaseră pe taburetele de la bucătărie, în mână cu căni cu ceai aburind promiţător, în vreme ce Ellen o punea iar şi iar pe Laurie să povestească despre plecarea ei, despre riscurile pe care şi le asumase conducând o astfel de maşină.

Apoi despre sosirea ei, târziu, în noapte, în apartamentul deja ocupat.

— Of, fratele ăsta al meu! Să nu verifice el frânele! exclamase ea supărată.

— Hei, Ellen nu te mai necăji. Totu-i bine când se termină cu bine!

— Tu numeşti asta *„se termină cu bine”?* Să ajungi aici la primele ore ale dimineţii şi să-l găseşti pe Westin dormind în pat? Hm, presupun că ai putea să numeşti asta *„sfârşit fericit”*, deşi mă surprinde că dai dovadă de atâta *„libertinaj”*.

— Ellen!

— Hei, te tachinam doar! Dar pariez că ai fost surprinsă.

— Asta ca s-o spunem elegant, glumise Laurie. Ţi-aduci aminte când ne furişam în vestiarul băieţilor? O dată l-am văzut pe Steve Lański dându-şi jos nădragii, îţi aminteşti? Ei bine, cred că acum am făcut aceeaşi figură.

— Îngrozitor. Of, biata mea fetiţă inocentă. Mă faci să mă simt iar ca la optsprezece ani şi asta nu mi s-a mai întâmplat de o bună bucată de timp. Spume-mi Laurie, i se adresase Ellen, cu ochii radiind de o dragoste de soră, încă mai ai optsprezece ani? Laurie şovăise o clipă, apoi răspunsese clar şi cinstit:

— Mă tem că da. Cel puţin în anumite privinţe.

— Ei bine, atunci ar trebui să-mi pun în valoare calităţile de *„protectoare”*.

Westin… Dispăruse apoi mai repede decât un iepure într-o pălărie de iluzionist şi îşi făcuse apariţia în living, unde-l scuturase din aţipeală pe Rick Westin. E timpul să pleci, frumosule. Uite-ţi pantalonii

şi banjoul. Uite-ţi tricoul. Sună-mă mai târziu, în cursul săptămânii, şi-o să-ţi pregătesc o masă pe cinste.

— O să fie aici şi această dulceaţă? întrebase el somnoros, trăgându-şi bocancii în picioare.

— Depinde cât de în siguranţă se va simţi în preajma ta!

— Hei, doar mă cunoşti, replicase el, străduindu-se să pară teribil de rănit de acuzaţia nedreaptă.

— Păi tocmai de aia, insistase Ellen, iar râsul ei înviorător plutise înapoi spre bucătărie, în ascunzătoarea „secretă" a lui Laurie. Preferase să rămână acolo nevăzută, dar vocea hârşâită a lui Rick o scosese din bârlog. După tot deranjul la care m-ai supus azi-noapte, domnişoară O'Neill, n-aş putea să beneficiez măcar de un *„La revedere"*?

— La revedere, răspunsese, păşind peste pragul uşii.

— Bună dimineaţa. Îi zâmbise pe când îşi băga tricoul, cu cozi pe ici, pe colo, în pantaloni. Ai dormit bine?

— Perfect, mulţumesc, minţise Laurie, în vreme ce obrajii îi luaseră foc. Ellen privi amuzată dar şi cu afecţiune de la unul la altul.

— Ei, fir-aş… Dar vă ajunge cu bârfa. Westin, ieşi! Fata asta a înghiţit destule, ca să mai facă faţă în dimineaţa asta şi sex-appeal-ului tău irezistibil. Spune-i la revedere, Înălţimea Ta!

El se dusese cu un rânjet luând banjourile şi strălucirea dimineţii odată cu el. Dar durerea fără nume, pe care i-o stârnise lui Laurie, se prelungise toată săptămâna.

Desigur, era doar unul dintre chipurile confuziei care-i îndemna inima să bată mai năvalnic. Mai erau şi altele: munca ei, noutatea oraşului, graba necunoscuţilor care o înconjurau. Totul era atât de înspăimântător… dar şi atât de îmbătător.

Chiar şi-acum, ochii ei cenuşii străluceau de încântare când coti de pe South Capitol Street pe Independence Avenue. Iată unde ajunsese ea, Laurie O'Neill, abia ieşită din mănăstire, pe cale să-şi desfăşoare investigaţiile în slujba unui senator al Statelor Unite ale Americii. Da, totul era O.K. cu lumea din jur.

Trei ore mai târziu, cu un vraf de hârtii, strânse pentru mai multă siguranţă sub braţ, Laurie ieşea triumfătoare din Biblioteca Congresului American, îndreptându-se înapoi spre Rayburn Building. Iată încă o treabă bine făcută.

Laurie O'Neill, se auto-felicită în gând. Vezi că poţi s-o faci?! îşi

iuți pasul, trase aer în piept și-și potrivi un zâmbet larg pe față, năpustindu-se, plină de avânt, pe ușa de sticlă dinspre biroul senatorului Murphy.

— Bună, Paula, am… Cuvintele îi muriră în gât. Sprijinită de cuierul de alamă, în colț, zăcea o cutie ponosită de banjou. Așezat pe marginea biroului Paulei, cu umerii lui largi, bine conturați de tricoul îndelung purtat, stătea Rick Westin.

Se răsuci spre ea, cu ochii strălucind de încântare.

— În sfârșit, dulceațo! Fericirea năvăli în pieptul lui Laurie, neașteptată ca ploaia de primăvară în vreme de secetă.

— Bună, zâmbi ea cam strâmb. Apoi prinse ocheadă amuzată a Paulei și simți fierbințeala și roșeața urcându-i spre gât. Paula… Rick… cred că voi doi v-ați cunoscut deja.

— Am petrecut o oră încântătoare, Laurie, o asigură Paula. Rick îmi povestea despre călătoriile prin Munții Appalanși, iar eu îi împărtășeam o istorioară picantă auzită în Kentucky, cu ani în urmă. Cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată. Cică o capră s-a trezit în mijlocul unor nuntași și s-a apucat să mănânce rochiile tuturor domnișoarelor de onoare. Pe mireasă nici măcar n-a mirosit-o. A mâncat pe urmă pantalonii mirelui, până a rămas numai cu fermoarul. Laurie râse.

— Of, voi doi sunteți de groază. În vreme ce eu am tras la galere toată ziua cu dosarele astea, voi… Păi, nu-i corect! Răspunsul lui Rick sună sigur și premeditat:

— Lasă-mă să egalez scorul, dragă, luându-i dosarele din brațe și aruncându-le într-un coș de pe biroul Paulei. Își trecu un braț peste umerii ei delicați și-o răsuci spre ușă. Te duc să mănânci. Laurie aruncă o privire rapidă spre Paula, ochii ei cenușii, începețoșându-se parcă.

— Dar lucrul… senatorul…

— Du-te Laurie, o îndemnă Paula, e deja amiază. Distrează-te!

— Dar…

— Du-te copila mea. E drăguț tipul ăsta al tău. Și fără alte vorbe se întoarse la lucru.

În vreme ce-și croiau drum pe hol, Laurie se dădu, încă ezitând, un pas înapoia lui Rick. Ce voise Paula să spună, de fapt? Rick Westin, cu ochii lui minunați și cu neîmblânzitu-i păr negru, nu era nicidecum „tipul" lui Laurie. Oh, ceruri, ea n-ar fi știut ce să facă, dacă ar fi avut un „tip", lăsându-l pe ăsta deoparte. Numai gândindu-se la asta, simți fiori

reci inundându-i şira spinării.

Copleşită de prudenţă, aruncă o privire asupra chipului lui şi apoi lateral.

— Nu sunt sigură că ar fi trebuit să vii la biroul senatorului, Rick! Vreau să spun că mi se pare într-un fel nepotrivit.

— Nepotrivit, deh! Ţi-aş fi luat urma până la Casa Albă, domnişoară O'Neill, dacă acolo te-aş fi găsit din întâmplare. N-ai mai fi stat oricum departe de mine.

Focul îi bântui din nou sângele. Laurie îşi blestemă în gând lipsa de control şi se rugă lui Dumnezeu s-o înzestreze cu un grăunte de frivolitate, care să se potrivească cu a lui. Era o distanţă de ani-lumină în spatele acestui gând. Cum se descurcau oare în filme cu genul ăsta de chestii. De fapt nu, asta nu ar fi ajutat la nimic! Ultimul film pe care-l văzuse fusese *„Sunetul muzicii".*

Alături de ea, Rick îşi pusese banjoul în bandulieră şi-şi strânse mai tare braţul în jurul umerilor lui Laurie. De aproape cinci zile îl obseda chica asta arămie şi n-avea de gând s-o lase să-i scape, până când nu-i venea în gând cum să procedeze cu ea.

— Nu eşti nici măcar curioasă să ştii de ce am venit sau vreun piculeţ bucuroasă că mă vezi? întrebă zâmbind spre ea.

— Da, sigur că da, Rick. E o surpriză foarte plăcută, mormăi ea, încercând să păstreze o aparenţă de calm. Era perfect conştientă de greutatea nefamiliară a unui braţ bărbătesc petrecut peste umerii ei, de atingerea virilă a muşchilor lui şi de forţa lui latentă. Şoldul lui se freca la fiecare mişcare de al ei. Era electrizată de senzaţii. Rick nu era conştient de furtuna devastatoare pe care o stârnea.

— Ei, Laurie, ce-ai fi dispusă să alegem? o întrebă.

— O aspirină… şi o oră ca să-mi recapăt suflul, cântăreţule la banjou, ricana ea.

Râsul lui Rick era plin de surprindere.

— Eşti altceva decât credeam, dragă. Am sentimentul c-o să-mi ia ceva timp să te cunosc.

— Nu, îl contrazise ea, nu-i prea mult de cunoscut la mine. Pe cuvânt.

— Da' prea mulţi de „nu" gândesc că-mi spui. El râse, bucurându-se de căldura trupului ei, în interiorul braţului lui îndoit.

— Vorbeşte-mi de tine, Laurie: de unde eşti, cine eşti, cât de mult îţi place Washington-ul şi slujba… Laurie alese cea mai uşoară şi

sigură întrebare.

— Ei, chiar îmi place Washington-ul, Rick. E un oraş atât de frumos şi de interesant! Iar slujba asta, alături de senatorul Murphy, e grozavă.

— Nu mai spune! Faci parte din echipa cu care a venit din Pennsylvania?

— Din… din Pennsylvania? murmură ea. Sustrăgându-se din braţele unde se simţea în siguranţă, îşi cufundă pumnii adânc în buzunare şi-şi coborî privirea în podea.

În Pennsylvania eram… eram învăţătoare. Proaspătă absolventă. O puştoaică. Din Pittsburgh.

— Oh, ce nobilă profesiune. Pariez că erai bună.

— Eram, replică ea cu puţină mânie, eram foarte serioasă, foarte conştiincioasă.

Uneori mă gândesc că am învăţat de la copii mai mult decât i-am învăţat eu.

— Ca de pildă? întrebă el dulce.

— Păi, cum să râd şi să fiu fericită sau să fiu deschisă spre experienţele pe care ţi le propune viaţa mereu. El încuviinţă cu gravitate.

— Ştiu ce vrei să spui. Fără atâtea ziduri între noi şi viaţă, în bine şi în rău.

— Da. Privirea se opri pe chipul lui. Da, fără atâţia pereţi…

El aşteptă o clipă, crezând că va spune mai mult, dar ea n-o făcu.

— Şi ce te-a făcut să pleci?

— Simţeam pur şi simplu că trebuie să evadez, şopti Laurie.

Rick îşi încolăci uşor braţul în jurul taliei ei fragile şi-i aruncă o ocheadă.

— Hei, mă bucur că ai evadat încoace. Şi fără niciun avertisment îşi înclină capul brun şi-şi lipi buzele de curba fină a obrajilor ei. Laurie înghiţi în sec ca un peşte pe uscat.

— Rick, nu, te rog. Ai înnebunit? Ăsta-i un edificiu public. Aici sunt birourile senatoriale.

— E perfect, aşa printre mărimi.

— Rick Westin!

— O.K., râse el cu o strâmbătură sarcastică, o să mă port bine. Aici şi acum. Promit.

— Ar fi mai bine, îi întoarse ea vorba.

Încă râzând, îi cuprinse uşurel umărul în palma lui mare şi-o scoase afară, la lumină. Urcară pe Independence Avenue şi traversară pe la Mall, croindu-şi drum şerpuitor prin mulţimea care trecea în sus şi-n jos. Laurie conştientiza două surse de căldură: lumina puternică a soarelui în creştetul capului şi îmbrăţişarea puternică, posesivă a braţului lui Rick peste al ei. Între cele două focuri se simţea topindu-se încet-încet. Păşind puţin în lateral puse o mică distanţă între ei.

Privirea întunecată a lui Rick părea că o măsoară, dându-i senzaţia inversă de apropiere totală.

— Deci, îmi spuneai despre tine. Cum ai ajuns de la şcoală într-un birou de senator?

Laurie abandonă lupta, cu un suspin, şi-şi potrivi pasul după al lui.

— Păi, poţi să-i spui *„nepotism irlandez”*. Zâmbi. Tatăl meu şi senatorul sunt prieteni foarte buni. Au fost împreună în ordinul *„Cavalerii lui Columb”*, încă înainte, să mă fi născut. Şi în *„Ordinul regal al Iernaticilor”*. Şi în *„Obştea Sfântului Petru”* şi…

— Cred că încep să-mi imaginez. O favoare politică.

— De fapt e mai mult decât atât. O necesitate medicală.

Ştiindu-mă sub aripa ocrotitoare a senatorului, tata a fost protejat de un posibil atac de cord, când am insistat să vin aici la Washington. Deodată, Rick se opri în mijlocul drumului şi luând-o pe Laurie de umeri, o întoarse spre el. Privirea lui cercetătoare trecu grăbită de la părul ei auriu la pomeţii înalţi, delicaţi, la gura dulce şi expresivă, apoi se fixă asupra lacurilor adânci, cenuşii din ochii ei.

Sprâncenele lui întunecate se împreunară cercetător.

— Laurie câţi ani ai tu? Laurie clipi.

— Dar de ce? Am douăzeci şi trei. Dar asta-i o întrebare destul de indiscretă, nu ţi se pare? Rick ignoră obiecţia.

— Exact cât am crezut. Ricana. Chiar eşti sigură că vrei un paznic?

— Nu depinde numai de ce vreau eu. Smulgându-i-se din mâini, îşi aţinti privirea spre faţa lui frumoasă şi uimită. Vin dintr-o familie mare de catolici irlandezi, plină de mătuşi, rămase fete bătrâne, de fraţiori şi surioare. Tata are întotdeauna ultimul cuvânt.

— Întotdeauna?

— Da, replică ea acid, în cele mai multe împrejurări, într-un fel am fost fetiţa tatii cea super-protejată. Favorita. Cea de care toată

lumea avea grijă, corcolita şi ferita de toate păcatele lumii, de parcă m-aş fi putut sparge. Vocea ei se ascuţise, iar Rick se trase mai aproape de ea. Se lupta cu o nevoie imperioasă de a o lua în braţe şi se hotărî să zâmbească.

— Hei, e-n ordine. Înţeleg pe oricine vrea să aibă grijă de tine. Iubindu-te atât de mult…

— Of, Rick, e mai mult decât atât! Se îndepărtă de el, simţindu-se frustrată. Îmi pare rău. E prea mult de explicat.

— N-ai vrea să încerci? Ea îşi scutură capul, fără să-l privească.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş promite să nu te tratez, aşa cum nu suporţi să fii tratată?

Ţi-ar fi suficient? Nu-ţi pot promite însă că rezist fără să am grijă de tine.

Privirea ei sfidătoare îl făcu să râdă. Îi înălţă bărbia spre el.

— Potoleşte-te, Laurie O'Neill. Îţi spun doar atât: Poţi să ai şi tu grijă de mine, când o să vrei. Laurie închise strâns pleoapele, rămânând perfect nemişcată. Omul era imposibil. Poate că toţi bărbaţii erau, în special toţi pe care îi ştia ea, dar ăsta cel puţin avea o sclipire irezistibilă de şarm. Ridicând dintr-o sprânceană, îi privi trăsăturile unghiulare şi-şi redescoperi glasul.

— Cred că o să-mi petrec un pic de timp, purtându-mi-singură de grijă, mulţumesc foarte mult, domnule Rick Westin.

— E-n regulă. Îşi scoase banjoul de pe umăr şi îl aşeză cu delicateţe pe iarbă. Pot să aştept. Sunt un tip răbdător. Pe de altă parte pot să-ţi sugerez ceva prietenesc?

— Nu! Nici nu te gândi!

— În primul rând, va trebui să înveţi să mă cunoşti mai bine. În al doilea rând, şi-şi puse un deget liniştitor pe buzele ei, în al doilea rând dă-ţi drumul şi râzi când îţi vine. Sau cântă. Sau ţipă. Nu încerca să-ţi înăbuşi propriile emoţii.

— Oh, mulţumesc foarte mult, doctor Freud.

— Şi-n al treilea rând, sub această uniformă oribilă a Ligii Puritanelor se ascunde o femeie extrem de senzuală. De ce vrei s-o ascunzi?

Gura lui Laurie se deschise brusc, pe când privirea coborî spre nasturii bluzei ei albastre.

— Eu… ce…? Râsul din ochii lui se îmblânzi la vederea expresiei de pe chipul ei.

— Domnişoară O'Neill suntem în anii '80. Oamenii s-au obişnuit cu femei în pantaloni sau purtând pantofi cu toc exagerat de înalt. Îmi pot imagina frumuseţea ta irlandeză, strălucind ca luna de pe cer, înveşmântată într-o bluză de mătase, de culoarea merelor verzi, şi cu o fustă care să se învolbureze în jurul tău, punându-ţi în valoare frumoasele-ţi picioare. Şi un coafor bun care ar putea face minuni cu frumosul tău păr, strălucitor ca arama. Degetele lui rătăciră senzuale pe bluză în sus, apoi îi neteziră leneş obrajii şi poposiră la buclele arămii. Laurie făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el.

— Ah, opreşte-te, Rick Westin! De când sunt experţi în moda feminină cântăreţii la banjou? Am o slujbă, cred că ştii, şi cred că nu le-ar plăcea să apar aranjată ca o ţigancă sau…

— Sau ca o femeie frumoasă, coaptă pentru dragoste? Vocea lui era dulce, şoptită.

Nu cred că s-ar supăra deloc, Laurie O'Neill dacă tu ai ieşi din turnul în care te ascunzi. Inima îi bătea cu sălbăticie în piept, ca o pasăre speriată. Asta era prea mult! Mult prea mult, prea neaşteptat, prea complicat! Nu ştia dacă ceea ce simţea era mânie sau dorinţă. Dacă trebuia să-l pălmuiască sau să se topească în îmbrăţişarea lui.

— Cum îndrăzneşti? spuse ea, reuşind cu chiu cu vai un protest.

— Ce? Confuz, Rick îşi îngustă ochii, întorcându-se spre ea. Ce să îndrăznesc? Să-ţi spun că eşti frumoasă? Cred că o ştii deja. Mulţi bărbaţi îţi vor fi spus-o, înaintea mea.

— Nu, nimeni, niciodată!

— Ei, haide, exclamă el neîncrezător. O privi din nou şi-i văzu disperarea, vulnerabilitatea. Văzu în adâncurile ochilor ei aprinzându-se un foc care nicicând nu mai arsese.

— N-am vrut să te necăjesc, spuse în şoaptă, încleştându-şi pumnii în adâncul buzunarelor.

— Ştii, uneori, pot fi cam dur şi neîncrezător. Dar sunt inofensiv.

„Eh, mă cam îndoiesc de asta, cântăreţule la banjou", îşi zise Laurie în sinea ei.

Dar pe faţă îi apăru un zâmbet.

— E-n regulă, e vina mea. Uneori am tendinţa de a exagera. Situaţii noi, lucruri noi, toate astea mă cam depăşesc.

— Lasă-mă să-ţi explic ceva, se oferi în grabă Rick. Tom Preston va fi în oraş peste două săptămâni. O să iau bilete şi o să mergem într-o seară când sunt în „relache". Laurie ridică din sprâncene.

— Cine?

— Preston! Comicul. Îl ştii…

— Nu, nu-l cunosc. Nu cred că am auzit vreodată de el.

— Ba, sigur că ai auzit! Nu se poate! Tom Preston… comicul vieţii politice? Tipul pe care-l invidiază şi Doonesbury? A ţinut în fiecare oraş sau campus, implicat în alegerile de anul trecut, câte un spectacol.

— Prosibil că mi-a scăpat.

— Dar nu e posibil. Oricine, chiar dacă-l place sau nu, i-a ascultat înregistrările sau spectacolele…

— Oricine, în afară de mine, presupun, insistă Laurie, oftând cu frustrare evidentă.

Rick o privea, nevenindu-i să creadă.

— Hei, îţi râzi de mine! Laurie îşi puse pumnii strânşi în şolduri şi-l ţintui cu privirea.

— Nu-mi râd de tine! N-am auzit niciodată de Tom Preston, nu l-am văzut niciodată, nu l-am ascultat niciodată şi nici nu ţin s-o fac! Acum putem s-o lăsăm baltă? Te rog! Ochii lui Rick luciră.

— Nu te cred. Unde ai stat? în Pittsburgh sau în Siberia? După anii de recluziune, temperamentul de irlandeză al lui Laurie dădu în clocot. Înfigându-se mai bine pe picioare, îşi îndreptă spatele, şi-l înfruntă, din înălţimea ei de un metru şaizeci, pe Rick, cu capul sus. Cu o voce suficient de mânioasă şi îndurerată ca să sperie porumbeii care zburară, ţipă:

— Nici, nici! La dracu', Rick Westin. Am fost la mănăstire. Am fost călugăriţă!

CAPITOLUL 3

Un bătrân, strângând hârtiile de jos cu un băţ ascuţit la vârf, se opri să se uite la tânăra femeie scoasă din fire. Un băieţel îşi opri mama şi i-o arătă cu degetul; trei bărbaţi, îmbrăcaţi gen *„oameni de afaceri”*, se opriră, în mijlocul conversaţiei, să urmărească scena. Rick Westin doar privi. Întâi i se mişcară sprâncenele, urcând în unghi drept spre marginea frunţii, deasupra unor ochi uluiţi.

Abia peste câteva secunde vocea lui explodă tare şi clar:

— Ce ai fost? Ei, fir-aş al naibii!

— Da, ai putea foarte bine să fii, ripostă Laurie cu ochii luminaţi de provocare.

— Tu, călugăriţă? Un surâs, cam pe jumătate, îi arcuia buzele.

Nu, nu poţi să fii călugăriţă! Nu arăţi ca o călugăriţă. Şi-apoi te-am ţinut în braţe, iar tu nu ai tremurat ca o călugăriţă. Nu, aş fi ştiut!

— Rick, nu mă asculţi. Am fost călugăriţă! Am fost! Nu mai sunt. Înţelegi?

El negă.

— Nu, nu înţeleg. De ce ai fost călugăriţă? Pentru cât timp? De ce n-ai spus nimic, lăsându-mă să mă port ca un prost?

— Tu să te simţi? Dintre toate fiinţele de pe Pământ eşti cel mai insensibil egoist! Iată-mă-s pe jumătate moartă de frică, încercând să-mi imaginez cum ar trebui să vorbesc, să mă port şi să gândesc ca oricine în jurul meu, să mă port normal deci, iar tu ai vrea să port o inscripţie care să avertizeze că am fost călugăriţă, doar pentru ca tu să nu te simţi stânjenit. Poţi să pleci… Of… du-te şi îneacă-te în Potomac! Rick îşi reveni primul, cu un subit acces de râs.

— Aproape că ţi-ai pierdut cumpătul, femeie!

— Am trecut deja de pericolul de a-mi pierde cumpătul, domnule. Ca şi cum nu mi-ar fi şi aşa destul de greu să-mi fac ordine în viaţă. Crezi că n-aş vrea să mă îmbrac mai „valabil”? mormăi ea, uitându-se înciudată la bluza bine călcată, un model clasic, aproape demodat. Ei bine, aş vrea! Dar ultima dată când am fost într-un magazin, mi-am cumpărat rochia de banchet şi apoi m-am dus la Liceul Catolic de fete.

— Ssst, şopti Rick, încercuindu-i umerii cu o mână şi trăgând-o mai aproape.

E O.K. iubito, o să fie bine.

— Dar eu nu mă simt bine. Umbra de ameninţare din vocea ei, încă certăreaţă, se lupta cu ameţitoarea căldură a braţului lui. Mă simt în afara timpului.

— Ei bine, să-ţi spun ceva, aşa ca pentru începători: nu se mai zice *„în afara timpului”*, ci *„demodat”*. Răsuflarea lui îi învolbură părul.

— Nu? Privi în sus spre el. Faţa ei răvăşită de sentimente confuze fu dintr-odată mai drăguţă, mai neajutorată decât oricare alt chip pe care îl văzuse vreodată.

Luând-o ferm de umeri, o întoarse blând către el. Ochii întunecaţi, ca de cărbune, înotau în nedumerire când o privi.

— Eu nu… nu ştiu cum să-ţi vorbesc de acum încolo. Ce să-ţi spun, ce-mi este permis să-ţi spun… sau ce să fac. Laurie încercă să-i simtă căldura mâinilor pe umerii ei prin ţesătura hainelor. Avea nevoie

de această atingere. Avea nevoie de căldura altei apropieri, care să-i dea putere. Totul i se părea deja prea greu. Ce trebuia să spună? Ce ar fi trebuit să spună o femeie în faţa unui bărbat pe care-l găsea de-o irezistibilă atractivitate? Nu avea nicio idee!

— Rick… îl privi din nou cu soare în ochi şi cu mii de punctişoare aurii în pupilele imense, cenuşii. Rick, nu mă întreba nimic! Un muşchi tresări pe linia încleştată a maxilarului lui. Lăsându-şi mâinile să cadă, ei murmură răguşit:

— Sigur, iartă-mă. Mi-am ieşit din pepeni. Laurie ar fi vrut să ţipe. Lucrurile nu mergeau deloc bine.

— Nu, murmură ea, nu asta am vrut să spun. Trăsăturile delicate i se schimonosiră.

Vezi, eu am zis: „*Nu mă întreba pe mine*”, n-am zis: „*Nu mă întreba*”. Rick, hai să ne închipuim că tocmai am venit de pe Marte sau din secolul XVII, sau ceva de genul ăsta şi n-am nici cea mai mică idee despre… despre cum să săruţi şi tot ce mai urmează. Dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să învăţ. Rick Westin, tu trebuie să ştii ce e de făcut.

Se opri, îşi recapătă respiraţia, iar obrajii i se îmbujorară. Cuprinzându-i faţa în căuşul palmelor, îşi înclină capul şi o sărută uşor pe buze. Gura lui aproape că n-o atinsese pe a ei, atât fu atingerea de delicată, dar şi plină de o dulceaţă minunată.

Rick închise ochii, inhalându-i prospeţimea pielii şi a părului. Cu vârful degetelor trasă curba obrajilor şi a urechilor delicate, perfecte.

Cu ochii larg deschişi, Laurie se simţea vrăjită de atingerea lui. Deci asta era ceea ce simţea el. Ăsta era sărutul unui bărbat, cu parfumul lui de mosc umplându-i fiinţa şi cu căldura arzătoare, topind-o. Şi ăsta era misterul vieţii, forţa emanată de trupul lui. Respiraţia îşi recapătă ritmul printr-un oftat tremurător.

— Of, Doamne sfinte!

— Te simţi bine? o întrebă el blând, în vreme ce cu vârfurile degetelor îi lovea uşurel obrajii. Era atingerea unui bărbat obişnuit să iubească şi cu mâinile.

— Nu, nu prea ştiu. Niciodată n-am simţit aşa ceva. Candoarea solemnă din ochii ei îl făcu să râdă.

— Nici eu, iubito. Sau, cum ar spune aluatul către patiser: numai de coca mea ai nevoie. Laurie se strânse la pieptul lui, râzând nestăvilit.

— Ce? Dintre toate momentele în care să-mi spui o glumă, tu…

— Ţi-am spus că sunt un iubit nonconformist!

— Perfect! Ce mai pereche, el, nonconformist şi ea, neexperimentată, râse Lauie. Apoi îşi dădu seama de ceea ce zisese şi sângele i se ridică în obraji.

— Vreau să zic… n-am… vrut să zic că am fi iubiţi sau… sau, Dumnezeule, că încerc să dau de înţeles că… noi… noi… Se zbătu să se elibereze din îmbrăţişare, să se îndepărteze puţin de el. Rick însă – o ţinu strâns.

— Hei, iubire! Nu intra în panică! Nici să nu-mi leşini în mijlocul drumului, nici altceva. Şocul de a afla că ai fost călugăriţă mi-a ajuns pe ziua de azi. Îşi slăbi strânsoarea, se dădu un pas înapoi şi-şi luă banjoul, zicând: Să mergem, dulceaţo, te invit să mâncăm undeva. Ştiu un locşor chinezesc prin apropiere, unde am putea mâncă cele mai bune gogoşi aburinde, pe care le-ai mâncat vreodată.

— Nu „*vreodată*”, ci „*niciodată*”, râse ea, corectându-l. La mănăstire ne dădeau mai ales carne slabă de porc şi peşte.

— Of, iarăşi chestia asta! Cred că ai face mai bine să mă pui în temă cu toate detaliile trecutului tău „*ascuns*”, ca să nu mai fac vreo gafă pe drumul ce înaintăm.

— Încotro înaintăm, Westin? întrebă Laurie, aruncându-i o uitătură rapidă, nervoasă.

— Păi, pe drumul plin de obstacole al amorului, dulceaţo. Fiindcă într-acolo ne îndreptăm, asta-i sigur. Oprindu-se în mijlocul drumului, Laurie îşi încleşta mâinile la spate, lăsându-şi privirea în pământ.

— Rick, eu… nu prea ştiu nimic din toate astea. Şi chiar dacă aş vrea să… încerc să mă apropii de cineva acum… viaţa mea… e atât de confuză. Poate că ar fi mai uşor ca fiecare să-şi vadă din nou de propriul drum, de acum încolo!

Cu o voce pătrunzătoare, şoptită, de bariton, Rick începu să cânte: „*Tu o iei în sus şi eu o iau în jos şi-o să ajung înainte-ţi în Scoţia, dar eu şi iubirea mea nicicând nu ne-om revedea*”. Se opri, notele vibrând încă în aerul nemişcat, iar ochii întunecaţi luminându-i-se de o emoţie puternică, dar reţinută.

— Nu crezi că un sfârşit ar fi prea trist, iubito? Am fost rănit şi altă dată şi mi se mai poate întâmpla, dar poţi să fii sigură că n-o să renunţ aşa de uşor.

Pasiunea acestui om trecu prin ea ca un şoc electric, scuturând-o până-n măduva oaselor. Nu mai era nimic de spus sau cum să te împotriveşti când, atârnându-şi banjoul pe umăr, o luă de mână şi-o porniră spre restaurant.

La *Chun-Ho* era aglomeraţie şi zgomot. Cămăruţa semăna cu o grotă ceţoasă, în care mesele păreau făcute pentru furnici, iar scaunele de lemn erau ocupate de un amestec foarte ciudat de clienţi: oameni de afaceri, îmbrăcaţi în costume elegante, având ca accesoriu şi serviete, diplomaţi, îmbrăcaţi în veşminte străine, tinere mămici cu copilaşi în scaune înalte, un grup de punkişti cu păr vopsit. Un omuleţ cu faţa rotundă şi cu ochelari îi întâmpină de la uşă.

— O, domnule Westin. O masă pentru două persoane şi jumătate, luând în considerare şi banjoul. Îi conduse spre scaunele lor, apoi le zise fără ocolişuri:

— Niciun spectacol azi, vă rog, da? Sper că veţi mânca repede şi apoi veţi pleca, pentru ca eu să aduc în loc alţi clienţi buni-platnici. Am doi fii, pe care va trebui să-i ţin în curând la colegiu, vă amintiţi, nu?

— Desigur, Ho. O să ţin problema în vizor. Încă râzând, Rick îi explică lui Laurie, care nu-şi revenea din uluire.

— Ultima dată când am fost pe aici, Ho m-a aşezat la masă cu o pereche din Tupelo. Văzuseră spectacolul şi m-au rugat să le cânt ceva. Asta ne-a dus la alt cântec… şi trei ore mai târziu, Ho s-a văzut nevoit să ne arunce pe toţi afară, ca să facă loc mulţimii de consumatori ce se îmbulzea să ia masa aici.

Laurie îi studie figura frumoasă şi expresivă, simţind un amestec de timiditate şi surpriză.

— Nu ştiam că iau masa cu o celebritate. Rick îşi trase scaunul, încrucişându-şi mâinile pe piept, şi zise, privind-o pe Laurie, lung, calculat:

— Spui asta de parcă nu ţi-ar plăcea. Ea îşi scutură părul arămiu a negare.

— Dar nu despre asta e vorba! Totul aici este atât de nou pentru mine. Cred că nu apreciez lucrurile la adevărata lor valoare şi probabil nici oamenii. Aşa mi s-a întâmplat ieri după-amiază cu un tip la birou. A intrat înfoiat şi înfumurat, iar eu l-am rugat frumos să ia loc şi să aştepte în linişte până ce senatorul va avea un moment liber pentru el. Ei bine, a reieşit până la urmă că tipul era secretar de stat, nici mai mult, nici mai puţin! Rick îşi dădu capul pe spate şi râse atât de

contagios, că Laurie se trezi râzând şi ea de propria-i prostie. Obrajii i se îmbujorară, ochii îi deveniră strălucitori, iar Rick stătea savurând plăcerea de a o vedea şi de a o auzi.

— Hei, probabil că o merita!

— Poate, dar nu din partea mea. Pur şi simplu, îmi lipseşte intuiţia acestor subtilităţi şi nuanţe ale protocolului şi ale manierelor elegante: pe cine să mătrăşeşti, pe cine să favorizezi, pe cine…

— Linguşeşti? De cine să te ocupi? Pe cine să îmbrânceşti pe scări în jos, fiindcă nu-i cap de listă şi recomandat de cineva? Aş zice că eşti mai degrabă într-o perioadă de necuvântată ignoranţă, iubiţico. Poţi judeca pe oricine „doar" după propriile merite.

— Şi-mi pot pierde slujba, până la weekend-ul următor.

— Mai sunt şi alte slujbe!

— Sunt norocoasă s-o am şi pe asta. Nu există chiar o mulţime de oferte de serviciu în Washington D.C. pentru ex-maici abia aterizate în viaţa mireană.

— Prin tine va debuta un nou val de cereri şi oferte de acest tip.

Laurie se întinse peste masă, atingându-i mâna lui Rick.

— Întotdeauna eşti aşa de sigur în legătură cu orice? Atât de sigur şi de cuceritor?

El îi apucă mâna mică cu mâna lui, mult mai mare, mângâind-o cu degetele lui groase, puternice.

— Nu, dar încerc. E singurul mod pe care-l ştiu de a trece prin viaţa asta.

Dar nu-i ceva la care m-am gândit de unul singur. Trăsăturile dure ale feţei lui se îndulciră a aducere-aminte.

— Nu, Laurie, îţi vorbesc din experienţă. Călare pe motocicletă, am umblat pe drumuri prăfuite între dealuri şi pe văi, unde am văzut negri bătrâni stând pe prispe, cu chipuri brăzdate, de luptători. Dar tot aşa de bine puteau să ia un banjou sau o muzicuţă, umplând aerul cu dulci sunete de bucurie. Am făzut femei în rochii fără formă, prăfuite, cu mai mulţi copii decât şi-ar fi putut îngădui să crească, capabile să cânte cu o sensibilitate care să te facă să plângi. Dar nu plângeau, cântau despre tinereţe şi speranţă şi despre aşteptata dragoste, făcându-te să-i crezi pe ei şi cântecele lor. Am dormit într-o colibă, pe o saltea umplută cu frunze, aşezată direct pe duşumeaua murdară, cu o masă şi cu nişte scaune mai frumos lucrate decât în orice atelier de lux! Aveau lemnul neted la atingere şi cald, lustruit auriu de mâini

bătătorite, de bărbat. Un coş atât de frumos împletit, că ţi-ai putea pune visele în el. Un cântec atât de dulce cântat, că, gândindu-te la el, poţi începe o nouă zi! Înghiţi în sec, trecându-şi limba peste buzele uscate.

— Ia te uită, acum, dacă m-ai stârnit, să vezi şi de ce sunt capabil, dulceaţo!

Laurie luă repede o sorbitură din ceaiul chinezesc aburind, ca să-şi mascheze subita emoţie ce o inundase. Cu ochii ţintuiţi pe faţa de masă, râse uşurel.

— O să ţin minte asta. Când privi din nou în sus spre el, pe sub genele tivite cu aur, o străbătu o admiraţie nouă.

— Şi eu care credeam că-ţi culegi cântecele populare în vreo cafenea mititică.

— Nu! El îi aruncă din nou privirea aceea care-i făcea inima să bată mai tare.

Nu, sunt mai mult decât un culegător. Interpret. Un fel de hoinar adevărat, solitar, dăruit să audă, să păstreze cât de puţin din tot, ca să nu dispară şi să nu se risipească în veci. Sunt tipi care fac asta cu vopsele, cu clei şi lemn; eu o fac pur şi simplu cu cântece, istorioare, puţin dans pe muzica de banjou, o călătorie minunată spre stele.

— Uite, iar ai spus-o! Zi-mi, ce vrea să însemne asta?

Rick alunecă încet, cu coatele pe masă, cu ochii strălucind de nerăbdare.

— Va trebui să vii la spectacolul meu, ca să afli, O să vii? Vino în seara asta.

Scotocind prin buzunarul cămăşii, scoase un bilet şi-şi zgârie numele pe spate.

Spune-mi că o să vii.

— Astă-seară? Singură? Of, Rick, nu mă simt încă atât de *„aventurieră”*. Nu cunosc bine oraşul şi mă tem să nu mă rătăcesc. Şi-apoi, nu ştiu dacă cina pe care mi-a programat-o Ellen…

— Uite, al doilea bilet se materializa ca un hocus-pocus, adu-o şi pe Ellen! A mai văzut spectacolul de două ori, dar n-o să se supere. Şi dacă ea nu poate veni, atunci adu pe altcineva. Femeie adică. O prietenă, ceva. Intenţionez să te conduc acasă.

— Dar va trebui să mă întorc cu oricine ar fi persoana care m-ar însoţi. Altfel n-ar fi politicos.

— Politicos? Eu mor aici, femeie, tot storcându-mi creierii cum

să te am numai pentru mine oricât de puţin şi tu te îngrijorezi de etichetă! Chiar că ştii cum să îngreunezi situaţia unui individ. O căinţă sinceră i se aşternu fetei pe chip.

— Dar nu am vrut asta, murmură ea. Rick îşi simţi respiraţia accelerându-i-se.

— Te tachinam-doar, Laurie. Te rog încearcă doar să vii în seara asta… Dacă poţi.

Promiţi? Laurie dădu afirmativ din cap, salvată de la un eventual răspuns, de brusca apariţie a unui chelner. Aşeză în mijlocul mesei un platou plin cu gogoşi fierbinţi. Apoi, cu grija unui artist, decoră masa cu o puzderie de castronaşe cu sosuri în care să înmoi gogoşile pentru a le face mai dulci, picante sau condimentate sau puternic aromate. Fără un cuvânt. Rick apucă o pereche de beţişoare şi-i arătă modul corect de a scufunda şi duce la gură bucăţile delicioase. Un zâmbet de extaz pur i se răspândi pe faţă. Fiindcă stomacul începuse deodată să-i chiorăie de foame, Laurie ridică beţişoarele şi se strădui să pescuiască prima gogoaşă. Captura alunecă la jumătatea drumului dintre platou şi gură. Hotărâtă să nu cedeze, atacă din nou şi gogoaşa-i căzu de astă dată de pe masă drept în poală. Râsul gros al lui Rick muri înainte să se nască sub privirea de gheaţă a lui Laurie. El se aplecă peste masă şi îi aşeză cu grijă beţişoarele în mână, îi conduse mâinile către platou, apăsându-i beţişoarele, între care era deja o gogoaşă, şi o ajută să le ridice. Bucata străbătu jumătate din drumul către gura ei deschisă, înainte să alunece din vârful betelor peste marginea mesei.

— Nu râde, îl preveni ea cu ochii cenuşii, înotându-i într-o undă de veselie mută.

Mi-ar plăcea să văd de ce-ai fi în stare cu un şirag de mătănii!

Aşa că luă o furculiţă şi mâncă rapid, în felul ei, cam două treimi din ce era pe masă. Rick o privea, bucurându-se de apropierea lui Laurie, pe care o asocia cu senzaţia gustativă extrem de complexă pe care o încerca acum limba lui.

Când nu mai putu rezista, îşi îngustă ochii întunecaţi şi rupse tăcerea.

— Laurie, pot să te întreb ceva? Faţa i se crispa, ştiind ce va urma, dar dădu din cap, căutând să-şi păstreze figuraneutră.

— Desigur, Rick. Ce vrei să ştii?

— De ce te-ai făcut călugăriţă?

Ridică dintr-un umăr, cu un gest de fetiţă, care îi merse drept la

inimă lui Rick.

— Vezi, am trei mătuşi în mănăstire. Una, mătuşa Dorothy, care e doar cu şase ani mai mare decât mine, a venit la noi în vizită şi ne-a spus-eram cinci puştani, eu sunt cea mai mare-ei bine, ne-a spus tuturor cât de minunat este să-ţi dedici viaţa lui Dumnezeu, să ţi-o umpli cu un ţel nobil. Era atât de bună şi atât… atât de mulţumită şi privindu-mă, mi-a spus că îi aminteam de ea pe când era mai mică şi cum era de sigură că o să-mi placă viaţa monahală… închise ochii, tăcând pentru o clipă, pierdută în propriile-i gânduri. Sora mea mai mică, Katy, nu fusese pusă într-o situaţie asemănătoare; Katy reuşea cumva să pară încă extrem de infantilă. Şi nimeni nu se gândise nici la micuţa Maggie, ca având vocaţie, aşa că am rămas numai eu, Laurie, să împlinesc acele speranţe. Oricum, asta i-a făcut atât de fericiţi pe mama şi pe tata şi atât de mândri! Şi am crezut chiar şi eu…

Cuvintele se curmară brusc, strivite între buzele ei albite.

— Laurie, îmi pare rău! Dacă ţi-e prea greu, nu…

— Nu, e important să încerc să explic. Măcar mie însămi. Îndreptându-şi umerii, continuă:

Încercam să-ţi spun că atunci credeam că dorinţele şi sentimentele mele erau greşite şi prosteşti. Cum puteau toţi ceilalţi să-mi impună planurile pe care fiecare părea să le aibă pentru mine. Cum îndrăzneau, aş spune acum, când văd cât eram de egoistă şi copilăroasă. El o întrerupse cu vocea aspră de mânie.

— Dar erai doar un copil! Poate că visurile îţi fuseseră hrănite, păstrate cu grijă…

— Rick, zise ea, înlocuindu-şi mânia cu un zâmbet, în familia mea burgheză de irlandezi, catolici, bunul-simţ, pragmatismul, tenacitatea, munca neobosită, sunt lucruri ce trebuie păstrate cu grijă. Nu visurile! Dar familia mea n-a vrut să-mi facă niciun rău.

— Ai fost rănită? întrebă el cu voce blândă, zăbovind cu privirea pe încruntarea uşoară dintre sprâncenele ei de culoarea mierii, pe linia sobră a maxilarului ei delicat, pe ochii cenuşii, în spatele cărora se ghiceau umbre adânci.

Laurie clătină din cap, cu un gest plin de spontaneitate.

— Nu, of, nu! Am învăţat multe în toţi aceşti ani şi-am privit cu o anume parte a eului meu, pe care altfel n-aş fi încercat să îl descopăr. Mi-am făcut mulţi prieteni dragi şi mi-am tocit coatele alături de oameni cu adevărat buni şi cumsecade. Dar n-aş fi putut fi pregătită

pentru acel pas. Cred că era din cauză că îşi ascunse zâmbetul cu o mână, nu înainte însă ca el să prindă o licărire-am continuam să visez. Chiar şi în mănăstire, când mă străduiam atât de mult să mă schimb, noaptea capul îmi era plin de vise treze. Şi iarăşi ziua, când treceam prin grădină, în drum spre utrenie sau când stăteam la vreo fereastră inundată de razele jucăuşe ale soarelui sau chiar când predam, când o clasă mergea extrem de bine şi când câteva chipuri tenace se ridicau spre mine strălucind de înţelegerea celor ce le spusesem, de fiecare diată şi de multe altele am fost mereu sigură că trebuie să aparţin acestei lumi. Că trebuie să mă eliberez de aceste restricţii şi să păşesc afară, să-mi deschid braţele larg şi să primesc ceea ce ar putea veni.

— O-la-la! Eşti şi tu un copil „rău" ca şi mine. Pune întrebarea potrivită şi de-acum vom şti cum să răspundem amândoi.

— Ştii, Laurie se aplecă peste masă, zâmbind, cu bărbia proptită în mână, cred că cel mai rău lucru, singurul care m-a împins să evadez, a fost tăcerea. Nimeni căruia să-i vorbeşti. Nimeni pe care să-l asculţi. Uneori aveam impresia că o să explodez şi c-o să zbor drept în spaţiu, înşurubându-mă în întuneric, căutând pe cineva care să mă înţeleagă, cu care să împart…

— Călătoria spre stele! Ea înghiţi lacomă o gură de aer.

— Aşa o fi? Şi tu simţi la fel?

Rick Westin rămase tăcut pentru o clipă şi-o scânteiere de uimire şi îngrijorare îi întunecă ochii. Apoi zâmbi şi-şi împinse scaunul în spate.

— Ei, hai acum! mai bine aş plăti şi te-aş duce înapoi. N-ai vrea să fii concediată şi să fii obligată să te întorci la vechea ta muncă, nu-i aşa?

Fără să se gândească, îşi puse un braţ în jurul ei, pe când se întorceau pe Mall, dar deodată ea-l simţi încordându-se şi mâna-i alunecă pe lângă corp. Merseră pentru o clipă în tăcere. Rick ardea de dorinţa de a o atinge, dar ar mai fi îndrăznit acum? Laurie tânjea după căldura atingerii lui; era o plăcere nouă, necunoscută. Dar acum ce mai urma? Vor începe iarăşi izolarea şi singurătatea? Toate astea, pentru că îi spusese… Of, nu mai suporta. Pur şi simplu nu mai putea. Simţindu-se uşor ameţită de disperare, îşi strecură o mână sub braţul lui şi se strânse mai aproape de el. Rick zâmbi, îi luă mâna strâns, prinzându-i-o ca într-o capcană între antebraţ şi bicepşi şi astfel merseră înainte, cu un pas mai avântat.

— Ia-o mai încet, râse Laurie, cu inima cât un purice.

— Glumeşti? Aş putea să sar, să dansez, să-mi lovesc călcâiele, în vreme ce mi-aş azvârli şapca în sus-asta dacă aş avea una-dragă Laurie O'Neill! Mă faci să mă simt bine!

— Nici eu nu mă simt prea rău, cântăreţule la banjou, râse ea molipsită de entuziasmul lui. Cum îţi poţi închipui că mai pot lucra în după-amiaza asta?

— Repede şi bine. Şi-apoi se va face seară şi-o să mă uit în public şi-o să-ţi văd chipul luminos şi dulce. Îmi promiţi?

— O să încerc, Rick, pe cuvânt!

— O să mă asigur de asta. Şi de asta. Îşi aplecă faţa spre a ei şi ea îi simţi respiraţia caldă pe buze şi-apoi şi apăsarea năucitoare a gurii lui, dulce şi fierbinte şi cu mult mai plăcută decât tot ce cunoscuse ea vreodată. Şi iar se ivi surâsul acela pe chipul lui. *„Hm, m-aş putea obişnui cu asta".* Se despărţiră; bărbatul acela suplu, cu păr negru, cu ochi de ţigan şi cu banjou era… era al ei! Laurie îşi agită şi ea mâna, în chip de răspuns, şi-apoi dansă cu graţie pe scări, în sus, către biroul senatorului din edificiul Rayburn.

CAPITOLUL 4

Teatrul de estradă atrăgea întotdeauna un public numeros. Dar de când, cu ani în urmă, Rick Westin începuse să cânte aici, cu greu mai găseai vreun loc liber.

Primii ascultători le spuseseră prietenilor lor, iar aceştia altor prieteni şi astfel zvonul se răspândise. Era un punct de atracţie obligatoriu pentru oaspeţii veniţi în oraş. Studenţii din Georgetown luau metroul şi călătoreau, ajungând chiar înainte de începerea spectacolului, sperând să obţină vreun bilet la care să renunţe cineva în ultima clipă. Omul ajunsese un fel de erou popular. În realitate, Rick nu era ceea ce părea acolo sus, pe scenă. Umbla mai bine de jumătate de an, călare pe motocicletă, peste dealurile şi prin văile ascunse din Munţii Appalanşi, purtând blugi roşii şi bocanci prăfuiţi, cu un banjou agăţat în spate. Dar tot ce aduna acolo: cântecele pentru banjou, baladele populare, povestirile şi glumele suculente, snoavele-toate erau transformate în vrajă pe scenă. Spectatorii îl iubeau. Şi în fiecare seară, din noiembrie până în aprilie, la ora opt, totul începea să „sfârâie".

La opt fără cinci, un taxi se opri la stopul de la intersecţia străzilor „A şasea" cu „Mâine". Laurie întârziase. Ar fi murit, dacă ar fi

ştiut că trebuie să păşească prin lumina puternică a reflectoarelor. Câte capete întoarse! El ar vedea-o! Of, era numai vina ei! îşi petrecuse toată amiaza hotărându-se şi răzgândindu-se: să vină, să nu vină. Ellen era lipită de telefon, sperând într-o convorbire la distanţă cu prietenul ei, Dan. Laurie nu s-ar fi putut gândi la altcineva la care să apeleze.

Apoi, la ora şapte, încă gândindu-se la o cină semicongelată, luă brusc o decizie, aparent inexplicabilă. Ajunge cu ascunsul, cu „nu”-ul spus vieţii, cu spatele pe care i-l întoarce mereu, cu… Aşa că iat-o aici, într-o rochie de mătase imprimată, împrumutată din garderoba lui Ellen, abia ţinându-şi echilibrul pe tocurile înalte, îndesând o bancnotă de cinci dolari în mâna şoferului de taxi şi nemaiaşteptând restul.

— Hei, domnişoară, mulţam frumos!

— Cu plăcere, îi replică ea, gonind spre întărea principală. Înmânând biletul omului de la uşă, în vreme ce simţea cât de tare îi bate inima. El luă biletul, apoi i se adresă:

— Îmi pare rău, dar ăsta nu-i pentru spectacolul din seara asta.

Laurie înghiţi dureros.

— Ce? Dar trebuie să fie o greşeală. Rick, vreau să spun, domnul Weston mi l-a dat.

Cu o mână rece ca gheaţa apucă biletul răsucindu-l confuză. E scris numele aici pe spate, vedeţi, şi mi-a spus…

— Oh, iertaţi-mă domnişoară. E greşeala mea. Zâmbi şi apoi mai adăugă:

N-am vrut să vă sperii!

— E-n. regulă! râse cu timiditate. Am tendinţa de a mă speria uşor. Şi detest să ajung după căderea cortinei.

— Cortina, aţi spus? Bănuiesc că nu aţi mai văzut spectacolul până acum. Luaţi-o înainte şi fiţi pregătită pentru o surpriză plăcută. O tânără cu părul strâns într-o coadă de cal o invită înăuntru şi îi dădu un program.

— Pe aici, vă rog. O conduse pe Laurie printr-un hol îngust, pe două trepte ce coborau şi-apoi într-o cameră bine proporţionată, luminată puternic. Era ocupată cu mici mese de lemn înconjurate de scaune-ocupate toate de persoane concentrate asupra scenei. Pe scenă era o singură masă cu un singur scaun şi deja familiarul set de banjouri. Şi Rick. Stătea în stânga scenei, acordând un banjou cu cinci coarde, vorbind cu un grup mare aflat la o masă aproape lipită de scenă.

„Coadă de cal” se apropie de scenă şi întrebă:

— Domnule Weston, aceasta-i persoana pe care o aşteptaţi?

Laurie îngheţă. Rick se scutură, zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

— Sigur că da! Şi acum, oameni buni, putem începe!

Se stârni un ropot de aplauze din toată inima şi câteva fluierături admirative.

Între timp Laurie se duse la locul său, cu obrajii în flăcări. Luminile se micşorară şi un fascicol se fixă pe Rick.

— Aceste prime cântece vă sunt prezentate exact aşa cum au fost cântate de doamna Ada Selves din Hiltop, Kentucky. Doamna Ada are nouăzeci şi şapte de ani şi o limbă tare ascuţită. Avea un fel special de a mă urmări cum scriu cuvintele „drept cum trebe” şi, credeţi-mă, m-am străduit mult!

Banjoul vibra şi vocea plină, baritonală a lui Rick umplu încăperea cu *„Căruţaşul vesel”*. Cântă apoi *„Cântecul schimbător”*, *„Străinul călător”* şi *„Cocoşelul Robin”.*

Laurie ascultă atât de concentrată de parcă ar fi încercat să-l absoarbă prin toate simţurile, vibrând la maxim. Cu greutate atenţia îi reveni la vocea baritonală cu asprimi controlate, la gesturile mângâietoare ale mâinilor lui pe coarde, la puterea suplă, întunecată a trupului lui în vreme ce se mişca pe scenă. Reflectorul aruncă străluciri în părul şi în ochii lui; zâmbetul lui o supunea.

Când se opri din cântat, ea putu aproape să audă respiraţia publicului, înainte ca aplauzele să izbucnească. Rick îşi netezi o sprânceană cu un deget şi zâmbi.

— Într-o vreme călătoream prin Alabama. Insectele năpădiseră totul, încât ţânţarii ar fi putut fi aleşi emblemă de stat. Mulţumindu-le pentru râsete cu o înclinare, el luă un alt banjou şi-l acordă.

— Şi-acum, iată un cântec pentru acea copilă frumoasă, care a fost destul de curajoasă să vină şi să mă vadă în această seară. Ochii lui negri sfredeliră inima lui Laurie. Rămase hipnotizată, în vreme ce valurile de panică şi extaz o cuprindeau. Cântă doar pentru ea.

„Ia-mă de mână să zburăm împreună departe spre cer de îndată pe aripi de dor cu dulcele cântec vom atinge luna şi aici vom sta”.

Laurie înghiţi în sec şi-şi păstră zâmbetul pe buze, dar înăuntrul ei începu să tremure. Răsărea ceva, trezindu-se adânc în ea, depărtându-şi petalele ca un boboc, ca o mână întinsă, ca o inimă desferecată. O durea! Cât de mult îi cerea omul ei cu banjoul? Şi cât de

mult putea ea să îndrăznească?

Restul spectacolului fu o ceaţă deasă prin care simţurile ei tulburate se zvârcoleau şi-şi căutau locul. Dar, râdea când trebuia şi aplauda, şi auzea cu adevărat melodiile blânde, mistuitoare şi frumuseţea plină a vocii lui. Dar totul era filtrat prin confuzia şi dorul ei. Putea să-i privească mâinile pe coarde pentru ca apoi să le vadă deschizându-i nasturii de la bluză. Putea auzi tocul pantofului lui cu care bătea tactul muzicii şi apoi, deodată îşi imagină conturul dur al coapselor lui… O scăpare a albului dinţilor întrezărită într-un zâmbet şi simţea dulceaţa căldurii gurii lui aşezându-se pe a ei.

Îşi izgoni gândurile, desenându-şi în minte notele negre şi portativele scrise pe foi albe de hârtie, dar… totul fu iarăşi măturat de puterea unui gând izvorât brusc: ar fi vrut să facă dragoste cu el dimineaţa, ca să vadă minunatul lui trup în lumina palidă, filtrată prin perdele. Sorbi zgomotos din Coca-Cola, păstrând gheaţa în gură, până ce limba îi amorţi.

În cele din urmă, spectacolul luă sfârşit. Într-un vacarm de aplauze, Rick îşi luă cutiile, cu chipul lui frumos, radiind de bucurie şi cu ochii strălucind. Oamenii se înghesuiră în faţă, întrebându-l de cântece şi locuri, vrând ca el să repete refrenul cântecelor lui cu fantome, pentru ca, ducându-se acasă să-şi poată speria copiii.

Apoi plecară în grupuri, grupuleţe şi perechi, toţi râzând şi vorbind unii cu alţii ca nişte musafiri la o petrecere. Luminile începură să scadă; ospătarii dădură năvală să deretice, să pună scaunele la loc şi să cureţe mesele. Lui Laurie nu-i mai rămânea de făcut altceva decât să dea ochii cu Rick.

El îi uşura situaţia. Lăsându-se să alunece de pe scena direct în sală, îi sări în faţă îmbrăţişând-o.

— Laurie O'Neill sunt fericit că ai venit! Nu că m-aş fi îndoit că o vei face.

Râse. Nu, nici măcar o secundă. Dar zău că m-am bucurat când te-am văzut intrând pe uşa aceea. Hm… O îmbrăţişă strâns, gâdilându-i gâtul cu bărbia lui, până îi stârni chicoteli menite să ascundă ropotul dorinţei ce-i inundase deodată trupul.

— Hei, miroşi atât de bine, Mă faci să mă simt bine. O îndepărtă puţin, în vreme ce privirea îi poposea cu încetineală asupra trupului ei. Şi arăţi atât de bine…

Vorbele lui se transformară într-o şoaptă pierdută în părul ei şi

pentru o clipă Laurie uită unde era şi se simţi învârtindu-se în spaţiu.

Apoi auzi scaunele târşâite pe duşumea şi discuţiile nepăsătoare ale personalului şi-l îndepărtă râzând.

— Hei, eşti un tip nebun!

— Îhî, nebun! După tine! Pot să te duc acasă şi să-ţi susur în urechi câte ceva? Doar pentru o zi sau două?

— O.K., dar ce-ai spune de nas, de buze, de bărbie? Râsul lui uşurel era, ca şi al ei, plin de dorinţă.

— Încetează, cântăreţule la banjou! întotdeauna eşti aşa după spectacol?

— Da, veni replica întregului cor.

— Nu-i crede! Se întoarse către ea şi o strânse cu braţul, aproape ridicând-o de la pământ. Nu, nu-i adevărat! Numai tu eşti de vină. M-ai făcut să zbor departe, iubito. Hai să spunem „noapte bună" acestor trădători şi să ne orientăm „compasele" spre bârlogul meu.

Înainte să o lase să spună ceva, Rick o luă de mână şi o conduse afară din teatru.

Mergeau încet, tăcând. Mâna lui Laurie, prizonieră în mâna lui Rick, se bucura de acest unic punct de contact, cu toată inocenţa şi promisiunea lui.

Vocea lui Rick, răguşită de dorinţă, rupse tăcerea:

— Vrei să vii acasă cu mine? Laurie nu îi răspunse. Am putea să mergem să gustăm câte ceva. Să stăm şi să vorbim. Despre ce vrei tu. Tăcere. Şi bătăile inimii pulsându-i în urechi.

— Laurie, ce spui tu, dulceaţo?

— Spun că n-aş dori să… m-aş întoarce mai bine acasă. Vocea ei subţire sună înstrăinată şi tristă.

Rick era tăcut, creierul elaborându-i mereu noi şi noi argumente, lucruri spuse deseori în astfel de situaţii. Dar rămânea tăcut, dorind-o, dar ştiind ce uşor ar putea speria-o, alungând-o poate pentru totdeauna.

— Rick, într-adevăr trebuie să merg la lucru mâine. Şi e deja târziu.

— Ştiu iubito! Necazul e că o parte din mine spune: *„ia-o încet cu ea"*, pe când cealaltă îmi spune îşi umezi buzele uscate-ei bine, îmi spune: *„Mor să te iau în braţe"* şi să te iubesc. Aerul întunecat al nopţii îi apăsa, greu şi nemişcat. Laurie tremura. Încercă să-şi clarifice gândurile din creier, să-şi oprească sentimentele care o copleşeau pe

dinăuntru.

— Rick, nu pot! Nu sunt încă pregătită.

— Ştiu. Atunci, acasă să fie! Jeepul meu e parcat pe aici, prin spate. Încă zece minute şi vei fi înapoi, în siguranţă, în turnul tău de fildeş.

— Rick! Durerea din vocea ei nu putea fi ascunsă.

— Îmi pare rău. Îi strânse mâna uşurel, urându-se. Îmi pare rău, Laurie. E târziu şi sunt mort de oboseală, iar spectacolul mă înnebuneşte uneori. Ducând-o spre o fâşie luminată de lună, se opri, iar privirea lui se odihni pe chipul dulce. Uneori va trebui să îmi asculţi cuvintele doar cu o ureche, iar inima să mi-o asculţi cu inima ta ca să înţelegi ceea ce vreau să spun cu adevărat. Întotdeauna să interpretezi totul în lumina cea mai favorabilă. Nu-i ăsta un soi de precept din mănăstire?

— Nu sunt prea sigură, dar te iau pe încredere. Ea zâmbi, conştientă de data asta că el o tachina, îşi întoarse capul într-o parte, întâlnind privirea lui întunecată şi simţind brusca accelerare a propriului puls. Adăugă impulsivă: Singurul lucru pe care îl ştiu cu certitudine e că ai fost grozav pe scenă. Mi-a plăcut spectacolul.

Rick. A fost minunat. De fapt, tu eşti minunat.

Rick privi spre chipul ei cu o privire lungă şi grea, ochii lui urmărind razele de lună care se alungeau pe obrajii ei dulci şi-i dansau prin umbrele părului.

Reţinerea din vocea lui era împletită cu o notă joasă şi senzuală de dorinţă pură.

— Este exact ceea ce intenţionez să-ţi demonstrez, dulceaţo, dar nu pe vreo scenă, nu, nicidecum…

CAPITOLUL 5

„Un porculeţ de Guineea! Un porculeţ spinos”, îşi zise Laurie pe un ton muşcător privindu-se în oglinda geamului de la biroul senatorului.

— Ce? Pe bulevardul Independenţei? Nu-mi vine să cred!

— Nu, Paula, mârâi Laurie sucindu-se şi răsucindu-se şi netezindu-şi părul cu mâna.

Nu, eu sunt ăla! Părul meu arată ca al unui porc spinos care a dormit prost.

Paula râse până se înecă. Apoi îi apăru pe figură o expresie plină de bunăvoinţă.

— Ai acum, draga mea, spuse cu voce îndulcită, trebuie să-ţi spun că dacă culoarea este absolut superbă, tunsoarea în schimb cam lasă de dorit. E puţin cam demodată. Deşi presupun că la mănăstire nu au chiar aşa de mulţi maeştri în „arta" înfrumuseţării feminine.

— Maeştri în frumuseţe? Vocea lui Laurie sună ca un ecou, însoţită de un zâmbet amar. Nu, ceea ce port eu se cheamă stilul *„fă-te singură cum poţi"*. Îţi apuci părul cum poţi şi-l aduci pe unde poţi şi-apoi îl retezi pur şi simplul. Noaptea, pe întuneric!

— Fără oglindă?

— Oh, ce vanitate!

— Fără şampoane sofisticate şi fără manichiură?

— Pleacă!

— Of, Doamne!

— *„Of, Doamne"*, mi se pare bine spus. Păi, uite-te şi tu ce e cu părul meu. Am fixat pentru după-amiaza asta o *„vizită de lucru"* la un mic coafor, chiar lângă staţia de autobuz pe unde cobor de obicei, dar am impresia că nu mai rezist până la prânz. Nu m-a deranjat până acum cu adevărat, dar m-am privit mai atent în weekend-ul ăsta şi dintr-odată n-am mai avut răbdare şi am simţit că trebuie să mă schimb. Nu mai adăugă însă că „autoevaluarea" fusese stârnită de discuţia cu Rick. Paula îşi scutură părul, râzând. Dar înţelese brusca conştiinţă de sine pe care o căpătase tânăra ei colegă.

— Ştiu ce vrei să spui, dragă. Prima dată când mi-am descoperit nişte fire albe m-am grăbit să ies în oraş şi să cumpăr cea mai mare sticlă de vopsea de păr, pe care am putut-o găsi.

— Şi te-ai simţit mai bine după aceea? Mai… drăguţă, cumva?

— Nu, zâmbi Paula, mi-a făcut părul verde. Dar te înţeleg. Uite, scotoci într-un sertar după ceva şi scoase un băticuţ pătrat, dacă asta te face să te simţi mai bine poţi să îl iei până după-amiază. Acum, la treabă!

La ora douăsprezece şi cinci Laurie ieşi grăbită pe uşa edificiului Rayburn, în vreme ce Rick tocmai intra ca o furtună înăuntru.

— Oh, scuzaţi-mă, spuse el automat, păşind într-o parte ca să lase femeia străină, îmbrobodită ca o bunicuţă din basmele ruseşti. Apoi, brusc, realiză pe cine avea în faţă.

— Laurie? Ce faci aici, pentru Dumnezeu? Ştiu – îi făcu semn să tacă-e vorba de un bal mascat şi te duci costumată în ţărăncuă rusoaică. Perfect! Eu o să merg în stil de Zorba Grecul. Îşi desfăcu puţin

cămaşa la gât, îşi îndepărtă mâinile de trup şi improviza un soi de dans ţărănesc.

— Amuzant, domnule Westin! Foarte amuzant! rosti Laurie şi-şi îngustă ochii cu ironie, dar şi cu supărare.

— Ah, n-am ghicit, zise el, furişându-şi un braţ în jurul umerilor ei.

— Nu! Şi vă trebuie să-mi dai drumul. Am o întâlnire.

— Dar vreau să te duc să mâncăm de prânz. E un restaurant japonez doar la câteva blocuri de aici… ia stai, ce întâlnire?

— Mă duc la… coafor. Nu mă mai suport în halul ăsta nici măcar pentru o secundă.

— Hei, dulceaţo „te-aş putea suporta pentru o secundă… o oră şi chiar pentru… o eternitate!

— Rick… se îmbujora Laurie furioasă, punându-i un deget pe buze.

El îi sărută vârfurile degetelor, surâzând blând şi privind-o drept în ochii frumoşi şi cenuşii. Apoi îşi ridică amândouă mâinile şi-i eliberă părul din strânsoarea eşarfei. Degetul mare îi rămase pe curba obrazului, în vreme ce cu celelalte îi răsfiră şuviţele răzleţe.

— Frumos păr şi frumoasă femeie!

— Nu prea frumoasă deocamdată, murmură ea pe jumătate hipnotizată de căldura atingerii lui. Dar am să mă ocup de asta. Apoi se scutură de nerostita lui vrajă şi se grăbi să iasă. Acum trebuie să plec. Sunt pe punctul de a întârzia.

— Unde te duci, o întrebă el, potrivindu-şi pasul după al ei.

— La un coafor micuţ, pe care l-am descoperit eu. Se cheamă *„La bucla tunsă”*.

— Cum? O înşfacă de braţ, trecându-i-l prizonier pe sub al lui, şi-i schimbă brusc direcţia. Vii cu mine! Te duc eu la Larry, de la *„Inovatorii”*. El mă aranjează şi pe mine. Laurie făcu ochii mari şi îşi trecu mâna prin părul lui Rick, privindu-l cât e de negru şi de sălbatic.

— Vrei să zici că cineva face chestia asta? Credeam că sălbăticia pletelor tale e de neîmblânzit.

— Nu te lua după aparenţe, zise el zâmbind şi trăgând-o mai aproape.

„Inovatorii” era un salon numai lumini şi oglinzi, măsuţe cu înălţimea reglabilă şi pereţi în culori pastelate. Femeile aveau norişori unduitori de păr sau tunsori scurte, punkiste, unghii lăcuite, lungi şi

cele mai şocante şi frumoase haine pe care Laurie le văzuse vreodată în paginile vreunui jurnal de modă. Laurie înghiţi în sec, zâmbi cu timiditate şi-şi ţintui ochii pe spatele lui Rick, în vreme ce se lăsa condusă prin mulţime spre o cabină retrasă, în fundul salonului de coafură. El bătu o dată în peretele despărţitor.

— Larry? Un tip bine apăru de după colţ. Poseda o superbă pereche de mustăţi.

— Rick? Bună, ce faci pe aici?

Laurie surprinse o scânteie de uimire pe chipul unei femei, înconjurată de ceea ce păreau a fi sute de rotiţe minuscule. Ea zâmbi şi femeia îi întoarse zâmbetul, înclinând uşor din cap. Următorul comentariu al lui Rick îi reţinu întreaga atenţie.

— Larry, aceasta-i Laurie O'Neill, o prietenă cu totul specială. Crezi că ai putea să-i aranjezi tunsoarea în cel mai scurt timp posibil?

— Nicio problemă! Doamna Lehman e aproape gata să strălucească *„în luminile rampei".* În acest timp Laurie se poate duce să se schimbe la vestiar. Arătă hotărât spre o nişă, mascată de o mică draperie. Halatele sunt în cuier.

Acolo şi erau; Laurie îşi agăţă rapid fusta, bluza şi blazerul într-un cui şi-şi puse un halat roz-bombon larg şi lung până deasupra genunchiului. Se grăbi înapoi în salon spre boxa lui Larry. Când îşi făcu apariţia, cealaltă femeie se îndepărta ascultătoare şi Laurie se trezi în centrul atenţiei.

— Veniţi să staţi aici, bătu Larry cu palma pe scaun, învăluind-o repejor cu un soi de pelerină imensă, de plastic, şi pieptănând-o cu răbdare ca să-şi dea seama mai bine de situaţie. Aş zice să începem cu un şampon şi cu un regenerator şi pe urmă să vedem ce-avem noi aici, O. K? în vreme ce o întrebă, o şi împinse uşurel spre chiuvetă, îmi place să ţin părul clienţilor mei în mână de la început până la sfârşit, îi explică el; asta mă ajută să cunosc părul în profunzime, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Da, desigur, râse Laurie, cu răsuflarea tăiată de o bruscă năvală de senzualitate, care o lovi în plin stomac. Da, cum spuneţi dumneavoastră!

Şi-apoi oricum nu mai era chip să mai adaugi ceva. Simţea căldura plăcută a apei, împroşcătura răcoroasă a şamponului şi extraordinara senzaţie pe care i-o dădeau mâinile lui, masându-i puternic creştetul. Pentru o secundă, Laurie încremeni, reacţionând cu

surprindere la plăcerea senzuală pe care o simţea. Dar nu se putea lupta cu ea şi dintr-odată simţi că tensiunea cu care se lupta de luni de zile o părăseşte, ieşindu-i afară din trup. Se simţi departe de lumea reală.

Apoi, redeveni conştientă de căldura apei şi de răcoarea împrăştiată de foehn, dar îşi păstra ochii închişi, negândindu-se la nimic. Alunecând. Vocile bărbaţilor, a lui Larry şi a lui Rick erau profunde-ecouri melodioase în cubul micuţ al boxei.

Apoi Rick începu să îngâne un fragment de melodie şi dulceaţa vocii lui o purtă departe. Era atâta linişte. O pace simplă, complet diferită de pacea disciplinată, îmblânzită cu care se luptase în van prea mult timp. Ochii i se deschiseră brusc.

— Oh, aproape că am adormit. Îmi pare rău. Laurie nu părea conştientă de propria-i confuzie, dar Rick zâmbi, atingând-o uşor pe vârful părului.

— Hei, nu trebuie decât să-ţi placă. O să fie amuzant! După ce-i şterse părul cu prosopul, Larry se dădu puţin înapoi studiind-o pe Laurie cu concentrare.

— Ia să vedem acum, mormăi el învârtindu-se în jurul scaunului, studiindu-şi clienta din toate unghiurile posibile, în vreme ce aceasta se foia stânjenită.

— Sunt un caz fără speranţă? întrebă ea încetişor, sigură că aşa era.

— Fără speranţă? Pentru Dumnezeu, fată dragă, vorbeşti de parcă nu te-ai uita niciodată în oglindă. Eşti frumoasă, dar cine te-a tuns aşa a făcut cel mai nenorocit lucru pe care l-am văzut în ultimii zece ani de când tot tund la păr.

Sinceritatea o împinse să recunoască.

— Eu… mă tem că eu m-am tuns, Larry…

— Cum? încă o clientă în stil *„cum o-i nimeri”*? Asta-i nenorocirea vieţii mele, mârâi el, cu mustaţa zbârlită de dezaprobare, Laurie întâlni în oglindă ochii zâmbitori ai lui Rick. Dar dacă el îşi închipuie că ea o să se mai încurce, în vreo altă explicaţie se înşală amarnic. Cu o urmă de bravadă îşi împinse bărbia înainte, zâmbind propriei imagini din oglindă şi replică de sus:

— De asta am şi venit la un expert. Aşa că fă-ţi meseria!

Rick îi trase o ocheadă sexy însoţită de o înclinare aprobatoare din cap.

Larry îşi luă foarfecă şi Laurie îşi concentra acum toată atenţia asupra propriei imagini din oglindă, curioasă să vadă cum „noua Laurie" răsare. Larry se lansă deci, potrivind şi tăind apoi vârfurile despicate care cădeau sub foarfecă, într-o plutire lină pe podea, asemenea petalelor dintr-o floare scuturată.

După un moment apăru la iveală cochilia delicată a urechii. După alt moment o fâşie de piele palidă, vulnerabilă a frumosului ei gât fu dezgolită. Gâtul părea şi el mai lung-o columnă delicată de piele translucidă care implora atingerea, sărutul unui bărbat. Foarfecă zbura, şi din zborul ei se dezgoliră brusc şi pometii înalţi, mândri, cu o tuşă uşor dramatică, de parcă li s-ar fi aplicat o pată de culoare.

Acum îi pieptăna părul în faţă, peste sprâncene şi cu o mişcare scurtă, dibace transformă într-un soi de breton minunat meşa de deasupra genelor.

Laurie simţi că braţele mai sus de cot erau acum acoperite cu „piele de găină".

Era ea asta! Fata transformată din oglindă? Părea deodată imposibil. Timp de cinci ani nesfârşiţi nu existase nicio oglindă. Şi nicio fată.

Fata de dinainte de mănăstire fusese un copil. Un copil care face primele piruete în faţa oglinzii înainte de a merge la dans la şcoală, purtând o rochie frumoasă de dantelă roz şi crezându-se frumoasă. O copilă care nu poate crede că s-ar sfârşi vreodată petrecerile, dansul sau băieţii de la liceu-cu care se plimba prin oraş şi care să-i aducă guleraşul drept cadou. Fata care a intrat la mănăstire purta un veşmânt alb ca de mireasa pe care l-a schimbat cu o rasă neagră, alungându-şi amintirile, oglinzile şi simţămintele „necugetate". Fata asta nu mai era nicidecum o fată. Tinereţea ei nu avea nicio importanţă din atemporalitatea mănăstirii.

Dar fata asta – cea care o privea acum cu ochii mari din oglindă… Ar putea ea oare să descătuşeze copilul ferecat în urmă cu cinci ani, să-l găsească, să-l elibereze şi să-l ajute să devină femeie? Ar putea fi fericită această femeie? S-ar putea ea îndrăgosti?

Dragoste! Gândul prinse contur şi se materializa în mintea ei, iar privirea o căută de îndată în oglindă pe cea a lui Rick.

— Arată bine, zise el cu o uşoară strâmbătură.

— Chiar crezi? întrebă ea cu buzele rumenite şi cu ochii strălucitori.

— Ah, da iubito! Evident. Rick o privea cu o fărâmă de „ceva” în ochi, cu o umbră de respect parcă. Se gândea că ea fusese frumoasă încă de când o văzuse prima oară; atunci, la trei dimineaţa, în holul întunecos, aşa că nu mai de asta era acum mai frumoasă. Acum avea parcă impresia că e martorul unei subtile transformări prin oglindă. O desfăşurare de aripi. O deschidere de petale. Prima scânteie luminoasă a unui foc.

Fiece buclă arămie tăiată, care lua drumul podelei, era un pas important înspre lume. Înspre lume şi… înspre inima lui. Simţi crescând în el pintenul dorinţei arzătoare întotdeauna stârnit de prezenţa acestei fete. Stând nemişcat, cu coatele sprijinite de tejghea o studia gândindu-se: *„Ce putere o să capeţi asupra mea când vei înţelege cât eşti de femeie, domnişoară O’Neill?”*

De parcă ea l-ar fi auzit, Laurie roşi.

— Încetează să mă mai priveşti aşa, Rick! Mă faci să fiu foarte nervoasă.

— Şi pe mine, fu Larry de aceeaşi părere, agitându-şi foarfecele. Du-te şi ia o răcoritoare sau plimbă-te, sau ceva de genul ăsta.

— Voi amândoi ştiţi într-adevăr să faceţi omul să sufere, râse Rick, întinzându-se leneş şi punându-şi în valoare trupul suplu, musculos. Îşi îndreptă spatele, eliberându-se de tensiunea care-l ţintuise până atunci, ridică umerii largi, puternici şi muşchii i se reliefară plini de forţă pe sub cămaşă.

Laurie îl privi simţind în profunzime senzaţia surprinzătoare de dorinţă pe care prezenţa lui i-o stârnea. Trupul i se foi neliniştit pe scaun.

Rick îi… prinse privirea şi râs plin, sonor: puţin hârşâit care se împleti cu râsul ei argintiu, spontan. În clipa aceea se simţiră perfect armonizaţi, ca doi acrobaţi sărind în aer, fiecare încântat şi mulţumit de perfecta sincronizare cu celălalt.

— Îmi scapă mie ceva? se plânse Larry, holbându-se la ei doi, cu o figură amuzată.

— Nimic care ţi-ar putea fi explicat şi ţie, îl ironiza Rick, iar Laurie strânse din dinţi în încercarea disperată de a-şi recăpăta autocontrolul.

— Bun, sună replica lui Larry, atunci dispari pentru minimum treizeci de minute. Cu un gest simula învârtirea unei foarfeci care taie şi clănţăne. Rick se opri din drum, se înclină şi culese de jos o buclă din

părul strălucitor al lui Laurie. O strecură cu grijă în buzunar şi ieşi.

În mai puţin timp decât se aşteptase ea, tunsoarea fu finalizată şi Larry o învârti în scaun pentru o ultimă evaluare.

— Perfect, decretă Larry cu o şoaptă de ventriloc de mare clasă. Absolut perfect! Ce credeţi adăugă, în timp ce o învârtea în scaun, cu faţa iarăşi către oglindă, ca s-o confrunte cu imaginea reflectată.

Laurie nu-i putu răspunde şi asta nu doar din modestie. Pur şi simplu respiraţia i se oprise în gât. Fata… femeia asta din oglindă era într-adevăr frumoasă. Părul părea o împletire diafană de aramă şi aur, îmbogăţită de scânteieri nenumărate, astfel potrivit, încât să urmărească linia delicată ce pornea de la sprâncene, continuând cu obrajii şi cu gâtul.

— Ei? întrebă Larry, vizibil mândru de capodopera lui. Laurie încuviinţă din cap cu aprobare tacită. Un zâmbet mic îi miji în colţul buzelor.

— Da, zise regăsindu-şi vocea, e minunat! Ai făcut o treabă bună. Îţi mulţumesc mult Larry. Apoi, aproape în picioare, mai adăugă: Mă duc să mă îmbrac, înainte să se întoarcă Rick şi-o să-i fac o surpriză…

— De ce nu te duci să arunci o privire prin buticul nostru? Ai putea găsi ceva delicios cu care să-l surprinzi într-adevăr, îi sugeră Larry amintindu-şi de sacoul ei plicticos de clasic.

— Oh, tare aş vrea, dar n-am timp astăzi, zise ea visătoare privind când în portofel, când la nota de plată pe care el i-o mâzgălise. Totuşi ezita uitându-se peste umăr în oglindă şi pipăindu-şi părul cu mâna de parcă ar fi vrut să se convingă că ceea ce vedea în oglindă era adevărat. Cu un râs sănătos se grăbi spre vestiar. Hainele ei distruseră. Se evaporaseră. În locul lor era o fustă de mătase înfoiată şi o bluză tot de mătase, de culoarea merelor verzi. Se îmbrăcă în cămăruţa strâmtă, îşi strecură picioarele într-o pereche de sandale crem, care-i veneau ca turnate şi se întoarse încetişor în faţa oglinzii. Ochii i se umplură cu lacrimi. Omul ăsta era minunat şi nebun! N-ar fi trebuit să facă toate asta, nici ea n-ar fi trebuit să-l lase. Dar dulceaţa unor astfel de lucruri era tulburătoare, iar blândeţea… plăcerea pură, năucitoare de a se lăsa privită, aşa cum o privea el… Cum ar fi putut ea să-i reziste?

Nimic şi nimeni din întreaga ei viaţă n-o pregătise pentru Rick Westin. Şi nimeni şi nimic din lume nu-l pregătise pe Rick pentru felul în care arăta ea acum, când ieşise din vestiar. Superb! Strălucea ca şi

când o anume trezire miraculoasă ar fi radiat din ea, fără nicio legătură cu noua ei tunsoare sau cu orice altceva. Şi totuşi ştia că pentru el sunt toate acestea. Rick îşi simţi inima luând-o razna către un preinfarct. Ceva parcă îl lovise tare în spatele genunchilor şi între ochi. Hei, deci asta era iubirea menestrelilor şi trubadurilor, în vreme ce rătăceau dintr-un ţinut în altul, depănând poveşti de iubire şi basme cu zâne-fecioare. Asta era deci secretul pe care îl păstrase în inimă, fără să ştie, în vreme ce bântuia prin Appalanşi, din primăvară şi până la căderea frunzelor în fiecare an, singur, tânjind după cineva… După ea!

— Arăţi tare dulce, îi spuse încet.

— Mulţumesc, răspunse ea cu un zâmbet timid. Apoi îşi scutură capul. Îţi mulţumesc şi totuşi nu pot să-ţi mulţumesc destul. Nu există niciun mod de a…

— Nu e nevoie să… E pur şi simplu plăcerea mea. Pe cuvânt. Se opri o clipă, iar ea se învârti uşor înaintea lui ca să fie văzută, dintr-odată dezinvoltă şi fără emoţii.

Doar fericită.

— E-n regulă, spuse el respirând adânc de parcă nu ar fi făcut-o de multă vreme, în regulă, hai să mergem să mâncăm ceva. Îi înmână o sacoşă cu vechile ei haine şi-i luă braţul conducând-o spre uşă.

— Stai, nota de plată… începu ea.

— Am avut eu grijă de tot. Şi să nu-mi mulţumeşti. A fost cu adevărat plăcerea mea. Coborau deja când, pe la jumătatea drumului, ea se opri brusc şi-l obligă şi pe el să stea.

— Rick, mă înnebuneşti! Uit cine sunt, unde sunt… unde ar trebuit să fiu. Nu pot să merg la masă cu tine; e trecut de ora unu. Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Bine, atunci luăm cina împreună. Trec să te iau devreme, ca să mergem pe urmă la teatru şi la sfârşit să mergem la dans. Nu spune nu, insistă el măturându-i obiecţiile. Ascultă-mă, în ritmuri îndrăcite de „gândaci săltăreţi” sunt cel mai mare specialist. Mergi pe mâna mea!

CAPITOLUL 6

Oare omul ăsta nu dormea niciodată? Laurie căscă, frecându-se la ochi cu vârful degetelor. Îşi trase scaunul aproape de geam şi se aşeză pe pervaz. Luna lăptoasă a dimineţii îi învălui braţele, fără să i le încălzească însă. Din noaptea trecută, asemenea căldurii promiţătoare a zorilor, întreaga-i viaţă devenise o promisiune, un ameţitor carusel, o surpriză ascunsă în fundul sacului cu daruri.

Nu pusese geană pe geană şi acum îi părea rău, era trecut de şapte şi ziua se anunţa de pe acum nesfârşită. Genele îi acoperiră ochii cenuşii adormiţi; spatele o durea, dar inima-i bătea şi sărea ciudat în piept ca un tam-tam lansat de pe tărâmuri necunoscute. Rick Weston-acesta era miezul problemei!

Gândul îi zbură la el, mişcându-i sufletul ca fluxul mărilor: constant şi imuabil.

Când închise ochii, trăsăturile lui erau deja imprimate în ţesătura genelor. Când alunecă pentru a doua oară în somn, îl văzu bântuindu-i visele.

Cina fusese una autentic japoneză: aşezaţi pe perne fin ţesute, în spatele unor paravane din hârtie şi bând sake fierbinte, ceea ce-i făcuse capul să se învârtă. Sau poate că de vină fuseseră ochii lui întunecaţi? Apoi, într-o fugă nebună ajunseră la teatru, ea se aşezase la masa care de-acum devenise „a ei"-cea lipită aproape de scenă din nou fermecată şi înfiorată de sunetul vocii lui şi de atracţia sălbatică, întunecată pe care i-o transmitea trupul lui, de acolo, de sus, de pe scenă. De parcă n-ar fi fost destul, mai târziu se duseră să danseze la un mic club, unde membrii orchestrei îl cunoşteau pe Rick. Iar ea avea senzaţia că muzica li se încolăceşte la picioare… şi că aşa ar trebui s-o ţină în braţe pentru totdeauna.

Apoi rămăsese trează pe scaunul incomod de bucătărie, încercând să-şi pună puţină ordine în ceea ce simţea. Încercă toată noaptea. Necazul era că, de fapt, nu voia asta. Era-cinstit vorbind-nebună după bărbatul acesta. Ar fi vrut să renunţe la slujbă, la culcuşul de pe canapeaua lui Ellen, să-şi înşface peria de păr şi pe cea de dinţi şi să se năpustească pe uşa lui. Putea să citească titlurile din ziare scrise cu litere de o şchioapă: „Ex-maică arestată pentru pătrunderea *„prin efracţie în apartamentul iubitului".*

Îmbrăţişându-şi genunchii, îşi lipi fruntea înfierbântată de sticla geamului. Nu-i venea să creadă că se putea gândi la un iubit şi încă în ce fel. Acum o lună, pe vremea asta, tocmai ieşea din capelă, după slujba de dimineaţă, cu vălul pe faţă şi fusta-i lungă, neagră, măturând podeaua. Prea multe se întâmplaseră. Prea multe şi prea repede. Era minunat de năucitor. Închise iarăşi ochii şi-i văzu faţa ascuţită, smeadă, curba maxilarului, forma gurii. Îi desenă în gând părul negru, sălbatic şi ochii de ţigan nomad, zâmbetul lui sexy luminându-i faţa frumoasă.

Of, asta era dragostea? Putea să fie? Ştia atât de puţin şi nu era

deloc obişnuită cu astfel de lucruri. Cum putea să fie obişnuită? Dar sigură? Pe cine ar fi putut să întrebe?

— Pentru Dumnezeu, de ce te-ai sculat aşa de devreme? Ellen intră pe uşă ca o vijelie, înţelegând ca de obicei totul dintr-o privire. Ca să ţi-o spun pe-a dreaptă, eu cred că o fiinţă care trebuie să ajungă la serviciu abia după ora nouă ar putea să doarmă cel puţin până la opt sau nouă, fără un efort. Cafeaua-i gata? continuă ea, fără să se oprească să respire.

— Hei, îmi pare rău, am uitat.

— Nu-i nimic. Mai am pe undeva gata făcută. Şi cu nişte biscuiţi o să meargă. Să-ţi pregătesc şi ţie?

— Nu, mulţumesc, eu…

— Hei, eşti în regulă, copilă dragă? Zilele astea din urmă ai avut o poftă de mâncare cu care s-ar ruşina şi o vrabie. Şi să ştii că arăţi foarte prost; eşti aproape transparentă. Cred că ştii ce vreau să spun! Semeni cu o lumânare care arde la ambele capete. Nu cumva ai febră?

Înainte ca Laurie să protesteze, aşezată pe pervazul ferestrei, Ellen ţinea o palmă pe fruntea „pacientei" şi celălalt braţ petrecut protector în jurul umerilor ei.

— Ah, ah, exact la ce mă aşteptam: temperatura crescută, pulsul neregulat şi pun pariu că tensiunea ţi s-a ridicat până în tavan. Te-ai distrat bine azi-noapte?

Laurie râse de diagnosticul, fără echivoc al lui Ellen.

— Mulţumesc soră Farell, drăguţ că faceţi vizite şi la domiciliu.

— Fac orice pentru prieteni. Aşa că spune-mi cum e Rick Westin.

— E.O. K., zise Laurie, uitându-se cu subit interes la răsăritul de soare.

— Aha, punctă Ellen încântată; pulsul ca la curse, tensiunea în creştere…

— Ellen opreşte-te, râse Laurie sărind jos de pe scaun. Se presupune că ar trebui să fii de partea mea.

— Dar chiar sunt! Sper doar să te-ndrăgosteşti nebuneşte de tipul ăsta, pentru că e cel mai drăguţ ţip pe care l-am întâlnit vreodată. Iar tu mi-eşti cea mai bună prietenă. Voi doi vă meritaţi unul pe celălalt. Şi-apoi-râsul ei pornit din inimă se izbi de pereţi-ar fi o poveste de dragoste nebună şi sălbatică, asta-i sigur. Aş putea s-o scriu la „*Ziarul Femeii*" şi-aş face avere din asta.

— Ellen!

— Nu, n-o s-o fac, îţi promit! Ridică trei degete în sus ca pentru jurământul *„Fetelor Cercetase Scoţiene”* şi adăugă făcând cu ochiul: Dar aştept cu nerăbdare maximă confirmarea diagnosticului meu. Laurie evită să se uite în ochii prietenei sale, întorcându-se cu mâinile la spate şi cu faţa spre geam.

— Pacienta nu-i prea sigură încă.

— Mda, credibil, având în vedere istoricul recentei boli a pacientei. Laurie îşi umezi buzele dintr-odată uscate.

— Părerea ta competentă acordă şanse de supravieţuire unei paciente expuse unei astfel de maladii?

— Hei, dulcico-Ellen se apropie uşurel-viaţa e boala, iar dragostea leac.

Mai târziu, sub duşul care-o împroşea, învăluind-o într-o ploaie fierbinte, Laurie îşi lăsă capul pe spate, iar apa îi spăla acum faţa devastată. Dar în loc s-o ajute, apa o obosi şi mai mult. Se simţea istovită, cu trupul dureros. De nu se ştie unde prinse contur în mintea ei o scenă dintr-un vechi western: un prizonier legat pe vârful unui deal acoperit de furnici roşii. Asta simţea ea. Era ca şi cum fiecare sinapsă transmitea un singur mesaj mereu şi mereu: Dorinţa. Sărutul lui.

Atingerea lui. Căldura corpului lui. Îl dorea pe Rick Westin. Dar dacă l-ar fi avut, ce-ar fi trebuit să facă cu el?

Laurie se relaxă într-o cascadă de râsete şi dădu drumul cu putere la apa rece.

Trebuia să existe vreo modalitate matură, calmă, logică de a rezolva situaţia.

Nenorocirea era că nu se putea gândi la absolut nimic. Opri apa, ieşi de sub duş şi se acoperi cu un prosop mare, pluşat. Ştergându-se cu grijă, îşi conştientiza dintr-odată propriul trup cu toate secretele lui, simţindu-l cum tânjeşte după ceva anume.

Cum o fi oare să faci dragoste cu un bărbat? Ce-ar crede despre trupul ei, despre umerii ăştia plăpânzi şi despre sânii mici cu sfârcuri roşii, despre şoldurile astea? Erau prea înguste ca să fie provocatoare? Erau sânii prea plaţi? Le-ar plăcea bărbaţilor aşa sau ei preferă sânii plini, cu grele curbe pe care să le potrivească în palmele deschise? Şi genunchii… şi picioarele… şi părţile trupului ei pe care evita cu grijă să le numească? Ar putea oare să suporte un bărbat să o vadă goală?

Gândul îi trimise fiori înspăimântători pe şira spinării în jos. Dar trupul ei trădător era preocupat de propriile-i fantasme. Inima-i făcea tumbe în gâtlej, stomacul i se strânsese într-un nod şi pielea îi era acoperită cu o peliculă subţire de transpiraţie. Goală. Cum ar fi să stea goală în faţa unui bărbat? în faţa unui bărbat gol?

Nu sfârşi bine gândul că îşi şi imagină totul: cu ochii minţii îl văzu pe Rick Westin, cu ochii lui adânci şi scânteietori şi cu zâmbetul lui deja familiar, atârnat în colţul gurii. Ce mai vedea? Ei bine, vedea umerii largi şi părul negru de pe piept. Dar era prea mult? Sau prea puţin? Fusese atunci prea speriată ca să observe şi altceva. Cum i-ar fi plăcut mai mult oare? Pieptul lui era solid şi bronzat, cu muşchii frumos reliefaţi că ai statuilor greceşti. Şi toţi muşchii aceia se împleteau în fâşii tot mai înguste către şoduri-şoldurile lui suple de la care trebuia să-şi întoarcă mereu privirea, atunci când erau prea subliniate de blugii lui vechi şi strâmţi. Nu văzuse mai mult de atât, dar era sigură că avea genunchii tari ca stânca şi coapse puternice, solide şi… oh, Dumnezeule!

Îşi odihni fruntea de geamul aburit şi închise strâns ochii. Ceruri! lată altă complicaţie: dacă nu putea să gândească până la capăt sexy „atunci probabil că nici nu putea să facă. Deşi tare ar fi vrut. Da. De ce să ocolim adevărul? Ea, Laurie Brid-get Margaret O'Neill ar fi vrut să gândească, să facă şi să fie sexy. Şi chiar dacă avea sens sau nu ea voia să gândească, să fie şi să facă sex cu minunatul şi sălbaticul cântăreţ la banjou. Înclinându-şi capul şi aruncând o ocheadă sceptică în oglindă, se îmbrăcă să plece la slujbă şi, apoi, se întâlni iar cu Ellen în bucătărie.

— În sfârşit! începusem să cred că n-o să mai intru niciodată în propria mea baie. Şi după trei ceşti cu cafea date pe gât, aşa, de una singură, crede-mă că aveam nevoie. Laurie fu brusc cuprinsă de remuşcări.

— Ellen, îmi pare rău!

— Laurie, am glumit. Nu te mai scuza.

— Iartă-mă!

— Hei, iar o iei de la început? Ridicându-şi ochii în tavan, Ellen oftă.

Laurie, termină! Nu te mai scuza pentru fiecare gest, pentru fiecare gură de aer pe care o respiri. Trebuie să ieşi din pielea surorii Loretta-Ann: las-o pe Laurie să-şi trăiască viaţa. Obrajii lui Laurie se

întunecară.

— Da, nu mai sunt „soră”. Nu simt ce ar trebui să simtă o călugăriţă. Şi…

— Şi nu arăţi ca o călugăriţă. Am văzut nişte haine nemaipomenite aruncate pe scaunul din sufragerie. Şi nu erau cele cu care plecaseşi îmbrăcată ieri-dimineaţă, nu-i aşa? o întrebă Ellen, cu un surâs gata să explodeze pe sub masca serioasă.

— Nu, ştii, eu… de fapt, Rick mi le-a cumpărat ieri, într-un boutique, pe când eu eram la coafor.

— Ceea ce iarăşi nu e prea în stil „mănăstire”, stimată „soră” Loretta-Ann!

— Oh, nu-mi face asta Ellen, te rog, nu!

— Of, of… pot să-ţi spun, după cum te strâmbi, că sunt la mare ananghie. Ştii, aşa făceai ori de câte ori nu-ţi convenea ceva când eram copii; aşa te-am văzut, turbată de furie, atunci când ţi-am stricat căruciorul pentru păpuşi şi când am răsturnat micul acvariu de pe masă. Un zâmbet drăgăstos miji în colţul ochilor lui Laurie.

— Eram tare mândră de Rhett şi de Scarlett şi mi-a fost insuportabil de greu să-l văd zbătându-se pe covorul mamei. Dar te iert!

— Bine, atunci o să mă ierţi şi pentru o gafă pe care deja am făcut-o.

— Sigur că da, prostuţo! Dar mă simt prost când iei în derâdere mănăstirea. Au fost destule lucruri bune acolo în toţi aceşti ani.

— N-aş fi zis, dar-adăugă Ellen repede-noi aveam un fel diferit de a privi lucrurile încă de pe atunci. Aşa că e rândul meu să-mi cer scuze. Acum putem să trecem la micul dejun? Dacă flacăra pasiunii arde, ar fi bine să punem nişte gaz pe foc. Se întinse alene spre prăjitorul de pâine şi extrase de acolo un pesmet englezesc.

De la locul ei, din bucătărie, Laurie întrebă încetişor:

— Dacă prin absurd aş ţine la Rick-fii atentă, n-am zis că ţin-doar dacă, ce-ar trebui să fac?

— Scumpa mea, sunt ultima din lume care să-ţi spună asta. Se întoarse brusc, ştergându-şi nervoasă mâinile pe un prosop de bucătărie, apoi continuă: Eram nebună după el când l-am văzut prima oară. Speram că o să iasă ceva din astasă nu începi cumva să te scuzi iarăşi, pentru că acum îl am pe Dan, dar n-a ieşit nimic. Nu eram fata pe care o visa Rick Westin, căutând-o în lungile-i peregrinări pe dealuri şi

pe văi. Dar dacă tu eşti aceea, asta-i pentru că ai ceva absolut special în tine. Tot ce ai de făcut este să laşi acel ceva liber să strălucească. O să-ţi arate el singur cum. Omul ăsta e aparte.

— Asta mă şi sperie. Ellen o fixă cu o privire neliniştită.

— Ei bine, poţi să fugi şi să te ascunzi de el sau poţi să-ţi deschizi braţele spre una din rarele binecuvântări ale vieţii. De tine depinde. Întorcându-se cu spatele înfipse pesmetul într-o furculiţă şi i-l întinse.

— Poftim.

— Mulţumesc, Ellen. Am… am făcut ceva care te-a supărat?

— Nimic. Ascultă, sunt doar întoarsă pe dos. Au fost două nopţi de coşmar la Urgenţă.

— Nimic altceva?

— Uf, nişte probleme cu Dan; niciun telefon şi alte chestii de genul ăsta. Se scutură indispusă. Dar asta-i altă poveste şi dacă nu te mişti o să întârzii la serviciu. Ne vedem diseară. Şi fără vreo altă explicaţie dispăru în dormitor.

Laurie se simţea de parcă ar fi cărat toată povara lumii pe propriii ei umeri, în vreme ce se târa alene pe holurile clădirii Rayburn. Emoţii. Senzaţii.

Sentimente. Pentru toate astea îşi luase zborul din mănăstire? Dar cum va reuşi să le ţină în frâu pe toate?

Era o uşurare să împingă uşa de la biroul senatorului, să-şi găsească propriul birou curat, ordonat şi să se apuce de treabă. În ultimele trei zile studiase o reglementare legislativă referitoare la drepturile de împrumut financiar ale studenţilor. Cercetarea viza o perioadă lungă de timp în care se urmărea istoricul anumitor proceduri ce trebuiau rezumate, pentru ca pe baza lor senatorul să-şi întemeieze propriile concluzii. Era o muncă ce pretindea concentrare totală-o binecuvântată eliberare din furtuna propriilor ei gânduri. Orele se scurgeau una după alta, când apăru Paula care, băgându-şi doar capul pe uşă, o invită să mănânce împreună de prânz. Laurie însă o expedie rapid.

— Mulţumesc, dar azi o să sar peste masa de prânz. Trebuie să termin astea şi…

— Ei hai, Laurie! Am muncit amândouă pe brânci patru ore şi după cum ştii, bunul nostru senator, nu ne plăteşte orele suplimentare. Şi apoi, mi-ar face plăcere să-mi ţină cineva de urât.

— Nu, nu de data asta, hotărî Laurie. Apoi, temându-se totuşi să n-o rănească pe Paula admise: îmi merit atitudinea de struţ, adică îmi ţin capul îngropat în hârţoage, ca să nu trebuiască să gândesc. Uneori, Paula dragă, mă gândesc dacă am destulă tărie de caracter şi destulă rezistenţă sau ce-o mai trebui pentru viaţă.

— Viaţa, la asta se rezumă tot, la viaţă, dragă Laurie. Eşti o femeie tânără, foarte sensibilă, onestă şi altruistă. E foarte bine, dar când devii vulnerabilă poţi fi rănită şi asta doare uneori. Anii îţi vor consolida carapacea fie că vrei, fie că nu.

— Nu cumva ştii vreun magazin unde să pot comanda imediat o carapace de-a gata? o imploră Laurie cu ochii măriţi de panică.

— Mă tem că nu, zâmbi Paula. Dar trebuie să te înarmezi cu simţul umorului.

Uneori să priveşti viaţa în faţă şi să râzi. Cu un zâmbet pişicher în ochi, înainta spre Laurie şi se aplecă peste marginea biroului, întrebând-o confidenţial: Ai auzit-o pe aia cu agentul comercial?

— N-am auzit-o, o întrerupse o voce baritonală venind dinspre uşă, dar sunt numai urechi. Rick păşi în încăpere aducând cu el o electricitate invizibilă. Parcă toată camera zbârnâia acum.

— Bucuroase să mă vedeţi?

Laurie îşi netezi o sprânceană cu palma, într-un gest care ar fi trebuit să-i mascheze nervozitatea. În secunda de tăcere care urmă Rick îşi înfipse mâinile în şolduri şi ridică o sprânceană.

— Întrebarea asta n-ar fi trebuit să fie prea mult rumegată. Răspunsul era evident:

— Sigur că da, Rick. Când nu suntem împreună, orele par zile, zilele par săptămâni.

— Rick Westin, îl atenţiona ea, aruncându-i o privire nervoasă întâi lui şi apoi spre Paula.

— Regret, dar Paula poate să depună mărturie că sunt un caz incurabil.

— Da, un romantic incurabil, glumi femeia mai în vârstă vizibil încântată de prezenţa cântăreţului la banjou. Se pare că cei doi deveniseră buni prieteni săptămâna trecută, cu ocazia conversaţiei lor de atunci.

— Laurie, răspunde omului la întrebare.

— Hei, voi doi de colo, ce-i asta, o conspiraţie?

— Îhî. Hotărându-se să intre în joc, Laurie îşi făcu gura pungă şi

privindu-l pe Rick pe sub gene îi zise:

— Hei, am uitat întrebarea.

Într-o zecime de secundă, el era în spatele scaunului, cu obrazul lipit de al ei, murmurându-i abia auzit în ureche:

— Sunt nebun după tine, dulceaţo! I se făcu brusc pielea de găină.

— Eşti nebun şi atât. Punct.

— Nu nebun, înnebunit de dorinţă. Zbârnâind ca o coardă de banjou prea strânsă.

Împinsă la marginea prăpastiei. Periculos…

— Ei, oameni buni e timpul să-mi iau la revedere, zise Paula întorcându-se pe călcâie în direcţia uşii. Laurie, ne vedem luni. Distrează-te şi mai ales râzi.

— Paula! Of, Rick, uite ce ai făcut! Tocmai ne pregăteam să ieşim amândouă să luăm masa şi… vezi, asta-i, ne gândeam la un prânz şi…

— Şi e în regulă Laurie, zise el încet, trecându-şi uşurel dosul degetelor peste obrajii ei – o s-o ducem altă dată la masă. Promit! Dar astăzi n-o să avem timp.

— De ce? Ce avem de făcut? Abia îşi auzea propria voce bruiată de bătăile inimii.

Ţinându-şi cu grijă degetele pe pielea ei delicată, el îşi aruncă brusc trupul în sus micşorând în acelaşi timp distanţa dintre trupul lui suplu, puternic şi trupul ei arzând de dorinţă. Faţa lui era la câţiva centimetri de a ei, iar ochii îi străluceau întunecaţi.

— Plecăm în weekend în Philadelphia. O ştii cred, patria lui Liberty Bell. Dau acolo un concert mâine după-amiază ca să strângem fonduri pentru Universitatea din Pennsylvania.

— Excursie plăcută, domnule Westin, îi ură ea.

— Hei, hei, n-ai înţeles bine. Noi o să avem o excursie plăcută.

— Ba nu, n-o să avem. N-aş putea face asta pentru nimic în lume, vreau să zic, ce-o să spună Ellen? Şi unde o să stau?

— Cu mine.

— Eşti nebun. N-aş putea face asta. Sunt… sunt…

— O femeie frumoasă; asta văd când mă uit la tine, Laurie O'Neill. Văd focul din ochii ăştia mari, gropiţa din bărbie, felul delicat, dar puternic ai buzelor tale… Nu roşii, ăsta-i adevărul. Curajul tău amestecat cu blândeţe m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine.

— Curaj? Sunt cea mai găină dintre toate găinile lumii, insistă

ea, imitând fantastic cotcodăcitul şi zburătăcindu-şi umerii ca pe nişte imaginare aripi.

Un zâmbet i se contura pe buze şi de acolo i se ridică în ochi ca întunericul.

— Îţi pierzi timpul femeie! Haide, trebuie s-o pornim la drum!

Mâna lui îi înconjura spatele, transmiţându-i căldura lui irezistibilă şi dorinţa lui necuprinsă, iar asta o făcu să sară de pe scaun. Laurie se lăsă condusă până aproape de uşă, unde se opri scurt, cu călcâiele înfipte în covor.

— Hei, stai o clipă. Ce… ce ziceai de îndrăgostit? Râsul lui plin îi încălzi inima.

— M-ai auzit! Simt că mă îndrăgostesc de tine, Laurie O'Neill. Şi spre surprinderea mea îmi place. Aş putea chiar să scriu un cântec despre tine.

— Oh, nu, murmură ea, dându-se pe spate pe braţul care-o încercuise; asta mi-e răsplata că m-am lăsat atrasă de cântăreţul la banjou. Rick Westin promite-mi că n-o să cânţi niciun cântec despre nimeni în faţa nimănui.

— Să cânt? repetă el cu voce blândă, încărcată de tandreţe. O să-l ţip de pe muntele înalt, o să-i trimit ecoul până la stele, îşi coborî faţa spre a ei şi-o sărută cu arzătoare dorinţă. Gura lui se mişcă peste a ei cu forţă, delicateţe şi cu o fierbinte dulceaţă. Şi ea îi răspunse ezitând la început, cu durere şi cu dorinţă apoi. Nu simţise niciodată aşa ceva; parcă buzele i-ar fi fost pradă unui magnet nevăzut ascuns undeva în spatele fierbintelor lui sărutări. Gura lui o strivi pe a ei, se ridică puţin şi o cuprinse iarăşi pe a ei. O gustă, savurându-i netezimea satinată a buzelor.

— Rick, of, Rick! Se topea în braţele lui. Genunchii o părăsiră şi se lăsă cu toată greutatea pe el, iar trupul ei subţire se sprijini pe şoldurile lui. Corpul lui o atrăgea ca supus legilor imuabile ale gravitaţiei şi se agăţa de el înlănţuindu-i gâtul cu braţele, sorbindu-i parfumul subtil al părului negru.

Limba lui se strecură printre buzele ei deschise, căutându-i dulceaţa gurii. Şi simţi ceva ce urca din adâncuri, o emoţie pătrunzătoare, necunoscută, care creştea într-o spirală dureroasă, arzătoare, ca un flux primordial. Un val de dorinţă pasionată o mătură pe dinăuntru, inundându-i graniţele a tot ce ştiuse până atunci. Şi trupul ei se trezi din somnul lui nesfârşit.

CAPITOLUL 7

— Cum dormim, despre asta vorbesc, domnule Westin! Cum să rezolvăm cu dormitul?

— De ce să nu aşteptăm până ajungem acolo? Putem să urcăm să vedem camera.

Am cerut două paturi regeşti, aşa ca să fii la mare depărtare de mine şi să te simţi tot atât de în siguranţă ca şi în maşina mea. Hei, dacă stai să te gândeşti mai bine o să avem nevoie şi de un telefon, ca să păstrăm legătura.

— Nu, Rick. Vorbesc serios. Nu! Ridică vocea încât câţiva trecători se uitară la femeia îmbujorată din mijlocul holului. Rick, mi se învârte capul. Uită-te la mine, pur şi simplu nu ştiu cum de-am ajuns aici. Ultimul lucru de care-mi amintesc este că mă hurducam într-un jeep. Cred că mi-ai strecurat ceva în sărutul acela.

— Cred că da. Vrei să-ţi arăt cum am făcut? O învălui luând-o prizonieră în braţele lui puternice şi-şi aplecă apoi capul brun spre al lui Laurie. Ea îşi îngropă faţa în umărul lui şi râse.

— Nu aici, nu acum. Te rog să te apropii de recepţie şi să îmi ceri o cameră cu un singur pat. Rick, eu… eu n-aş putea să mă gândesc la vreun aranjament de alt gen.

Dumnezeule, Doamne, eu… eu nici măcar n-am pijama. Ochii ei mari, cenuşii erau plini de o tăcută rugăminte: s-o înţeleagă! în adâncurile ca nişte lacuri, străluceau confuzia şi durerea şi dintr-odată, Rick îşi simţi inima ca un ciocan lovind în piept. N-ar fi putut să o rănească.

— O.K., dulceaţo! Să văd ce pot face. Cu braţul petrecut în jurul umerilor ei se apropie de recepţioneră. Bună, sunt Rick Westin. Am o rezervare pentru seara asta.

— Da, domnule Westin, răspunse fata verificând informaţia pe computer, e vorba de camera 721. Băiatul o să vă aducă sus bagajele.

— Avem o mică problemă. Mai am nevoie de o cameră, vă rog. Alături de prima, dacă se poate. Fata îşi mută privirea de la faţa lui atrăgătoare la Laurie şi înapoi.

— Regret, domnule, dar nu mai e nicio cameră liberă în hotel! Niciuna pe o rază de kilometri. Oraşul e plin de absolvenţi ai Universităţii din Pennsylvania, şi de iubitori de muzică bună, ceea ce e parţial şi vina dumneavoastră.

— Mulţumesc! zâmbi vesel. Acum mi-a scăzut numărul fanilor

cu unul.

— Îmi pare rău. Îi înmânã o cheie şi se mai uitã o datã pe ecranul computerului.

Oh, trebuie sã vã cer scuze din nou. Nu mai e nicio cameră cu două paturi, dar cea rezervată pentru dumneavoastră are un pat şi o canapea. Vreau să spun… dacă asta vă e de folos. Ridicându-şi sprâncenele privi plină de speranţă spre Laurie.

Laurie înghiţi cu greu nodul arzător din gât.

— E perfect. O să ne descurcăm, mulţumesc. Aruncând cheia în buzunar, Rick porni pe urmele băiatului care o luase spre lift. Laurie mergea după ei cu gândurile răvăşite. Ce făcea? Singură, în camera de hotel cu Rick, cu siguranţă va sfârşi în pat. Făcând dragoste. Dar ea nu putea. Pur şi simplu nu putea. Nu că n-ar fi vrut.

Oh, durerea aceea ascuţită revenise, înşurubându-se în mădulare, răvăşindu-i gândurile şi amestecându-i-le cu dorinţele, încât sub greutatea lor corpul i se încovoia atras în acelaşi timp de trupul lui ca o frunză tremurătoare de soare.

Oh, îl dorea. Dorea să o iubească. Dorea ca dragostea să facă din ei doi o sferă perfectă. Dar nu trebuia, nu trebuia să se predea. Pentru ea era prea devreme. Nu vorbiseră despre niciun angajament personal, despre vreo relaţie de lungă durată.

Asta, mai presus de toate era problema: Laurie O'Neill nu voia să cadă în capcana altui angajament. Nu mai putea, nu până când îşi va pune în ordine sentimentele şi noua ei viaţă. Uşa liftului se deschise. Rick se întoarse spre ea cu hotărâre reţinută şi dădu drumul mâinii ei. Cu o rugăminte mută, Laurie îşi strecură mâna rece ca gheaţa într-a lui. Pentru cineva care petrecuse cinci ani lungi luptându-se să se autodisciplineze se putea considera un eşec ambulant.

Singură în camera aceea ar fi ţipat. Camera însăşi părea să conspire împotriva ei. Decorată în culori pastelate oferea privirii un pat vast, într-adevăr regesc, şi o canapeluţă îngustă cam cât o banchetă pentru o jumătate de persoană.

Când Laurie înmărmuri la vederea camerei, Rick se apropie de ea şi-i răsfiră în joacă părul.

— Ia-o uşurel, iubito! Nu am de gând să te atac, dacă la asta te gândeşti. Înţeleg că nu mă vrei. O să stau aici şi-o să îndoi picioarele acestei delicate piese de mobilier, zise arătând spre *„canapea"*. Înnodându-şi braţele în jurul lui, Laurie îl îmbrăţişă strâns.

— Oh, Rick, cum te descurci cu mine?

— Să-ţi spun drept, nici nu ştiu, glumi el, îngropându-şi faţa în strălucirea moale a părului ei, Hmm… miroşi ca florile la începutul primăverii, a liliac şi-a caprifoi!

Ochii lui se închiseră şi-şi lăsă bărbia să se odihnească pe creştetul ei, respirând-o toată.

— Laurie, nici eu nu înţeleg nimic din toate astea, ca şi tine. Am făcut sex, chiar mai mult aş putea spune, dar sexul nu e dragoste. Şi de aşa ceva nu am avut parte.

Începem amândoi de la zero. Şi totuşi ştiu, aşa cum ştiu că respir, ştiu că eşti cea pe care am aşteptat-o. Nu mă întreba de unde ştiu asta. Dar simt când mă uit în ochii tăi că-mi văd propriul suflet. Laurie se depărta de el, punându-i brusc mâinile în piept, ca să pună distanţă între ei şi să tragă puţin aer în piept. Dintr-odată nu mai putu să respire.

— Rick, zise ea într-un murmur imperceptibil, dar dacă asta nu este dragoste?

Dacă-i o greşeală? Am mai făcut greşeli până acum. Rick râse dându-şi capul pe spate, ştiind că era imposibil să fie aşa.

— Uite, zise luându-i mâna rece şi îngustă, care se agita uşor pe pieptul lui şi punându-şi-o pe obraz, vezi faţa asta? Nu-i o greşeală. Şi aici – îi apăsă tare mâna pe pieptul lui-simţi inima asta? Nu-i o greşeală. Şi aici alunecă mâna în jos până i-o fixă în dreptul centurii lui. Trupul ăsta nu-i o greşeală, cu toate nevoile şi dorinţele lui. E adevărat. Asta e viaţa şi dragostea.

— Dar poate este doar dorinţă.

— Oh, Dumnezeule eşti minunată! Râsul lui se transformă într-un murmur în gâtlej.

Asta e dorinţa. O ridică în braţe, o aşeză pe pat şi-n aceeaşi clipă fu deasupra ei, cuprinzându-i trupul ca într-un cleşte cu picioarele lui lungi. Genunchii lui îi încleştau pulpele, iar buzele o muşcau uşurel la rădăcina gâtului. Îi sărută gâtul şi urechile, uşurel, glumeţ, gura lui năucitoare ca şi cuvintele sale îi stârniră lui Laurie chicoteli aţâţate.

— Ei, asta-i dorinţă, Laurie O'Neill, zise el revenind dintr-un salt la picioarele patului. Ea luă o pernă în braţe şi zâmbi plutitoare, cu buza de jos prinsă între dinţi. El îi întoarse zâmbetul cu o sprânceană ridicată şi cu gulerul larg desfăcut la gât. Vocea lui era o şoaptă dulce din gât.

— Dar iubito, ce se va întâmpla mai târziu, când vei fi pregătită, aceea va fi dragoste. Ochii lui Laurie se umplură pe neașteptate de lacrimi și putu doar să încuviințeze, dând din cap. Rick se opri o clipă, căutând să se elibereze de greutatea care-i apăsa pieptul și continuă:

— Mă duc să fac un duș. Pe la ora opt am o scurtă repetiție și apoi putem merge să mâncăm ceva, O. K?

— Sună bine, șopti ea slăbită de dorință.

— O.K. După ce-i făcu scurt cu ochiul dispăru în baie. Laurie se trase în vârful patului cu spatele sprijinit de perete, tot atât de fără vlagă cât o păpușa dezmembrată. Să leșine i se părea o opțiune inteligentă. Oare de ce nu se putea culca pe partea cealaltă să se scoale a doua zi dimineață, fără să mai știe ce se întâmplase? În realitate, gândurile îi țopăiau de colo-colo ca niște mingi de ping-pong. Stai! Pleacă! Fă dragoste cu el. Fugi! Rămâi! Ascunde-te! Ce trebuia să facă? Dacă ar fi putut cineva să-i spună ce să facă… Dar cine? Cine?

„Numai propria-ți conștiință ar putea", veni replica. Ca un copil ascultător trase sertarul noptierei, scoase cartea de telefon și începu să o răsfoiască. Ar fi trebuit să facă ce trebuia făcut încă de când începuse totul. Apelul telefonic îi răpi doar o clipă, după care își notă adresa pe notesul pregătit de personalul hotelului exact în acest scop. Când Rick ieși din baie cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor, cu pieptul și picioarele bronzate și strălucitoare, cu părul inelându-i-se contrastant pe piele, ea era deja pregătită, lângă ușă, cu notesul în mână. Zâmbetul lui se topi și-o sprânceană i se ridică întrebător peste privirea atentă.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Unde te duci? Simțindu-i inima în gât îi răspunse, mimând veselia:

— N-o să-ți vină să crezi; am avut o prietenă în mănăstire care a plecat în Philadelphia, i-am dat telefon la întâmplare. Și închipuie-ți, era acasă!

Forțându-și un zâmbet luminos, ea mătură tăcerea neagră și continuă pe același ton: Ei bine, pur și simplu moare să ne vedem.

— Te cred că da.

— Da, insistă Laurie zâmbind și mai luminos de astă dată. Și-apoi, de vreme ce tu ai repetiție, m-am gândit să iau un taxi și să mă duc să o văd. Ne vedem mai târziu așadar.

— La cină?

— O să mă străduiesc. Dar dacă întârzii ia ceva fără să mă mai aștepți.

O licărire de panică îi lumină ochii.

— O să te aştept, îi zise el.

— Nu. Of, da, în regulă, admise ea ridicându-şi geanta pe umăr. Ne vedem mai târziu.

— Nu vrei să aştepţi câteva minute ca să mergem împreună măcar până aproape de cartierul studenţesc? îi căută privirea umezindu-şi buzele uscate. Nu ai vrea, nu?

— Păi, mergem în direcţii opuse, aşa cred cel puţin, zise ea cu ochii în pământ.

— Da, aşa cred, răspunse el. Apoi se uită la ea în tăcere, îndelung, timp de o secundă.

Tulburată de privirea lui, ridică ochii aţintindu-i asupra buclelor lui umede date pe spate spre ceafă. Râuleţe umede trasau poteci şi potecuţe peste muşchii încordaţi ai umerilor lui şi peste piept. Pielea lui aurea şi strălucea şi-o făcu să-i pară atât de străin şi-n acelaşi timp atât de familiar şi de iubit.

Ochii i se aburiră de lacrimi întâlnindu-i privirea. Apoi brusc privi în altă parte.

— Pa, murmură ea şi închise uşa în urmă. Drumul cu taxiul spre „Y W C A" îi luă treizeci de minute, timp în care mai bâzâi şi mai oftă puţin în batistă.

— Doamnă, sunteţi bine? o întrebă şoferul în vreme ce opri la un stop în faţa unei clădiri vechi din cărămidă.

— Da, sigur că da, răspunse ea, suflându-şi nasul tare.

— Sigur? veni răspunsul lui îngrijorat.

— Da, v-am mai zis. Doar că am văzut un film oribil de trist.

— La hotel?

— Da, era o adaptare pentru T.V. În regulă?

— Nu-mi spune bărbi, drăguţe Arăţi ca naiba.

— Vai, mulţumesc, domnule, sunteţi foarte amabil, replică Laurie şi furia o salvă de la disperare. Acum, dacă îmi spuneţi şi cât vă datorez…

— Numai cincisprezece dolari. Şi un sfat pe gratis: dacă te hotărăşti să te întorci la hotel să… hm… vezi sfârşitul filmului ăluia, cheamă un taxi din anteriorul clădirii.

N-o să-ţi placă să stai singură-singurică să-l aştepţi pe stradă noaptea.

— N-am nici cea mai mică intenţie să mă mai duc undeva.

— Bine. Dar dacă totuşi te răzgândeşti formează 555 – 6.000 şi cere-mă la comenzi; mă cheamă Frank. Ajunsă înăuntru, Laurie primi cheia din mâna unei femei bătrâne, pe post de recepţioneră. Urmară nişte instrucţiuni: să nu-şi părăsească palierul şi să nu se încurce cu bărbaţi. Laurie urcă încet cele două etaje murdare, întunecate, până la camera 303. Păşi înăuntru: un pat îngust, vechi, un dulap şchiop şi o fereastră prăfuită. Totul respira tăcere, un vid nesfârşit şi o dureroasă însingurare. Se duse să tragă zăvorul la uşă, dar se trezi că-i alunecă rupt printre degete. Laurie se aşeză pe marginea patului, uitându-se la pereţii coşcoviţi, în vreme ce la televizor rula un film monoton. Se simţea groaznic.

Până şi zgomotele de pe holuri îi sunau neprietenos şi străin: uşi trântite, paşi târşâiţi în sus şi în jos. Ce făcea aici? Ce căuta oare? Pe cine pedepsea de fapt?

Cu grijă şi cu durere în acelaşi timp revăzu fiecare moment al zilei, de la apariţia lui Rick în biroul senatorului; sărutul lor; lunga călătorie cu jeepul. Apoi camera de hotel. Ce era aşa de groaznic în toate astea? Ce o speriase atât de mult, încât să-şi ia zborul spre o altă cameră micuţă cu un pat şi multă singurătate?

Îi era teamă de fericire?

Gândindu-se iarăşi la cele întâmplate îşi dădu seama că asta fusese ziua cea mai fericită, cea mai plină de dragoste şi mai fără de griji din toată viaţa ei. Acum ziua părea compromisă. Înainte, alături de Rick, fusese plină, neprevăzută, dar acum era fără sens, goală. O cameră goală. O inimă pustiită pe dinăuntru. Mâini goale, încrucişate fără rost în poală. Şi totuşi mâinile ei păstrau amintirea părului lui, a formei şi a căldurii trupului lui. Simţurile ei îşi aminteau senzaţia, gustul şi parfumul lui bărbătesc. Asta dorea! Asta dorise!

Atunci de ce fugise?

Pentru că în viaţă nu exista decât „înainte" sau „înapoi". „Înapoi" se regăsea în siguranţă printre lucruri deja ştiute, întâmplate şi… era iarăşi singură.

„Înainte" era însă misterul care o făcea să fugă şi să se ascundă. Nu ştia nimic despre sex, despre senzualitate. Cum să atingi pe cineva? Cum să te laşi atinsă, fără să te transformi în flacără? Toată ziua arsese de noi dorinţe care-o înspăimântaseră. Se simţea ca un fluture care abia teşise din cocon, ca o pasăre mică împinsă din cuib, la primul ei zbor. *„Isprăveşte-o cu poezia, Laurie O'Neill şi cască bine ochii la ce faci,*

până nu e prea târziu", mârâi tare, aproape sughiţând de propria-i surprindere. Câte nopţi stătuse în chilia mănăstirii, gândindu-se cu voce tare ca acum? Gândindu-se, rugându-se şi tânjind după fericire?

Şi iat-o că sosise. Şi ce dacă nu ştiuse că o să poarte blugi vechi şi că o să cânte la banjou? Se zice „*norocul începătorului*".

Câteva minute mai târziu, Laurie cobora grăbită scările. Călcâiele lovind linoleumul cu un sunet hotărât de castaniete. Cu un viraj scurt se opri drept în faţa „recepţiei".

— Fiţi amabilă doamnă, renunţ la cameră.

— Păi, de-abia aţi luat-o!

— Ştiu, zise Laurie răbdătoare, dar m-am răzgândit.

— Nu restituim banii odată încasaţi.

— E-n ordine. Nici nu mă aşteptam să o faceţi. Voiam doar să ştiţi că de acum camera este liberă. Femeia o privi potrivindu-şi şuviţele sure de păr pe sub batic cu o mână uscată, surprinzător de micuţă.

— Bine. Laurie era gata să zâmbească, apoi se hotărî să păstreze zâmbetul pentru altcineva.

— Puteţi să-mi spuneţi unde găsesc un telefon automat?

— La colţ. Laurie ieşi, îşi scoase monedele şi formă numărul de pe hârtiuţa.

— Bună. Aţi putea să îl trimiteţi pe Frank pentru o comandă la „Y"? Da, ştie şi aşteaptă comanda. Mulţumesc.

Când ajunseră în faţa hotelului lui Rick, Laurie îi dărui lui Frank zâmbetul pe care-l păstrase şi un bacşiş gras de cinci dolari. Îşi scutură capul.

— Păi cu cât ai cheltuit pe „plimbărica" asta, tu şi tipul tău puteaţi să staţi la cel mai grozav hotel, poate chiar la „*Hyatt*".

— E-n regulă, râse, aici vreau să fiu şi… Frank… îţi mulţumesc pentru tot!

Laurie trânti portiera, îi făcu lui Frank cu mâna şi se grăbi să intre în holul hotelului, cu fusta învârtejită în jurul picioarelor. Liftul era oprit la etajul şase şi butonul de chemare era deja aprins, dar ea îl apăsă iarăşi, vrând parcă să facă rău cuiva. După ce îşi potoli bătăile inimii, numărând până la zece, nu mai avu răbdare şi tremurând apăsă iarăşi butonul. Dar dacă el nu era sus? Dacă s-o fi săturat până peste cap de naivitatea şi de nehotărârea ei? Dacă i-o fi ascultat sfatul şi o fi ieşit să mănânce undeva… sau să se întâlnească cu cineva? Probabil că

ştia zeci de oameni în oraşul ăsta, din care cel puţin jumătate femei, toate mult mai sexy şi mai sofisticate decât ea. Oricare dintre ele o fi fost bucuroasă să ia cina cu Rick Westin în oraş sau… în camera lui de la hotel.

Era aşa de nervoasă că nu putea să stea locului. Ochii îi erau aţintiţi pe cifrele luminoase de deasupra uşii, numărându-le pe măsură ce liftul cobora spre parter.

Când uşa glisa în lături sări înăuntru, apăsă pe „7" şi rămase cu degetele pe uşa liftului, în vreme ce acesta urcă. Laurie încercă fără succes să-şi domolească bătăile inimii, care ameninţa să-i sară din piept. Sări din lift, alergând nebuneşte pe coridor spre 721. Încercă clanţa, apoi ciocăni tare.

— Rick, Rick, sunt eu, Laurie! Uşa aproape sări din balamale când fu dată de perete şi în cadrul ei apăru Rick. Făcu un pas nerăbdător spre ea, apoi se opri reţinut, cu ochii lui întunecaţi studiindu-i faţa.

— Bună iubito, spuse blând, cu mâna slăbită de apăsarea disperată pe mânerul uşii.

Timp de o secundă Laurie nu putu spune nimic. I se golise capul de vorbe şi-n schimb îi era plin de el, aşa cum stătea în faţa ei, cu o altă pereche de pantaloni decoloraţi şi cu o cămaşă bleu-deschis, cu chipul şi trupul atât de frumoase, atât de dragi. Coborî umerii într-o cvasi plecăciune jenată şi zâmbi către el.

— M-am întors.

— Mă bucur, îi răspunse şi o luă în braţe. Sărutul lui era fierbinte şi pasionat, spunând tot ceea ce nu-i spusese în cuvinte. Cât de mult o dorea! Câtă nevoie avea de ea. Cât îl făcuse să sufere. Buzele ei aveau catifelarea mătăsii pe gura lui flămândă şi dornică.

— Am crezut că te-am pierdut, zise oftând şi uitând să-şi regăsească o urmă de autocontrol. Trecându-şi degetele prin cârlionţii ei mătăsoşi, îi aduse capul pe spate ca să o poată privi în ochi. Unde ai fost?

— Vrei să spui că n-ai crezut o iotă din povestea mea cu mănăstirea, şopti ea urmărindu-i conturul buzelor cu degete uşoare.

— Nu, nicio clipă, îi răspunse el sărutându-i cu delicateţe degetele.

Eşti o mincinoasă grozavă, dar ochii te dau de gol.

— Şi-atunci de ce nu m-ai oprit?

— Aş fi avut cum? o întrebă, cu mâna alunecând pe obrazul delicat.

— Nu, eram prea speriată.

— De ce iubito? Nu cred că de mine.

— Ba da! Tu nu ştii ce-mi faci. Nu. Încetează! Să nu îndrăzneşti să râzi de mine. Nici măcar să nu zâmbeşti şi nu te uita la mine cu licărirea aceea sălbatică în ochi. Îi îndepărtă părul negru şi aspru de pe frunte. Of, omule cu banjoul tău cu tot, tu îmi schimbi întreaga viaţă; tot ce gândesc şi ce simt. E înspăimântător. Dintr-odată mă simt de parcă tu ai fi un magnet incredibil de puternic, iar eu nu aş fi nimic altceva decât pilitura de fier care se orientează numai în direcţia ta. Pur şi simplu mi-am pierdut controlul „Corpul meu n-a mai putut lupta cu toate aceste sentimente noi şi ciudate şi… şi…

— Nu-i nimic, dulceaţo! Şi eu simţeam la fel. Dar ştiam că tu nu ştii încă asta.

Râse cald în părul ei, umplându-şi sufletul de dulcea ei mireasmă.

— Laurie, după cum te uiţi la mine văd că ai impresia că deţin secretul; crezi că am totul făcut pachet şi îndesat în buzunar. Dar nu-i aşa! Nu, când e vorba de tine. Tu mi-ai luat pământul de sub picioare. Ea murmură blând:

— Şi atunci ce o să facem?

— O să lăsăm lucrurile pur şi simplu să se întâmple, Laurie. Sunt gata îndrăgostit de tine şi tu, tu începi să te îndrăgosteşti de mine. Vreau să-mi clădesc viaţa pe asta.

Ştiu că te sperie, aşa şi trebuie.

— Dar nu ştiu cum. Nu ştiu dacă mai pot ţine lucrurile sub control acum; cel puţin încerc să-mi aduc viaţa pe un făgaş mai ordonat. Nu mai ştiu nimic!

— Eh, ba da, ştii. Ştii cum să fii blândă şi iubitoare şi înţelegătoare. Ştii să fii deschisă şi cinstită. Mă asculţi şi parcă îmi auzi gândurile care-mi trec prin cap, lucrurile pe care nu le pot întotdeauna spune. Şi te uiţi la mine cu ochii aceia incredibili şi vezi omul care sunt în realitate, omul pe care nu-l pot arăta întotdeauna lumii. Tu ştii toate astea, iar eu te voi învăţa restul.

Ridicându-se pe vârfuri îl sărută uşurel pe gură.

— Ei bine, voi încerca să fiu o elevă silitoare. Reacţia ei fusese jucăuşă, nu pătimaşă. De aceea nu fu conştientă de dorinţa dureroasă

pe care cuvintele şi gesturile ei le treziseră în trupul lui Rick: Şi-o apropie cu ochii închişi şi-apoi îi trecu încet mâna în sus şi-n jos pe curba delicată a spatelui ei. Îi încercui mijlocul cu braţul arzător. Şi pe neaşteptate o împinse, spunând:

— E timpul să luăm cina. Mergem jos în restaurant sau…

— Oh, hai să comandăm ceva sus, Rick. Aşa o să putem să vorbim şi să ne sărutăm.

O să fie amuzant.

— A, da. Înghiţi în sec plănuind deja un duş rece la desert. Comandară sandvişuri, cartofi prăjişi bere rece. Stăteau pe pat, sprijiniţi de căpătâiul patului, crănţănind veseli şi râzând de mustaţa de spumă a lui Laurie. Când terminară sandvişurile mai deschiseră o bere bând din aceiaşi cană punându-şi gurile în acelaşi loc şi zâmbindu-şi fericiţi ca doi copii.

— E minunat, zâmbi ea culegându-şi spuma cu limba de pe buze. Uite că aici ai şi tu puţină-şi fără să se gândească, se aplecă înainte şi sorbi spuma de pe buzele lui. Rick împietri de surpriză, apoi o prinse de mijloc şi o ridică deasupra lui în aşa fel încât genunchii ei erau prinşi între pulpele lui şi trupul ei întreg îi devenise prizonier. Ţinând-o îmbrăţişată strâns cu o mână, împinse cu cealaltă farfuriile goale peste marginea patului. Apoi îi surâse.

— Mai încearcă o dată chestia asta, femeie! Acum sunt pregătit pentru tine.

— Dar acum nu sunt eu, îi răspunse Laurie, fără să poată respira.

— Atunci o s-o iau încetişor. O sărută pe gât şi-n scobitura dulce de la bază gâtului; apoi îşi lunecă un deget pe linia decolteului, presărând cu sărutări pielea ei palidă, transparentă.

— Ce zici să mai scoatem din hainele astea? murmură el, iar vocea lui fierbinte îi stârni fiori în piept. Laurie simţi cum sfârcurile i se întăresc şi i se ridică iar trupul începu s-o doară pe de-a-ntregul.

— Ce-ar fi să începi tu primul? întrebă ea pripit, punându-i o mână în piept.

— În regulă! Se ridică privind-o, îşi descheie cu o smucitură toţi nasturii de la cămaşă şi se eliberă de ea, lăsând-o să-i cadă la picioare. Dorinţa ca un pumnal ascuţit, o străpunse pe Laurie. Coborî la rându-i din pat şi-şi aşeză palmele pe pieptul lui, simţindu-i părul sub palme. Mâinile ei păreau acum mai mici pe pieptul lui şi chiar când îşi răsfiră

degetele abia de-i putu măsura lărgimea. Cum sânii ei se atinseseră de sfârcurile lui, acestea se întăriră şi ochii lui Laurie se întoarseră iute spre chipul lui cuneascunsă surpriză.

— Oh, Rick, îmi pare rău! Oh, Rick, eu…

— Nu, dulceaţo, nu îţi irosi nici cea mai mică gură de aer, spunându-mi că-ţi pare rău. Vocea lui era răguşită de dorinţă. Nu-ţi fie teamă de trupul meu. Doar că devine o nebunie să mă aflu atât de aproape de tine.

— Dar e O.K., nu-i aşa? Vreau să zic, mă simt minunat aşa, dintr-odată. Atât de fericită şi de liberă. Mi-ai fi spus dacă aş fi fost deplasată, nu-i aşa? Dacă aş fi făcut ceva care să nu-ţi placă?

— Oh, îmi place, e-n regulă. Nu asta e problema.

— Ei, ca să fiu cinstită, zise ea cu râsul în gât, şi mie mi-a plăcut.

— Ia vino aici. Se aşeză perfect întins în pat şi o trase alături de el, pe când mâinile lui o mângâiau uşurel dinspre umeri spre şolduri, modelându-i trupul pe măsura trupului lui.

— Uite, vezi ce frumos se potrivesc toate? Mâinile lui atinseră rotunjimea umărului şi coborâră încet, căutându-i linia dulce a şirei spinării prin puloverul mulat. Fusta ei se ridicase mult deasupra genunchilor, iar picioarele îi erau prinse între ale lui. Mâinile lui coborâră mai jos spre rotunjimile ascunse şi se mişcară uşurel spre copcile din talie; fusta îi alunecă peste mătasea chiloţilor.

— Minunat… trupul tău este minunat.

— Nu… n-am ştiut. Eu…

— Tu ce? râse, sărutând-o apăsat, cu deliciu deplin. Iubito, mă înnebuneşti, simt asta! Îndesându-se în el, Laurie se străduia în acelaşi timp să se retragă spre pat, unde i se părea că va fi în siguranţă.

— Cred că amândoi suntem puţin cam nebuni, Westin. Şi cred că ar fi mai bine să plec de lângă tine sau aftfel o să dau de bucluc.

— Eu am dat deja, şopti el sărutându-i în joacă urechea.

— Rick, zău, am… am nevoie să respir. Înţelegi? Aer, oxigen. Hai să ne liniştim şi să stăm de vorbă. Punându-şi o mână pe ochi, Rick trase o gură adâncă de aer, încercând să se liniştească.

— Am făcut ceva rău?

— Nu, răspunse el repede, coborând mâna şi zâmbindu-i. Ochii lui erau negri, întunecaţi, cu focuri strălucindu-i în adâncuri. Nu, eşti perfectă!

Mă chinuie însă imperfecţiunea capacităţii mele de a mă

controla. Deşi, râse el arătându-şi dinţii strălucitori în întuneric, am senzaţia că voi avea destule ocazii să învăţ să mă stăpânesc. Cu un zâmbet, Laurie se lăsă să alunece din pat şi răsuci comutatorul.

— Cred că sunt gata de culcare. Trebuie să îmi pun doar cămaşa de noapte, zise şi dispăru în baie. Rick îşi lăsă imaginaţia să alerge nebună, în vreme ce, dându-şi jos pantalonii, se culcuşea sub pătură. Mătase şi dantelă. Subţire, decoltată, cu bretele înguste pe care el să le lase să alunece cu agonizantă încetineală de pe umerii ei rotunzi. Uşa se deschise şi Laurie păşi afară într-o cămăşoaie albă, lungă şi lălâie din bumbac grosolan, păstrată de la mănăstire.

— Bună! îl privi pe sub gene simţind cum căldura unui val de ruşine îi trecea rapid de linia modestă a decolteului, dorindu-şi să fi avut altceva pe care să-l poarte, ceva dantelat şi frumos şi… feminin.

— Eu… nu mă aşteptam să mă vadă cineva, începu ea şovăitor şi fu de îndată copleşită de ruşine.

— E-n regulă, Laurie. Arăţi ca Julieta sau ca Frumoasa Adormită. Vino aici! Vocea lui coborî cu inflexiuni tulburătoare. Lasă-l pe prinţ să te sărute.

Şi totul fu iarăşi în ordine. Se simţi din nou frumoasă, dorită şi dornică. Se apropie agale de pat şi se aşeză, oferindu-i buzele. Iar el o luă pe de-a-ntregul. O trase în pat şi începu să se rostogolească aşa, ca doi căţeluşi care se joacă.

— Hei, stop, domnule! glumi ea desprinzându-se dintre mâinile şi picioarele lui. Nu crezi că ar fi mai bine să dormim? Ai un spectacol mâine, sper că n-ai uitat.

— Nicio problemă, dulceaţo! Eşti singurul lucru asupra căruia trebuie să mă concentrez. Se încolăci lângă el studiindu-l cu maximă seriozitate. Zâmbi după o clipă şi-i luă mâna punându-şi-o sub obrajii ei, în vreme ce ochii ei imenşi erau încă aţintiţi pe faţa lui.

— Rick Westin, eşti un bărbat foarte frumos, poate cel mai frumos din lumea întreagă. Şi eşti şi foarte sexy. El râse tare şi scurt.

— Mulţam' fain, doamnă! Este părerea dumneavoastră după ani lungi de cercetări în domeniu!

— După ani de visare! Asta contează, cred.

— Da, contează. Mă închin în faţa judecăţii tale.

— Înţeleaptă decizie. Acum să-mi spui dacă am voie să fac asta, îl sărută cu dulceaţă pe gură, ca o atingere uşoară de fluture.

— Da, e grozav.

— Şi asta? îşi trecu încetişor mâna peste umerii lui, bucurându-se de armonioasa curbă a muşchilor săi de sub pielea caldă şi netedă.

— Da…

— Şi asta? îşi plecă acum capul sărutând ceea ce mâinile ei atinseseră mai înainte-locul acela secret unde fascicolul de muşchi ce pornea din umăr se pierdea în neteda câmpie a pieptului lui. Îl simţi tresărind, simţi că-şi reţine instinctiv respiraţia.

— Acum iar am încurcat-o!

— Hopa! Un râs fierbinte răsună din gâtul lui.

— Culcă-te femeie, înainte să-mi uit promisiunea şi să te atac. Dormi! Acum!

Ea se întoarse ascultătoare în partea ei de pat, cu spatele la el, iar el se cuibări lângă ea, cu un braţ încercuindu-i talia posesiv.

— Noapte bună, cântăreţule la banjou!

— Noapte bună, iubito!

— Ştii, murmură ea, am impresia că eşti un om de care te poţi uşor îndrăgosti.

— Numai pentru tine, zise el gândindu-se că o să-i explodeze pieptul; dar acum asta-i tot ce contează. Iar tu, tu eşti ca o stea nou apărută pe cerul nopţii pe care nimeni nu a mai văzut-o strălucind. Laurie îşi surâse sieşi, se legănă puţin şi căzu într-un somn adânc. Rick Westin însă rămase treaz toată noaptea, dar nici că-i păsa.

CAPITOLUL 8

Rick avu probleme cu îmbrăcatul a doua zi de dimineaţa.

Laurie ardea sub imperiul unor noi emoţii şi tânjea să le încerce pe toate. Ce minunat să-şi simtă pielea arzând, buzele uscate, focul acela interior care o topea şi-i făcea sânii să se întărească. Pulsul, temperatura, respiraţia-totul era fantastic de anormal. Îşi coborî degetele pe spatele lui când se ridică să răspundă la telefon recepţionerului, căruia îi ceruseră să îi trezească. Îşi frecă obrazul de spatele lui gol, pe când se bărbierea. Apoi îşi trecu degetele jucăuş pe părul lui de pe piept, până acolo unde începea cămaşa să se încheie.

— Hei, termină, ordonă el râzând, fără să vrea ca ea să i se supună. O luă deci în braţe, sărutând-o iar şi iar. Ea nu gustă nimic la micul dejun; el se sacrifică mâncând şi pâinea ei prăjită, dar roşi brusc când întâlni privirea ei exprimând adoraţia mută, aţintită asupra lui.

— Hei, termină, repetă el, apoi se dădu bătut şi se-ntinse peste

masă s-o sărute din nou. Era cu siguranţă cea mai nebună experienţă din viaţa lui Rick Westin: petrecuse o noapte albă cu femeia pe care o visase dintotdeauna, luptându-se cu dorinţa arzătoare şi dureroasă, dorind-o mai mult decât îşi dorise vreodată ceva în viaţă şi având-o acum alături pe Laurie cu chipul inundat într-o incredibilă aură de femeie care a cunoscut fericirea deplină… pur şi simplu fiindcă petrecuse o noapte lângă el. Poate că în mănăstiri se învăţau lucruri despre care ar trebui să afle şi el. Concertul fusese programat pentru ora unu şi la amiază auditoriul era deja adunat la Universitatea din Pennsylvania. Rick îi făcu lui Laurie cunoştinţă cu ceilalţi colegi de spectacol. Numele lor nu-i erau cunoscute, deşi mulţimea din sală le striga printre ţipete de nerăbdare.

— Vrei să vezi spectacolul din culise? o întrebă. Ar fi mai puţină aglomeraţie.

— Nu. O să stau drept în faţa scenei, în mijlocul acestei mulţimi înghesuite. Vreau să te văd prin ochii lor-un străin, un cântăreţ atrăgător de banjou, cu ochii lui insondabili, cu părul lui negru şi strălucitor. O să te ascult cântând şi o să îmi hrănesc în acest timp fantasmele…

— Aşterne-le pe hârtie şi-o să mă ocup de ele la noapte.

Laurie nu mai fusese la un concert atât de mare până atunci. Nu putuse merge nici în ultimii cinci ani cât stătuse la mănăstire şi nici înainte, în liceu-tatăl ei nu i-ar fi permis. Acum, aflată la începutul unui nou drum în viaţă, învăţând atâtea se simţi dintr-odată, copleşită de zgomotul, de înghesuiala trupurilor, de ţipetele, murmurele şi glumele celor din jur. Când Rick apăru pe scenă îi păru un străin, plin însă de o putere magnetică. Lumea făcu linişte, de parcă doar cântecul lui ar fi îmblânzit-o. Îi urmări cum îl privesc, bătând din palme în tactul muzicii, râzând de glumele lui, cerându-i bisuri.

Era o senzaţie ciudată. O parte din ea era femeia care-şi petrecuse noaptea cu el, iar cealaltă parte era o fată timidă pierdută printre ceilalţi fani ai lui. Când se termină spectacolul fu cuprinsă de o ciudată senzaţie de încântare. Ceva din sentimentul ei i se va fi citit pe faţă, pentru că Rick aruncă o privire asupra chipului ei şi se încruntă.

— Hai să facem o scurtă plimbare în jurul campusului. Avem o oră liberă până la prezentarea obligatorie la cocktailul preşedintelui. Nu aşteptă niciun răspuns, îşi petrecu doar un braţ în jurul mijlocului ei şi o conduse departe de ochii mulţimii.

— Rick, zâmbi în sus spre el, ai fost minunat.

— A fost un spectacol bun… un public bun, răspunse el reţinut.

— Nu, eu ziceam de tine. Tu ai fost grozav. Asta ar trebui să faci tot timpul; ei te iubesc.

— Laurie, uneori mă sperii. Sprâncenele lui erau întunecate că nişte tunete peste ochii înnoraţi. Tu dai totul sau nimic; alb sau negru. Viaţa nu-i aşa simplă, iubito. Nu viaţa adevărată. Ascultă-mă: oamenii aceia nu mă iubesc. Ei văd cântăreţul şi spectacolul, dar atât. Câţi dintre ei crezi că ascultă cu adevărat povestirile sau îşi imaginează viaţa din care s-au născut aceste cântece?

Dar pe mine numai asta mă interesează.

— Bine, dar dacă ai da mai multe concerte te-ar auzi mai mulţi oameni!

— Ei nu ascultă, cel puţin nu cei mai mulţi dintre ei. Se opri şi se sprijini de un copac, strângând-o lângă el. Stătea cu picioarele prinse între picioarele lui, cu braţele petrecute în jurul gâtului lui, privind în sus spre el.

— E atât de palpitant.

— Numai la început Laurie, insistă el cu voce tăioasă. Dar nu durează mult. Totu-i doar de suprafaţă. Prea mulţi încearcă să priceapă, dar deşi toţi vor ceva, de cele mai multe ori nu este ceea ce vrei tu să le dai.

— Şi ce vrei tu să le dai?

— Muzică. Moştenirea unor valori. Strălucirea unei lumi care a dispărut atât de repede. Dar nu vreau să mă dau pe mine. Lucrul ăsta vreau să-l împart… numai şi numai cu cineva anume. Ea zâmbi, dându-şi capul pe spate.

— Cu mine?

— Cu tine! îşi cuibări bărbiţa în gropiţa dintre umărul lui şi gâtul ei şi continuă să vorbească mai mult pentru sine:

— Vezi tu, mie-mi place să cânt pentru un public restrâns, în care să pot vedea faţa fiecărui spectator şi să ştiu dacă am intrat sau nu în rezonanţă cu el. De asta scena e potrivită pentru mine. De asta, dar şi pentru că îmi permite să mă întorc pe dealuri şi şesuri în fiecare an. Laurie împietri. Îi pieri deodată zâmbetul.

— Oh, de asta am uitat!

— Ei bine, nu mai e mult până în aprilie şi o să-ţi placă. El râse cu ochii întunecaţi străbătuţi de soarele amintirilor. Totu-i atât de

frumos: oamenii, peisajul de țară, forma și conținutul vieții de aici.

— Dar o să lipsești șase luni. Pleci cu motocicleta. Eu nici măcar nu m-am urcat vreodată pe așa ceva.

— Hei, e-n regulă! O să te învăț eu. N-o să-ți vină să crezi ce grozav e să alergi printre văi și dealuri, cu vântul biciuindu-ți fața, fără mașini între tine și sunetele naturii. Și-o să ne oprim pe la ferme și la micile magazine de pe autostradă ca să vorbim cu oamenii. O să le cunoaștem țâncii și bătrânii și-o să mâncăm din prăjiturile lor și…

— Și slujba mea? Am o-slujbă, știi asta! Rick își îngustă ochii.

— Tu singură ai spus că-ți umple doar timpul. Că nu urmărești o carieră, ceva la care să ții, în care să pui suflet.

— Poate că nu, dar nu pot să demisionez după numai șase luni. Nu așa am fost crescută.

— Nu spun să nu faci nimic. Poate că în aer liber o să găsești ceva pe care să vrei să-l faci într-adevăr. Eu unul știu că mă gândesc în fiecare an: *„Uite alt lucru pe care mi-ar plăcea să-l fac: să pictez, să scriu, să fac fotografii sau să învăț să țes, să brodez, să torc lână”.*

— Asta, pentru că ești un romantic incurabil. Un *„cap în nori”*. Dar dacă vreau să fac ceva rațional la care știu că sunt bună deja, ca de pildă să predau la școală?

— Grozav! Atunci predă la școală și-o să cutreierăm ținutul când școala se va termina. Nu-i nicio problemă.

— Ba da, este, se dădu ea înapoi clătinând din cap, nu pot să mă gândesc la ceea ce este. Îl privi printre gene, îndrăznind chiar să schițeze un surâs când îl văzu pe al lui mijindu-i în colțul gurii. Apoi începu deodată să râdă și tensiunea se evaporă ca fumul.

— Ce-a fost asta? întrebă chicotind pe umărul lui.

— Nu știu, cred că ți-am zgândărit temperamentul ăla al tău de irlandeză. Trebuie să învăț să mă orientez după semnele de vreme rea.

— Avertismente de uragan, ironiză ea, apoi oftă. Începea să se simtă epuizată din vârful degetelor până în creștet. Nu sunt ușor de stăpânit.

— Prea mult, prea repede, iubito? întrebă el încetișor.

— Poate, șopti ea, neplăcându-i totuși să admită asta nici măcar față de ea însăși.

— Bine, o s-o luăm încetișor. Vrei să păstrăm camera și să mai rămânem?

— Asta numești tu „s-o luăm încet”? întrebă ea oftând. Nu, vreau

să beau o înghiţitură de coniac bun la cocktailul ăla al preşedintelui, să mă cocoţ pe urmă în jeepul ăla rapid al tău şi în final să adorm pe canapeaua lui Ellen, simţindu-mă în siguranţă pentru cel puţin douăzeci şi patru de ore fără întrerupere.

Rick îi dădu un sărut dulce, liniştitor, apoi îşi înclină capul şi murmură cu gura îngropată în părul ei mătăsos:

— Bine, iubita mea. Aşa cum zicea şi mama: Nu există scurtături spre rai.

CAPITOLUL 9

Laurie se simţise ameţită şi confuză toată dimineaţa în timpul briefingului cu personalul compartimentului de întâlniri şi cercetare a arhivelor.

— Lucrezi prea mult piticule, o sfătui grijulie Paula între două sandvişuri care le ţineau loc de masa de prânz. lei totul mult prea în serios. Îţi aminteşte-ţi să râzi puţin mai mult de tine, de mine, de anumite *„cămăşi scrobite"*, care vin pe aici, pretinzându-ne să fim atoateştiutoare, de oricine. Dar uşurează-ţi sufletul, Laurie!

Cetăţeanul care tocmai intrase în birou fu sigur, când dădu cu ochii de ea, că are o boală molipsitoare şi în consecinţă se ţinu cât mai la distanţă, într-un colţ al camerei. Senatorul Murphy hotărî că avea guturai şi deci, o trimise acasă să se odihnească. Poate că în realitate tatăl ei era cel care voia s-o ascundă undeva în siguranţă. Nu avea niciun rost să le explice tuturor că era vorba doar de nişte dureri de cu totul altă natură. Nu avea acneea care să le fi justificat în ochii celorlalţi, aşa că de ce ar fi crezut-o?

În cele din urmă, înecată în marea de sfaturi bine intenţionate, Laurie îşi luă haina şi părăsi biroul în miezul zilei. Luă autobuzul pe Massachusetts Avenue încercând să-şi limpezească mintea, să-şi pună ordine în sentimente şi să adune totul într-un soi de perspectivă. Dar după Philadelphia era de parcă ar fi încercat să adune frunze în mijlocul unei tornade.

Rick Westin era cu certitudine lucrul cel mai frumos care i se întâmplase vreodată, dar viaţa ei devenise o călătorie pe Montagne Russe. Cum ar fi putut, pentru numele lui Dumnezeu, să ştie cum să se poarte? Poate că exista pe undeva o carte pe care să o citească, o coloană de ziar, ceva.

— Don'şoară? o strigă şoferul peste umăr. Nu aici coborâţi?

Capul lui Laurie se întoarse cu surprindere, iar servieta căzu pe

jos cu un zgomot apocaliptic.

— Ce? Oh da, mulţumesc. Iar visez cu ochii deschişi… Şi părăsi autobuzul, lăsând în urmă figura amuzată a şoferului. După ce-şi lăsă haina şi servieta pe un scaun la intrare, Laurie porni glonţ spre bucătărie. O cană cu ceai o să-i facă bine. Apoi poate o să facă puţină ordine şi-o să-i facă o surpriză lui Ellen. Cum obişnuiau să spună surorile novice? *„O minte leneşă e atelierul Satanei”.*

Râse sprijinindu-se de perete. Durerea ascuţită dintre sprâncene reclama un somn bun, nu ceai, nici curăţenie. Şi poate că era metoda cea mai bună să şi-l scoată din minte pe omul cu banjoul, măcar până reuşea să-şi tragă sufletul.

Văzând deja cu ochii minţii o cameră liniştită şi un pat grozav se grăbi spre dormitor. Mai târziu Laurie nu mai fu sigură de ceea ce remarcase întâi: că era foarte întuneric în cameră în faptul zilei sau foşnetul cearşafurilor la intrarea ei bruscă sau mai degrabă vocea care întrebase adormită: *„Cine-i acolo?”* Nu era cu siguranţă a lui Ellen? Poate observase toate trei lucrurile odată, oricum îngheţase până în măduva oaselor în vreme ce ochii i se obişnuiau încet-încet cu întunericul. O vedea pe Ellen trezindu-se greu, stând întinsă lângă un bărbat cu părul răvăşit care se ridicase într-un cot şi o privea cu ochi semiadormiţi.

— Of, of, Doamne, se tângui Laurie printre degetele încleştate pe care şi le pusese automat la gură. Apoi, fără să se oprească o secundă măcar şi fără să le dea genunchilor ei vreo şansă de a-şi etala slăbiciunea, se învârti pe călcâie scurt şi părăsi camera. Ellen o urmă după mai puţin de un minut, legându-şi halatul de baie în jurul mijlocului şi apoi căutând să îşi alunge somnul de pe gene.

— Ellen! Laurie se trânti pe canapea. Stătea privind în gol, cu mâinile uitate în poală, nesigură pe propria-i voce. Lui Ellen îi izbuti un surâs doar pe jumătate.

— Of, e O.K. Laurie! Am mai fost şi altă dată trezită în mijlocul unui vis frumos. Se îndreptă spre ibricul de cafea şi îl puse pe foc. Chiar că aveam nevoie de somnul ăsta. De trei nopţi, de când fac gărzi de noapte la Urgenţă, mi-a ieşit părul prin căciulă.

— Ellen! Vocea lui Laurie se izbi de pereţi pe când ochii ei alergau de la uşa dormitorului la Ellen şi înapoi. Ellen îi observă privirea grăitoare.

— Of, Laurie îmi pare rău. Cred că sunt prea adormită ca să mai

judec normal.

Acela e Danstagiarul de care ţi-am vorbit, cel care îşi face acum stagiul în Kansas City. Ei bine, s-a întors şi-acum totul e în regulă între noi. Şi moare de nerăbdare să te cunoască. Fără să-şi dea seama din fericire de tăcerea plină de reproş a lui Laurie, Ellen îşi turnă o ceaşcă de cafea aburindă şi veni să se aşeze lângă prietena ei.

— Dar tu puştoaico? Ce cauţi acasă în miezul zilei? Ţi-ai pierdut slujba?

— Ellen, vocea lui Laurie suna aspru. Ce caută el aici? Degetul ei acuzator se înfipse în direcţia uşii. Mulţumirea morganatică a lui Ellen pieri de îndată.

Realiză abia acum că Laurie nu era numai şocată, ci şi furioasă.

— Ei bine, n-a venit să facă duş, asta e sigur. Şi nici să ne jucăm de-a şampai pe animale. După cum vezi dormea. A muncit zi şi noapte timp de-zece săptămâni bătute pe muchie. Abia a venit şi el şi e epuizat. Ellen aruncă acum cuvintele ca pietrele în direcţia lui Laurie. L-am adus acasă, i-am făcut ceva cald de mâncare şi apoi ne-am dus la culcare. Împreună. Dan şi cu mine. Ne iubim, Laurie. Şi am făcut dragoste. O privi de aproape pe Laurie ca să fie sigură că înregistrează cuvânt cu cuvânt. Înregistra într-adevăr totul. Faţa lui Laurie se făcu roşie ca focul.

— Dar aici, Ellen? Chiar aici?

— Ai fi preferat să luăm o cameră la hotel? Poate dacă nu s-ar fi simţit atât de obosită ar fi văzut altfel situaţia, dar Ellen începea şi ea să-şi piardă răbdarea.

— Laurie, te iubesc, şi ştiu că ţi-e greu să te adaptezi-am avut şi eu probleme când am ieşit, după numai şase săptămâni. Dar pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te şi adulmecă mirosul cafelei. Lucrurile sunt altfel acum. Nu mai ai optsprezece ani. Eşti femeie şi sunt femeie. Laurie scutură din cap, trecându-şi o mână prin păr.

— Dar Ellen, nu ar trebui să fii…

— Cum? Cum să fiu Laurie? N-ar trebui să fiu îndrăgostită? Fir-ar să fie sunt perfect capabilă să am grijă de mine însămi. Nu am nevoie de dădăceli.

Şi tu Laurie O'Neill vei fi până peste cap ocupată, având grijă de Laurie O'Neill.

Laurie începu să protesteze, dar Ellen nu terminase ce avea de spus.

— Ştii, mă întreb dacă tu de fapt pe mine mă judeci sau eşti atât de confuză în legătură cu propriile tale emoţii, încât mă condamni pe mine, pentru că tu te simţi vinovată. Laurie rămase nemişcată, căci vorbele lui Ellen merseseră drept la ţintă cu viteza adevărului Simţi căldura lacrimilor arzându-i obrajii.

— Oh, Ellen, îmi pare rău! După tot ce ai făcut pentru mine…

Într-o secundă Ellen era lângă ea, cuprinzând-o pe după umerii care i se scuturau de plâns. Avea vocea dulce şi liniştitoare.

— Totul va bine, Laurie. Ştiu că ţi-e greu să te limpezeşti.

Laurie îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

— Poate dacă nu l-aş fi cunoscut pe Rick atât de repede, dacă aş fi putut să iau lucrurile pe rând, poate că ar fi fost mai bine. Dar acum, acum îl doresc atât de mult şi sunt atât de confuză. Se strădui să râdă. Era mult mai simplu la ora de morală teologică a părintelui Leo, nu-i aşa? Toate regulile erau cuprinse în cărţulia aceea mică şi groasă; ce ai voie şi ce nu ai voie să faci.

Ellen râse din tot sufletul, aducându-şi aminte de bătrânul preot franciscan care le citea lecţionare morale la infinit, în timp ce erau novice.

— Îţi aminteşti de asta: *„Cât timp poţi să continui să faci ceva ce ai voie înainte să se întâmple ceva ce nu ai voie să faci”*. Sau asta: *„Uneori a încuviinţa tăcând devine ceva la fel de rău ca şi lucrul astfel ascuns”.* Acum şi Laurie râdea tare, din tot sufletul.

— Îţi aminteşti de cântecelul ăla trăsnit pe care l-am făcut ca să ţinem minte cine cu cine se poate căsători? O mulţime de amintiri hazlii erau acum dezgropate, iar tensiunea dintre ele coborî la cotele normale. Laurie surâse dulce.

— Ştii, cărticica aceea îmi sugera ceva curat; ordonat şi dătător de siguranţă, deşi zugrăvea totul numai în alb şi negru. Ar fi păcat ca viaţa să fie numai ca în cartea aia, nu? Ellen simţi panica ascunsă în dosul vorbelor lui Laurie şi dădu afirmativ din cap.

— Ei, îmi închipui că-i mai complicat în felul acesta dragă. Cât despre mine, nu cred să fiu genul de fiinţă *„în alb şi negru”*. Consider că dacă mai adaugi vieţii un pic de culoare, asta o face mai interesantă. Sunt o mulţime de lucruri de spus despre cum trebuie să îţi asumi responsabilitatea privind propriile acţiuni şi cum să îţi foloseşti bunul-simţ cu care te-a înzestrat Dumnezeu ca să te gândeşti ce ai de făcut cu viaţa ta. Laurie se ridică şi se duseja fereastră.

— Da, cred că ai dreptate. Îşi trecu degetele pe pervaz şi-şi scutură praful absentă, frecând degetul mare de vârful celorlalte. Gândurile îi zburaseră deja în altă parte-la Rick. Un lucru era sigur: Rick Westin nu avea ce căuta, cuibărit într-o viaţă din asta plictisitoare, în alb şi negru. Nici ea nu-şi dorea asta. Aşa că primul lucru de pe agendă, înainte chiar de încercarea de a-şi prefigura viaţa amoroasă, era să afle cine naiba era ea de fapt. Muşcându-şi buzele şi făcându-şi curaj încercă primul pas.

— Ellen, eu mă mut!

— Ce? sări Ellen în sus. Nu, Laurie, nu ai să faci asta! Doar pentru că…

— Doar pentru că simt nevoia să stau pe propriile mele picioare, de asta. Râse şi privi spre uşa dormitorului. Nu e din cauza celor întâmplate astăzi, pe cuvânt. Cel puţin, nu în felul în care crezi tu. Ellen, când am avut nevoie de tine săptămânile astea ca să mă fereşti de soarta înecatului într-un oraş atât de mare, te-am găsit exact aici şi ai fost minunată. Dar cred că trebuie să învăţ singură să înot şi-acum curentul e O. K.

— Eşti sigură de asta? De obicei nu iei asemenea decizii-fulger.

— Asta-s eu, cea nouă. Ochii lui Laurie străluciră. Şi să nu-mi spui că nu-i plăcut să te speli pe dinţi, fără să te mai uiţi peste umărul cuiva sau să trebuiască să muţi o valiză şi trei cutii de pantofi ca să poţi intra în propriul W.C. Ellen râse.

— Nu mi-am dat seama că suntem aşa înghesuite aici, Laurie. Zău că nu!

— Ştiu dragă, ştiu. Asta te şi face să fii o prietenă cu totul deosebită. Şi sper că n-o să te superi când a să vin să-ţi bubui în uşă, doborâtă de singurătate. Privi spre haina lui Dan aruncată pe spătarul canapelei şi râse. Dacă mă gândesc mai bine, o să dau un telefon mai întâi.

CAPITOLUL 10

Rick adora ideea ca ea să se mute de la Ellen… cu el. O întâlni exact după terminarea programului, marţi după-amiază şi o duse direct în casa lui.

— Nu, Rick, nu, zise Laurie stând în uşă, cu mâinile înfipte zdravăn în şolduri. Nu înţelegi deloc.

— Dar va fi perfect, iubita mea! Rick îi apucă grăbit mâna şi o trase înăuntru, într-un living scăldat de lumina soarelui.

— Uite-te, numai uite-te la camera asta! Şi sunt dormitoare peste tot şi o bucătărie suficient de mare să găteşti în ea „haute cuisine" sau chili texane sau verdeţuri asortate şi dacă vrei toate astea la un loc! Laurie abia avu prilejul să admire frumoasa mobilă de stejar, munţii de perne clădiţi oriunde vedeai cu ochii prin cameră, vârtelniţa din faţa căminului, sculpturile din lemn ale unui bătrân şi ale unei femei, stând mândri lângă fereastră, şi un vechi banjou atârnând pe tapetul peretelui, lângă un veşmânt tradiţionalcă Rick o trăgea deja să îi arate partea din spate, ceva mai îngustă a casei, construită în stil georgian.

Îi arătă, cu entuziasm, prin geamurile de la bucătărie o curticică interioară din cărămidă, complet înconjurată de straturi de flori şi de tufe tunse cu grijă. Un hamac imens de frânghie atârna alene între doi copaci, iar mai încolo un mic deluşor se rotunjea în spatele lui.

— Vezi? E perfect. Cel mai bun prieten al omului. Un loc unde să îţi laşi trupul să se odihnească după o lungă zi de muncă şi să te scuturi aici de praful „senatoaresc". Un loc unde să aduci un banjou şi să cânţi cu păsările. Un loc unde…

— Nu, Rick! Laurie ridică în sus o mână să îi oprească avalanşa cuvintelor.

— Aşteaptă, Laurie! Uite-te la asta! Şi o conduse pe nişte scări înguste în sus. Totul era curat, dereticat şi domol. Scările erau acoperite cu o mochetă veche, dar frumoasă. Drept în faţa ochilor apărură patru camere aşezate de-o parte şi de alta a etajului superior.

— Vezi? Exact cum ţi-am spus. Am putea să-ţi punem lucrurile aici. Un pat bătrânesc, superb, înalt atrase privirea lui Laurie, pe când intră împinsă de la spate de Rick.

— Am putea să aducem de pe hol dulapul acela mare, dacă vrei sau…

— Termină! Râsul lui Laurie îi îndulci cuvinte! Ochii ei se mutară de la pat la trupul înalt, minunat al lui Rick şi trebui să îşi dezgroape-toată tăria de care se simţea capabilă, ca s-o scoată din adâncul emoţiilor ei arzătoare.

— Rick Westin, e o prostie şi tu ştii asta. Trebuie să-mi găsesc propria mea locuinţă. Colţurile gurii lui coborâră brusc, făcu un pas înapoi arătând ca un copil dezamăgit.

— Hm, hm, eşti hotărâtă, nu-i aşa? Laurie îngustă suspicioasă ochii.

— Să mă laşi cel puţin să te ajut la mutat şi să mă asigur că ai un lacăt mare şi rezistent pe uşa ta.

După două săptămâni de cercetări, singurul apartament pe care-l putu găsi fu unu la etajul patru al unei clădiri vechi, nu departe de spitalul unde lucra Ellen. O asistentă, prietenă de-a lui Ellen, pleca din oraş şi voia pe cineva care să achite ultima parte a chiriei. Ellen aranjase în cele din urmă ca Laurie să ia totul la cheie cât mai repede posibil, ascultând cu inima împărţită insistenţa cu care pleda Laurie că are nevoie să fie singură.

Singură. Nu fusese singură de „de nicicând „Gândul ăsta o intrigă şi o îngrozi în acelaşi timp. Semnase contractul într-un groaznic moment de supunere faţă de propriul ei viitor. O singură încărcătură dusese jeepul lui Rick şi cu asta toate *„proprietăţile şi bunurile"* ei fură mutate, adică: două valize. Îşi cumpărase câteva lucruri noi şi câteva piese din inventarul bucătăriei lui Ellen, pe care aceasta insistase să le ia.

— Ziceai că e mobilat totul, da, iubito? întrebă Rick, în vreme ce se războiau pe scări cu o stivă de cutii şi cu o pădure sălbatică de plante de apartament, pe care tocmai i le cumpărase Rick din piaţa de flori.

— Pe ici, pe colo, admise Laurie, tot muşcându-şi cu nervozitate buza de jos. Deodată faţa i se lumină şi adăugă repede: dar e în ordine. N-am nevoie de lux. Doar un pat, câteva scaune… ştii tu, esenţialul. Trăise cu mult mai puţine lucruri ani şi ani; orice era acum suficient pentru ea.

— Ei bine, iubito, cam asta-i ce voiai, *„cel mult esenţialul"*, dar nimic mai mult. Rick deschise uşa cu piciorul şi îşi roti privirea. Rămaseră amândoi în uşă privind cămăruţa trâmtă. Duşumeaua bine lustruită, de lemn, reflecta formele unui paravan cu modele felurite şi două scaune. Pe o parte se afla o masă rotundă de stejar înconjurată de scaune şi în spatele ei, pe cealaltă latură a camerei se zărea o chicinetă. Laurie rămase tăcută pentru câteva clipe, cu capul şi sufletul pline de amintiri şi senzaţii aduse din trecut. Încet-încet reveni în prezent înregistrând ferestrele însorite, tavanele înalte, şipcile vechi de lemn ce delimitau pereţii de tavan, toate lucrurile din noua ei casă.

Rick rămase tăcut în spatele ei, cu un braţ sprijinit uşor pe umerii ei, gata s-o ridice pe sus şi să o ia de aici la primul cuvânt pe care l-ar fi rostit. Prin bluza ei subţire de bumbac o simţea tremurând,

dar tăcerea ei o găsea de neînţeles.

— Ei bine, iubito? o întrebă el într-un târziu. Laurie întoarse capul şi întâlni privirea lui Rick. Ştia ce trebuia el să gândească: e un loc oribil, micuţ, gol şi neprietenos.

Cum putea să îi explice ce însemna pentru ea? Să îi explice că apartamentul ăsta strâmt însemna mult. Era prima dată în viaţa ei când putea veni şi pleca, atunci când voia, când putea mânca ce voia, putea să-şi pună patul în mijlocul camerei dacă aşa voia şi să danseze roată în jurul lui şi la trei dimineaţa dacă avea chef. Cute de râs îi apărură la colţurile ochilor şi un zâmbet frumos îi lumina faţa.

— Oh, Rick, e minunat! Rick o sprijinea tăcând, urmărind-o cu un zâmbet amuzat cum se plimba alene prin cameră, cu capul sus şi chipul inundat de uimire şi bucurie.

— E al meu, apartamentul meu. Propriul meu apartament. Îşi trecu încet mâna peste tăblia de stejar a mesei, se apropie apoi de canapea, se duse iarăşi către bucătărioară cu o vibraţie interioară ce creştea cu fiecare pas.

— Rick, va fi minunat, absolut minunat! Se precipită spre fereastră. Am putea pune o parte din plantele aduse de tine aici, şi dacă găsesc şi o carpetă să o pun acolo…

Se învârti cu braţele în lături, iscând furtuni de mici fire de praf: E absolut grandios. Rick o prinse la a doua piruetă şi o trase spre el, cu ochii strălucindu-i puternic.

— Laurie O'Neill eşti grozavă! Eşti în fiecare zi altfel. Ce va aduce ziua de mâine pentru sălbaticul meu trandafir irlandez?

Ea întâmpină cu nerăbdare sărutul care venea spre ea şi atingerea dulce, delicată a buzelor lui de ale ei, în vreme ce o ţinea uşor apăsată în căldura trupului lui. Nu mai era copleşită de teamă, pentru că senzaţia trupului lui Rick, apăsându-l pe al ei, devenise la fel de firească şi binevenită ca şi căldura soarelui.

Înlănţuindu-l cu braţele pe după gât, îi înapoie sărutul cu forţă şi pasiune neostoite.

— Ştii tu, Rick, murmură ea, eram adeseori îngrijorată dacă o să mă descurc cu asta cum trebuie, dacă o să ştiu să îmi pun buzele la locul potrivit. Nu contează dacă puştii nu s-ar pricepe la asta, dar o femeie de vârsta mea ar trebui să ştie lucrurile astea, iar eu nu eram prea sigură.

— Iubito, zise Rick cu voce răguşită, ai făcut-o al naibii de bine!

Dar dacă eu… uf, n-o să pun repede între noi o distanţă de cel puţin o gură de aer, teamă mi-e că nu o să mai putem pune lucrurile pe aici în poziţia de luptă.

Eliberându-se cu efort, Rick îşi puse mâinile cu fermitate pe umerii ei şi făcu un pas înapoi, respirând adânc.

— Acum Laurie, va trebui să facem camera asta să semene cu ceva cunoscut ca loc de odihnă. Laurie îl privi cutreierată de emoţii care îi sfredeleau nebuneşte corpul. Uneori, el o făcea să se simtă confuză, atunci când brusc se oprea, în vreme ce ea nu ar fi vrut nimic altceva decât să se înghesuie tare în el, iar el s-o ţină strâns de tot. O înnebuneau toate aceste atingeri, mângâieri şi sărutări. Rick era ca o mâncare exotică pe care o guşti prima oară; îţi trezea papilele gustative, nicicând folosite până atunci, şi apoi nu te mai putea sătura. Şi cu toate că el venea cu furie în întâmpinarea ei, fără să forţeze totuşi situaţiile care i-ar fi condus spre pat, de multe ori o împingea la apogeu, brusc, inexplicabil.

Laurie era prea timidă ca să-l întrebe, dar simţea că îndepărtarea aceea inexplicabilă era pentru Rick o necesitate, nu o opţiune liberă. Scuturându-şi părul arămiu ca să îşi limpezească gândurile aruncă o privire roată prin cameră.

— Ei bine, Rick, nu sunt prea multe posibilităţi.

— Bineînţeles că sunt. Privi, de după paravanul de lângă pac, cu exagerată concentrare prin întreaga cameră. Şi acum doamnă, ce fel de decor v-ar interesa? Ridică o sprânceană şi îşi ridică şi capul într-un gest elocvent. Laurie râse.

— Eh, m-aş gândi la ceva gen „*mansardă la parter*”.

— Extraordinară alegere. Şi ştiu şi cum o să facem ca să arate exact aşa, sări Rick de pe canapea. Bineînţeles, e o idee fantastică. Laurie se dădu un pas înapoi, plină de curiozitate.

— Hm?

— O petrecere de casă nouă ar mai încălzi atmosfera. De aşa ceva are nevoie locul ăsta.

— O petrecere? Plimbându-se prin bucătărioară, Laurie întorcea ideea pe toate părţile.

— Sigur, insistă Rick, cu ochii sclipindu-i întunecaţi. Al doilea lucru bun când aranjezi o casă e o petrecere. Trupul lui lung se sprijini de marginea chiuvetei; întinse o mână prinzându-i o buclă înătăsoasă de păr şi netezindu-i-o între două degete.

— Ştii, m-am mai descurcat odată cu aşa ceva cu ani în urmă, pe când străbăteam ţinutul Tennessee şi-a fost grozav. Au venit toţi: unchi, mătuşi, veri, prieteni. Era pe acolo un tip în vârstă care ajuta şi el; avea nouăzeci de ani şi cu toate astea nu s-a oprit din lucru nici măcar ca să respire până nu s-a isprăvit toată treaba, într-o singură zi am ridicat pereţii casei ăleia noi, era ceva. Toţi trecătorii ne felicitau de parcă atunci inventaseră roată, nici mai mult, nici mai puţin.

— Îi cunoşteai pe oamenii aceia?

— Când am venit nu. Dar cu siguranţă când am plecat îi cunoşteam.

— Eşti un om atât de ciudat, Rick. Laurie suspină, aşezându-se uşor pe un taburet de stejar din bucătărie.

— Nu sunt aşa de sigur că ăsta ar fi un compliment, îşi ridică Rick capul spre ea şi îi zâmbi. În ce sens „ciudat”?

— Păi bine, întâi de toate viaţa asta pe drumuri, traiul cu astfel de oameni întâlniţi în drumurile tale lungi şi pustii, dormind pe unde poţi şi când poţi ca un cowboy sau ca un ţigan nomad.

— Deh, ăsta-i stilul meu.

— Şi apoi iarăşi la Washington în frumoasa ta casă în stil georgian care valorează probabil o avere. Ce vreau să spun este că un showman aşa ca tine probabil că are… mă rog, asta nu e treaba mea.

— Ce *„valorează o avere”?* replică el amuzat de subitul ei formalism. Ăsta trebuie să fie un alt lucru despre care nu se discută la mănăstire.

— Păi… da, aşa cred, îl privi ea timidă.

— Dar chiar asta încercam să-ţi explic ieri, Iubito. Îmi iubesc casa de aici şi-mi place şi casa mea călătoare. Sigur, diferă una de alta ca îngheţata de… sfecla de zahăr dar pentru gustul meu amândouă sunt tare dulci. Înţelegi?

— Aşa cred.

— De fapt, eu mă gândesc la asta ca la ceva ciudat. Aş zice mai degrabă că asta trebuie să fie viaţa. Un echilibru, înţelegi tu Laurie? Ea dădu afirmativ din cap şi un zâmbet jucăuş începu să-i plutească pe buze.

— Sigur, înţeleg totul, Rick. Îi atinse uşor braţele puternice, iar vocea îi deveni sfătoasă. Un echilibru delicat. Cred că asta îmi lipsea la mănăstire. Am încercat să-l găsesc, dar n-a fost niciodată în regulă cu el. Într-o anumită măsură nu reuşeam să o reţin pe Laurie O’Neill în

mijlocul *„dezordinii ordonate”* din viaţa mea. Am pierduta şi am devenit altcineva.

Rick stătea cu coatele pe genunchi şi bărbia în palmă, privind-o intens cu ochii negri şi întrebându-se ce viaţă fusese aceea din toţi anii care alcătuiau trecutul lui Laurie. Nu vorbea cu uşurinţă despre mănăstire, aşa că trebuia să adune şi să potrivească bucăţi şi bucăţele pe care ea le arunca la întâmplare, sperând răbdător că într-o zi ele vor forma o imagine pe care să o poată înţelege.

Laurie îi simţi căldura privirii şi se înroşi. Măturând firimituri imaginare de pe masă, înălţă capul şi schimbă subiectul.

— Să ne întoarcem la petrecerea de casă nouă. Ce ai în minte, apropo de asta?

Rick îi acceptă schimbarea de dispoziţie şi începu să măsoare camera cu paşi mari.

— O să fie grozav! O să fim niţel înghesuiţi, dar nu-i nimic, ăsta e de fapt hazul unei petreceri de casă nouă. Simplu şi uşor. O să o facem şi gata; Ce-ai zice de vineri seara, exact după spectacol?

— O petrecere pentru vineri seară? Dar e prea curând. Trebuie să facem un plan.

Rick îi spulberă toate obiecţiile.

— Ce ar fi de „plănuit”? O să am grijă de mâncare şi de „libaţiuni”. Tu o să ai grijă să deschizi uşa când apar musafirii. Dintr-odată Laurie îşi aruncă a panică mâinile în sus, cu ochii măriţi cât farfurioarele.

— Of, Rick, nu putem!

— Nu putem?

— Nu, nu putem! Dintr-un singur motiv, dar unul de bază. În afară de tine, de Paula.

Ellen şi de Dan nu am alţi prieteni pe care i-aş putea invita.

Râsul gros al lui Rick înghiţi protestul funebru al lui Laurie.

— Păi atunci, dulceaţo, o să găsim noi nişte prieteni. Nicio problemă. Păi o să merg pe aici pe holurile astea în sus şi-n jos şi…

— Rick, isprăveşte! Vorbesc serios. Pe cine aş putea invita?

— Îi inviţi pe Paula, Ellen şi Dan. Iar eu o să îmi invit toţi prietenii care m-au implorat în genunchi de săptămâni întregi să le fac cunoştinţă cu tine. Vezi tu.

Laurie, zise trăgând-o cu un braţ de mijloc către el şi mângâindu-i cu un deget profilul dulce, am fost tare egoist. Te-am

păstrat toată numai pentru mine. Dar nu pot să o fac la nesfârşit, deşi mi-ar plăcea tare mult.

— Of, treaba asta nu o să meargă, zise Laurie, deschizând frigiderul. Platouri cu brânză, cârnăciori şi paste cu tot soiul de sosuri aruncau scânteieri ademenitoare.

— Nu o să meargă, ştiu asta. Nu mă simt încă pregătită să-i cunosc pe prietenii lui Rick. Nu vreau să îi cunosc. Dacă n-or să mă placă? Dacă n-o să îi plac? Şi ce-o să le spun, pentru numele lui Dumnezeu, cum să mă adresez unei case pline de invitaţi? Invitaţii mei, pe care eu niciodată nu i-am mai întâlnit. Înfipse o scobitoare asasină într-o nevinovată măslină şi şi-o aruncă în gură.

— Am şi eu probleme cu lucrurile astea afurisite, niciodată nu vor să-ţi răspundă! Vocea şi râsul lui Ellen se auziră din hol şi pătrunseră prin uşa de la bucătărie.

— Ellen, se învârti Laurie pe călcâie, nu te-am auzit!

— Asta fiindcă erai într-o conversaţie animată cu o măslină. Zâmbi aruncând o sacoşă plină cu mâncare pe masă. Laurie O'Neill, nu considera asta ca pe o tâmpenie, dar cred realmente că ai făcut lucruri minunate pe aici. Ochii ei se plimbară admirativ prin apartament.

Laurie îşi cheltuise tot salariul pe o săptămână pentru instalare, dar într-adevăr meritase. Mici vaze cu flori luminau mobila întunecată şi zeci de luminiţe tremurătoare venind de la nişte candele micuţe grupate pe o etajeră îndulceau pereţii palizi. La un târg de vechituri de pe Wisconsin Avenue găsise chiar şi nişte perne uriaşe umplute din belşug cu puf ca nişte imense burdufuri. Le pusese pe podea, transformând astfel chiar şi cele mai întunecoase colţuri ale încăperii în intime locuri de conversaţie retrasă. Laurie mulţumi.

— Ei, sper să fie loc destul. Rick nu mi-a spus câte invitaţii a făcut.

Încruntându-se, îşi îndreptă fusta de bumbac. Nu-mi pot imagina că cineva ar putea veni fiind anunţat în ultima clipă. A fost o idee proastă! O idee tâmpită, idioată. Încercă să-şi insufle puţină nonşalanţă zicând: Ştii, experienţa mea într-ale petrecerilor cam lasă de dorit. Se reduce la pregătirea răcoritoarelor şi a prăjiturelelor, după ce una din echipele de volei ale mănăstirii o învingea pe cealaltă. Ellen râse, în timp ce mâinile ei dibace extrăgeau din sacoşă cartofi prăjiţi, chifle cu ou şi sos mexican.

— Greşeşti, Laurie! A fost o idee grozavă. M-am întâlnit cu câţiva

prieteni de ai lui Rick şi erau absolut încântaţi de invitaţie. Sunt foarte drăguţi şi or să te iubească, aşa cum a început să te iubească şi Dan, după ce a aflat că nu erai o stafie hoinărind în jurul unor paturi străine.

— Şi care trebuie stropită cu apă sfinţită, râse Laurie, aducându-şi aminte de prima ei întâlnire cu Dan. Când se dăduse în sfârşit jos din pat în ziua aceea, Dan se dovedise un prieten cald şi înţelept cu Laurie. Era potrivit cu Ellen-aşa hotărâse Laurie-şi aproape că o apucase invidia pentru relaţia lor deschisă şi plină de afecţiune. Părea cumva mult mai simplă iubirea lor decât patima fierbinte care o lega pe ea de Rick.

— Ei bine, zise Laurie în şoaptă, acum presupun că nu mai am cale de întoarcere, nu-i aşa? Dar tare mi-ar plăcea să apară odată şi Rick aici. Mi-a descărcat aici toată mâncarea asta, imediat după spectacol, şi pe urmă a dispărut iarăşi.

— Uite-l că vine şi nu e singur, o anunţă Ellen la o secundă după ce voioasele lui bătăi în uşă aproape că trecuseră prin lemnul nu prea rezistent al uşii.

— Sesam deschide-te! porunci Rick cu o voce profundă, care hotărî uşa să se dea în lături îmblânzită. Au venit oaspeţii!

Primele două ore trecură ca un gând pentru Laurie. Îşi fixase pe chip un zâmbet şi se străduia din tot sufletul să fie fermecătoarea „stăpână". Prietenii lui Rick veniră în continuare, umplând mica garsonieră cu râsul şi cu conversaţia lor animată şi cu… cadourile lor surpriza: plante decorative, prosoape, seturi de masă şi o fermecătoare tavă de cafea-o antichitate preţioasă pe care producătorul spectacolului lui Rick nu o mai voia. Designerul îi adusese un tablou superb al vechiului Georgetown. Mai primise nişte ceşti frumoase, executate manual, apoi plante şi iarăşi plante decorative şi suficiente nimicuri „atât" de necesare în bucătărie, cât să deschidă cu ele un magazin de profil. Nimeni nu venise cu mâna goală şi Laurie rămase surprinsă de cât de repede reuşiseră să o ajute să transforme garsoniera într-un veritabil cămin.

O femeie înaltă, cu păr scurt şi ondulat, se opri în faţa lui Laurie şi se aşeză picior peste picior punându-şi în valoare frumoasele picioare bine strânse în blugi uzaţi şi foarte strâmţi.

— Laurie, îi zise, ai fost un mister pentru noi. Fiecare căuta să îşi dea cu presupusul când o să te scoată Rick în lume. Cuvintele începeau să sune ca un ecou iritant; aproape fiecare prieten de-al lui Rick îi

spusese acelaşi lucru. Un gând umilitor şi dureros îi trecu lui Laurie prin minte: poate că lui îi era teamă că ea nu ar corespunde. Teamă că prietenii s-ar fi întrebat dacă-i întreg la minte să petreacă atâta timp cu cineva aşa… incolor ca Laurie O'Neill. Şi ce era mai trist în toate astea era că într-adevăr ea nu corespundea.

— Rick zicea că eşti profesoară? intră în conversaţie Hana Hanson, producătorul cel bărbos care tocmai expunea efectele politicului asupra artelor, într-o discuţie foarte animată.

— Da, am predat în Pennsylvannia. Incapabilă să se gândească la ceva ce ar fi adăugat cât de cât strălucire acestei afirmaţii, Laurie adăugă: Mai lucram şi sâmbetele în Pittsburgh într-un program-pilot pentru începători.

Această ultimă informaţie fu întâmpinată cu înclinări aprobatoare din cap şi cu zâmbete.

— Dar de vreme ce întregul program se topise din lipsă de fonduri…

Pretutindeni, în jurul ei, Laurie auzea fragmente minunate de conversaţie; oamenii se interesau de poeţi obscuri, oameni activi în slujba unor ţeluri sociale, oameni discutând despre piese, interviuri şi înregistrări ale unor actori de care ea nu auzise niciodată. Şi de fiecare dată, când Laurie se strecura într-un grup discuţia murea încet-încet, pe măsură ce atenţia se concentra asupra ei, în încercarea de a o cunoaşte mai bine şi de a-i descoperi farmecul care îl captivase atât de mult pe Rick Westin.

Şi de fiecare dată Laurie se adâncea în tăcere, după două propoziţii scurte, simple. Refugiindu-se în bucătăria micuţă îşi ascunse capul în frigider, agonizând aproape, în legătură cu viitoarele ei acţiuni mondene.

Fir-ar să fie, se simţea aici la fel de nelalocul ei ca un pinguin în Miami. Cu toate că era apartamentul ei. N-avea de ce să se simtă ca o străină aici. „Nu!", se răsti către ea însăşi. *„Laurie O'Neill, ridică-te şi luptă! Integrează-te în ceea ce vezi, chiar dacă ai face-o cu preţul vieţii. Fii cineva!"*

Debordând de tot curajul pe care reuşise să îl adune şi întărindu-l cu o gură de vin, atacă petrecerea cu dor de răzbunare. Îşi fixă primul obiectiv: pe Raj, un istoric indian. Acesta vorbea în asemenea termeni alambicaţi, încât nimeni nu părea să-l înţeleagă şi era cufundat într-o conversaţie cu Hélène, o actriţă cu curbe graţioase

şi cu o claie de păr blond. Laurie se strecură între cei doi şi le surâse luminos. Raj dădu din cap spre ea politicos şi îi oferi o duşcă din lichiorul indian pe care îl adusese. Luă plină de avânt păhărelul, toasta şi-l dădu pe gât pe nerăsuflate. Raj se uită. Hélène o privi şi ea surprinsă. Iar ochii lui Laurie se deschiseră până la refuz de uimire şi de durere. Senzaţia de căldură arzătoare care îi paraliza gâtul se împrăştie cu repeziciune până în fundul stomacului şi-apoi, în fiecare centimetru din corpul ei. Sufocându-se, luă paharul cu apă pe care i-l întinsese Hélène, şi şi-l turnă pe gât.

— Uau! îşi şterse broboanele de pe frunte şi de pe buza de sus şi surâse apreciativ.

— Mulţumesc Raj, a fost foarte interesant. Desigur nu-i un vin de masă oarecare, glumi ea, dar e un regal pentru papilele gustative.

Întâmplarea urma să facă deliciul altor şi altor „prieteni", devenind cu fiecare relatare mai dramatică, până va fi ajuns la apogeu: Laurie O'Neill singură, fără niciun ajutor băuse o sticlă din cel mai tare şi mai ameţitor rachiu indian, adus de Raj, şi încă mai trăise ca să povestească chestia asta.

— Hei! Raj se trase de barbă privind-o pe Laurie cu admiraţie neprefăcută. Dar eşti un băutor de calitate, Laurie O'Neill! Nici chiar triburile pe care le-am vizitat nu dădeau băutura pe gât într-o manieră aşa agresivă!

Focul din stomac se transformase acum într-o căldură admirabilă şi Laurie se simţea bine. Chiar grozav. Cu capul cam uşor, dar foarte relaxată intra în vârtejul lucrurilor. Se descotorosi de pantofi şi se trânti pe una dintre pernele imense aşezate direct pe covor.

— Hai jos, vremea-i superbă, chicoti ea cu faţa îmbujorată şi ochii zâmbitori. Şi acum Raj, vreau să ştiu totul despre munca ta. Şi despre a ta Hélène. Rick mi-a vorbit atât de mult despre voi doi.

— Nu mi se pare corect, râse Hélène în vreme ce alte câteva persoane se alăturară grupului însufleţit. Tu ştii totul despre noi, dar noi nu ştim nimic despre tine.

Grupul îşi exprima gălăgios acordul şi Laurie simţi dintr-odată nevoia să li se confeseze. Erau oameni minunaţi. Şi fir-ar să fie, dacă Rick nu le vorbise despre Laurie O'Neill, atunci o va face chiar ea.

— Ei bine, începu ea întrebându-se vag de ce vocea îi rezona în tot capul; parcă avea un halou, se gândi şi chicoti în sinea ei „Ei bine,

sunt multe lucruri de povestit, prieteni. Acum lucrez pentru senatorul Murphy.

Câteva voci se adăugară imediat conversaţiei, vorbind despre senator şi despre munca lui în diferite comitete.

— Da, îi întrerupse Laurie, care nu terminase încă ce avea de spus, iar în ultimii ani, mai precis în ultimii cinci ani, am fost călugăriţă.

Se înfipse mai bine pe picioarele uşor depărtate şi zâmbi dulce, atât de mulţumită de rolul ei activ în conversaţie şi de căldura care îi circula prin vene, încât nu luă în seamă tăcerea încremenită ce se abătuse asupra întregului grup.

În cele din urmă privi în jur şi observă lipsa lor totală de înţelegere. O cută voluntară îi încreţi fruntea netedă.

— Ştiţi, o maică, o novice! O mireasă a lui Hristos! îşi trecu mâna peste frunte netezindu-şi părul şi stătu foarte dreaptă, cu chipul învăluit într-o expresie de pioşenie de madonă.

— Ştiţi, cam aşa ceva! zâmbi iarăşi, uitându-se către Hélène. A fost chiar o carieră fascinantă pentru un timp. Desigur nu la fel cu actoria, dar tot atât de interesant.

Cu colţul ochiului îl zări pe Rick, stând lângă Raj, cu un zâmbet surprins pe faţă. Îi făcu cu ochiul întorcându-se către Hélène din nou. Hélène rămăsese cu gura căscată, apoi o închise deodată, ca şi cum nu ar mai fi avut aer şi pe urmă o deschise din nou.

— Ai fost ăăă… înghiţi în sec… la mănăstire?

— Da. Şi Laurie se lansă într-o relatare animată, detaliată, de-a fir a păr a felului cum îi tăiaseră părul, cum o îmbrăcaseră în straiul monahal, cum reuşise să ducă povara sărăciei, castităţii şi ascultării… şi ce s-a întâmplat cu mândria ei feminină când s-a văzut obligată să pregătească mâncarea cu slănină pentru două sute cincizeci de oameni, aşa cum era îmbrăcată, cu rasa şi cu voalul.

— Mirosul s-a păstrat în haine săptămâni în şir, prins în voal ca o imaginară gumă de mestecat. Din ziua aceea nu am prea mai fost prietenă cu porcii şi cu carnea lor. Nici măcar nu observase că întreaga adunare o asculta acum; fiecare ascultase cu o anumită rezervă anunţul ei surprinzător, iar acum întâmpinau cu râsete nebune anecdotele vieţii ei din mănăstire.

Curând o înăbuşeau cu întrebări despre regulile şi elementele misterioase din viaţa ascunsă a unei călugăriţe. Laurie dădu repede pe gât cafeaua fierbinte, pe care i-o pusese Ellen în faţă, râzând apoi şi

vorbind sau împărtăşind din experienţa ei unor oameni care umpleau o cameră, până ce lumânările arseră de tot, ajungând la marginea sfeşnicelor, ultima bucăţică de mâncare fu înghiţită şi lumina argintie a lunii, trecând prin perdelele de la geamuri, prinse contururile şi siluetele din încăpere în poteca-i de raze. Stând lângă Rick, le mulţumi noilor ei prieteni pentru că veniseră şi, în sfârşit, prin semnale sonore şi prin gesturi reuşi să îi convingă pe Ellen şi pe Dan că ea şi Rick se puteau descurca cu strânsul şi dereticatul, singuri. Rick stinse lumina din plafon şi o conduse spre grămada de perne, de pe covor. Trăgând-o alături de el în moliciunea pernelor, fluieră prelung, exagerat, făcând să răsune în tăcerea proaspăt instaurată în cameră.

— Uau, ce petrecere grozavă! Urmărind cu degetul o rază de lună de pe obrajiilui Laurie, îşi puse un braţ peste umerii şi spatele ei şi şi-o trase aproape, în adâncitura fierbinte pe care o lăsase trupul lui între perne.

— Promite-mi un lucru, dulceaţo! Un râs de mulţumire îi gâlgâi în vocea adâncă: Promite-mi că nu o să vii niciodată la un interviu ca să-mi soliciţi o slujbă!

Laurie se strânse mai aproape, absorbindu-i prin toţi porii căldura delicioasă.

Capul i se limpezise de impresia neclară că exagerase cu puţin timp în urmă, iar acum îi era plin de o plăcere ameţitoare-plăcerea de a se distra, de a împărtăşi cu ceilalţi o stare de spirit, de a fi cinstită în legătură cu faptul că era cine era şi făcuse ceea ce făcuse până atunci cu viaţa ei.

— Ţi-e teamă că ţi-aş da clasă, omule cu banjoul? îl tachină ea, punându-şi creştetul sub bărbia lui şi sărutându-i adâncitura de la baza gâtului. Rick îşi lăsă capul să se sprijine de perete şi-o privi pe sub pleoapele pe jumătate închise.

— Laurie, îţi aduci aminte când ţi-am spus că îţi voi dovedi cât de minunat sunt şi pe scenă şi în afara ei? Ei bine, cred că noaptea asta este noaptea dovezilor!

CAPITOLUL 11

O dorinţă nestăpânită se aprinse în ochii lui Rick. Laurie îngheţă. Trecuse numai preţ de o bătaie de inimă de când se cuibărise sub bărbia lui ca să-i dea sărutul acela şi mâinile ei încă se mai odihneau pe umerii lui, buzele ei pe gâtul lui. Dar în fărâma aceea minunată de timp îi simţise trupul schimbându-se. Muşchii i se întinseseră şi se

tensionaseră de parcă, după ce ar fi fost mult timp comprimaţi, s-ar fi eliberat în sfârşit. Înghiţi în sec şi încercă să îl îndepărteze. Dacă reuşea să i se uite în ochi şi să facă nişte glume sau să-l tachineze, să-l gâdile chiar, poate că atunci ar fi putut aduce iarăşi situaţia sub control. Dar el o ţinea strâns lângă el, fără să se mişte, doar îndoind-o ca pe un inel al dorinţei către el, cu mâinile lui puternice, care-i încercuiau spatele.

— Nu fugi de mine, iubito! Răsuflarea lui îi trecu prin creştet, coborându-i apoi pe şira spinării şi stârnindu-i fiori în tot corpul.

— Rick? Rick, cred că mi-ar prii o înghiţitură de ceva!

— Nu. Singurul lucru de care ai nevoie sunt eu.

— De unde ştii? murmură ea, dându-şi capul pe spate până ce gura îi ajunse lângă urechea lui.

— Fiindcă singurul lucru de care am nevoie eşti doar tu.

— De aceea îţi bate inima aşa de tare?

— Da, de aceea. Dar a ta? Nu mai aşteptă răspuns şi o cuprinse cu un braţ pe sub coaste, apăsându-şi o palmă sub rotunjimea sânului. Laurie începu să tremure.

Excitaţia îi înfiora trupul ca bulele de şampanie. Era fierbinte şi înfiorată, rece-gheaţă şi înspăimântată în acelaşi timp.

Mâinile lui erau atât de calde, atât de hotărâte. Îi ofereau o măsură a propriului ei trup. Dintr-odată fu mulţumită de mărimea sânilor, pentru că era între ei curba aceea perfectă între care se puteau odihni mâinile lui. Profilul fragil arcuit al coastelor ei era parcă modelat după forma palmei lui; talia ei era doar cu unul sau doi centimetri mai mare decât puteau cuprinde degetele lui desfăcute. În căuşul mâinilor lui aşezate una lângă alta intrau perfect şoldurile ei şi la fel de potrivite erau şi gleznele, apoi genunchii până la… ta, of, Doamne, cum ar fi trebuit să numească centrul acela lichid şi fierbinte al propriului trup?

Dintr-odată îşi dădu seama că nu mai contează; trupul ei nu aştepta să fie numit.

Lucrurile mergeau înainte şi fără ea.

Mici flăcări îi alergau în sus pe picioare şi peste abdomen.

Pielea îi era fierbinte, dornică, electrizată de senzaţii şi de dorinţă. Îşi simţea trupul în gât.

— Îţi simt inima zvâcnind, şopti el.

— Of, Doamne, eu simt mult mai mult decât atât, îi răspunse ea abia ghicit cu vocea numai dorinţă.

— Uşurel, uşurel, iubito, îi spuse el râzând încet. O să o luăm uşurel şi încetişor.

— Şi dacă n-o să pot? zise ea pe nerăsuflate, aruncându-şi mâinile în jurul gâtului lui şi apăsându-şi faţa pe pieptul lui. Oh, Rick, te iubesc şi vreau să facem dragoste, dar sunt aşa de confuză în legătură cu asta. Dacă nu o să fac bine? Dacă nu o să ştiu să o fac deloc?

Râzând, el îşi închise ochii strâns, strâns şi îşi îngropa faţa în părul ei.

— Oh, dulcea mea iubită, ăsta nu-i un test. Tot ce ai de făcut e să mă iubeşti. Restul e doar minune şi vrajă. E fantastic, o călătorie spre stele, iubito, numai noi doi.

Uite, trebuie doar să te relaxezi.

— Dar nu pot! Vorbele ei se strecurau greu, fiindcă gura ei era acum lipită de tricoul lui în dreptul inimii. Zgomotul care ieşea din gâtul lui era pe jumătate râs, pe jumătate vrajă. Pe buze i se ivi un anume zâmbet deja ştiut.

— Atunci iubito, am să-ţi cânt un cântecel. *„Merele or să se coacă Nucile s-or înnegri Sus jupoanele şi jos nădragii”.*

— Ce fel de cântec mai e şi ăsta? întrebă ea, râzând ruşinată şi cu faţa roşie. Rick Westin, tu l-ai inventat!

— Ba nu, e un vechi cântecel popular. Până şi pionierii Vestului sălbatic se mai distrau uneori.

— Dar asta e îngrozitor, chicoti ea, plăcându-i de fapt la nebunie.

— Ba nu, e minunat!

— Tu eşti îngrozitor!

— Nu, sunt minunat. Zâmbetul lui avu strălucirea dorinţei erotice nestăvilite. Şi tu eşti minunată! Iar noi… zise el cu blândeţe, mlădiindu-şi vorbele după mişcările mâinilor cu care îi descheia bluza, iar noi o să facem dragoste, amândoi într-un chip minunat. Îi dezbrăcă bluza şi-şi înclină capul, sărutându-i pielea atât de albă de deasupra sutienului. Gura lui era fierbinte, iar limba îi dădea fiori umezi de-a lungul cărnii ei nerăbdătoare. Nu mai simţise niciodată, niciodată ceva asemănător. Ar fi vrut să închidă ochii şi să plutească în întuneric, purtată de acest straniu sentiment, dar în realitate nu-şi putea lua ochii de la el. Trebuia nu numai să simtă, ci să şi vadă părul lui negru, înfiorându-i pielea albă, linia încleştată a maxilarului lui, desenându-se pe curba delicată a sânului ei, urma gurii lui pe carnea ei înfierbântată

de dorinţă. Copleşită de dorinţa nemaisimţită până atunci se lipi de el, încercând să se descotorosească de bluză. Reuşi însă să se încurce într-o mânecă.

— Ajutor, murmură ea, aproape fără să poată respira şi Rick o ajută zâmbind. O dezbrăcă complet de bluză şi îşi scoase şi el repede cămaşa.

Întorcându-i surâsul, Laurie îşi înfăşură braţele goale în jurul bustului lui şi se simţi dintr-odată pradă unor emoţii care o măturară ca un talaz imens. Pielea dulce a sânilor, interiorul braţelor, adânciturile subsuorilor, linia dintre sâni, nu mai fuseseră vreodată atinse decât poate, de ţesătura hainelor ei. Şi iată căldura surprinzătoare a trupului lui, pielea lui mătăsoasă şi frecarea electrizantă a părului lui negru-întunecat pe pielea ei, apoi tăria muşchilor lui şi supleţea spatelui drept. Aroma trupului lui îi umplea mintea de tulburare, iar gustul lui era minunat imprimat pe buzele ei. Incredibil însă dintre toate era apropierea ameţitoare, incredibila apropiere.

— Oh Rick, murmură ea dorindu-şi să-i poată spune tot ce simţea, fără să găsească însă cuvintele potrivite. Totul era prea nou, minunat şi îmbătător.

El înţelese totul fără să mai fie nevoie de cuvinte şi o sărută, strivindu-şi buzele de ale ei, într-o izbucnire pătimaşă. Mâna lui, mare şi caldă, porni să-i descopere trupul de la sâni spre buric şi în sus şi-n jos pe spatele ei catifelat. Apoi mâinile lui amândouă se opriră la cordonul din talie, îi descheiară nasturele şi-i împinse fusta în jos, petrecându-i-o peste şolduri. Totul se petrecu atât de repede, încât nici nu se gândi să protesteze. Apoi el îngenunche mângâindu-i şoldurile, pulpele şi modelându-se minunat pe rotunjimea feselor. Era mai frumos decât îşi imaginase vreodată. Se lăsă pradă senzaţiilor pe care i le stârneau mâinile lui pe trup şi de îndată simţi o nouă flacără izbucnind şi măturând-o pe dinăuntru. Simţea că se topeşte, se topeşte sub atingerea lui. El îşi strecură degetele pe sub elasticul chiloţilor ei şi deodată teama o străbătu ca un şoc electric.

— Stai, stai, te rog, zise abia murmurând, şi el se opri, luând-o în braţe şi legănând-o, în vreme ce îşi stăpânea cu greu gâfâielile.

— E în ordine iubito, ştiu că am luat-o prea repede, mult prea repede.

— Dar e minunat, zise ea cu ochii mari şi rugători.

— Asta e. Rick râse şi toate lucrurile reveniră la normal. Hei, am uitat să-ţi dau cadoul meu. Aplecându-se şi întorcându-se pe călcâie, căută pentru o clipă concentrat, cu capul în jos. Apoi reveni spre ea aruncându-i zâmbetul acela incredibil de sexy, care îi oprea pur şi simplu inima în loc. Credeai că o să vin la petrecerea ta cu mâna goală?

— Credeam că inima ta e cel mai preţios dar, şopti ea.

Rick simţi cum pământul îi fuge de sub picioare.

Îşi acoperi pentru o clipă ochii cu mâna, apoi îşi reveni şi îi zâmbi cu ochii strălucindu-i. Faţa lui Laurie era scăldată în aceeaşi aură de fericire nepământeană. Fu un moment de plăcere desăvârşită între ei. Apoi Laurie zise:

— Ei bine, domnule, în legătură cu cadoul de care mi-aţi pomenit… Dispăru pentru o clipă, reveni şi îngenunche; ţinea în mână o cutie mică, pătrată, legată cu o fundă uriaşă.

— Pentru tine.

— Mulţumesc Rick, e minunată. Laurie desfăcuse grăbită mătasea albă a ambalajului, zărind o eşarfă superbă, imensă, de mătase, strălucind într-un curcubeu de culori aruncate pe un fond albastru-coadă de păun. O încântare neasemuită se citea pe chipul ei pe când ridică pătratul de mătase şi-şi frecă faţa de el. Oh, sunt îndrăgostită de ea, mulţumesc Rick.

Stătea acolo aproape goală, numai în sutien şi chiloţi şi-şi înfăşură eşarfa în jurul gâtului, fără cea mai mică urmă de jenă. Capetele lungi ale eşarfei fluturau pe pielea ei dezgolită, strălucind viu în lumina palidă a lumânărilor. Rick îi zâmbi şi se aşeză din nou la picioarele ei privind-o cu încântare.

— Să încercăm şi aşa… O deznodă şi o înfăşură în jurul taliei, astfel încât faldurile o înconjurau cu irizările lor mătăsoase, apoi i-o puse pe umeri şi, în sfârşit, peste şolduri, aşa cum poartă gitanele. Părea inconştient de flăcările pe care atingerea lui le declanşau pe pielea goală a lui Laurie.

— Drăguţ, zise, dându-se un pas înapoi de fiecare dată ca să-şi admire opera. Faci multe pentru bucata aceea de mătase, o pui în valoare mai mult decât ar merita.

— Şi acum te-aş ruga să faci ceva pentru mine, domnule Rick Westin, sărută-mă din nou! îşi îngustă ochii, privindu-i faţa îmbujorată.

— Dar ştiţi la ce ne va duce asta, domnişoară O'Neill, şopti el.

— Asta şi sper, răspunse ea. Rick se apropie, îi cuprinse faţa

între palme şi o sărută.

Tremurând de dorinţă arzătoare, Laurie îi încercui spatele cu braţele, atât de strâns, încât apăsarea degetelor ei lăsă dâre albe pe pielea lui caldă. Coborându-şi degetele în jos până la talia lui, îşi lăsă mâinile să hoinărească înspre abdomen, îl simţi deodată încordându-se. Sărutările lui deveniră brusc mai profunde, iar trupul i se întinse acoperindu-l pe al ei. Îndepărtându-şi buzele doar cu un milimetru, îl întrebă încetişor:

— Îmi dai voie? El mormăi un fel de răspuns care semăna cu un geamăt de dorinţă pură. Chicotind, Laurie descheie nasturele.

— De necrezut!

— Te cred, râse el, făcând un pas înapoi. O.K., şi acum fermoarul.

— Ah, nu pot!

— Ba poţi. Îi prinse mâna ferm dirijându-i-o în faţă de-a lungul trupului lui şi determinând-o să urmărească linia zimţată a fermoarului. Laurie crezu că va muri. Va leşina. Se va topi cu totul în mareea de senzaţii erotice. Tremura şi avea un râs nervos, dar Rick nu-i dădea drumul. Mai mult, luându-i şi cealaltă mână într-a lui, rânjind ca un diavol o făcu să-i coboare pantalonii peste bariera şoldurilor lui suple. Ieşi apoi din ei şi se descotorosi rapid şi de chiloţi.

— Oh, Dumnezeule, gâfâi Laurie.

— Dumnezeule ce? o tachina Rick cu privirea lui fierbinte, întunecată, urmărind-o cum îi examinează trupul cu nesaţ.

— Doamne, Dumnezeule eşti atât de… atât de frumos.

— Mă bucur că gândeşti aşa, fiindcă ce vezi, asta primeşti!

Râsetele lor împletite străbătură camera ca o aripă de furtună. Brusc, Rick o ridică pe braţe şi o duse către patul din cealaltă cameră.

— Ei drăcie, blestemă el nedorindu-şi să o lase jos sau să se despartă de ea nici măcar pentru o clipă. După ce deschise uşa şi pernele fură aruncate din cale, se treziră faţă în faţă, părând a se odihni pentru o clipă. Dar ezitarea fusese doar în gândul lui Laurie. De fapt, totul se petrecu foarte repede. Cu un râs abator, Rick se aruncă în mijlocul patului, zicând în vreme ce-şi deschidea braţele:

— Hai, iubito; vino şi acoperă-mă. Laurie alunecă alături de el, dar el o luă imediat în stăpânire dintr-o singură mişcare, ridicând-o deasupra lui. Îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul ei, astfel încât îi simţi carnea şi tăria, căldura, puterea lui, percepându-le pe toate odată în clipa contactului. Era minunat. Îl sărută, frecându-şi gura de buzele

lui, sărutându-i ochii, nasul şi bărbia. El îi întoarse sărutările flămând, încleştându-şi degetele în părul ei, savurându-i cu tandreţe lobul fraged al urechii.

— Iubita mea, iubita mea, cât de mult te iubesc. Te rog, lasă-mă să te iubesc!

Degetele lui se adunară pe spatele ei, descheindu-i sutienul. Uşor, delicat îşi trecu mâinile pe spatele ei, apoi încercuindu-i coastele, palmele lui ajunseră în faţă pe sâni. Îi adună în palmele lui mari, în vreme ce arătătorul îi înconjura sfârcurile concentric. Respiră adânc printre dinţii încleştaţi; zgomotul părea şuieratul unui ceainic care fierbe pe foc. Niciodată, niciodată nu visase că ar putea fi aşa. Nimeni nu-i spusese nimic, nimeni nu o prevenise. Poate că nimeni altcineva nu mai ştia.

Poate că era o magie care numai lui Rick îi ieşea.

Simţind că frisonează excitată o eliberă pentru o clipă din strânsoarea picioarelor, schimbând printr-o rostogolire poziţia. Acum el era deasupra, iar trupul lui se întindea peste al ei până în cele mai mici taine. Ridicându-se în sprijin pe braţe astfel încât piepturile lor nu se mai contopeau îi zâmbi privind-o drept în ochii imenşi, cenuşii, deschişi larg de uimire. Văzu strălucind în ei irizări aurii şi de aşteptare înfiorată. Dar mâinile ei erau încă încleştate de sutienul pe care-l ţineau strâns peste sâni. Cu un hohot de râs percutant şi sălbatic, Rick sări din pat, găsi eşarfa de mătase şi o drapa în jurul ei.

— O.K., gata cu excesul de modestie, iubito. Îi înlătură sutienul, apoi chiloţii alunecară la rândul lor împinşi de mâinile lui atente, delicate. Se aşeză şi el alături. Îşi întoarse capul să îl privească şi atunci îi zări buzele întredeschise printre care şuiera respiraţia întretăiată de dorinţă. Sprijinindu-se într-un cot îşi lăsă privirea să mângâie curbele trupului ei, observând frumuseţea care răzbătea prin mătasea eşarfei. Apoi cu o tresărire de deliciu care îi străbătu braţul către inimă o atinse, trecând cu degetele peste toate curbele mătăsoase ale trupului ei, peste toate locurile ei cele mai secrete, cele mai intime. Gemu, chemându-l pe nume şi atunci el îndepărtă eşarfa şi-o acoperi cu trupul lui înfometat de dorinţă.

Iar ea îşi împleti picioarele în jurul trupului lui, murmurându-i dulci cuvinte de dragoste, în vreme ce buzele ei erau cuprinse de gura lui nesăţioasă, iar trupul ei era învăluit de al lui. Pătrunse în ea cu blândeţe şi cu o putere suplă şi controlată până când şi trupul lui

explodă în febra aceleiaşi dorinţe minunate. Atunci o luă cu el într-o călătorie spre stele.

Mai târziu traseră cearşafurile peste trupurile lor goale şi vlăguite culcându-se unul lângă celălalt. Laurie îşi sprijini capul de braţul lui Rick, şi când, după un timp, se rostogoli uşurel către partea ei de pat, sfârcurile sânilor ei mângâiară pieptul lui.

— Hm, mormăi ea, nu e de mirare că oamenii petrec atâta timp în pat. E minunat.

— Da, mă bucură că gândeşti astfel, murmură el cu dragoste, abătând asupra ei o ploaie de sărutări. Poate că ar fi bine să mai exersăm, asta numai aşa, ca să nu ne pierdem îndemânarea.

CAPITOLUL 12

Clătite, şuncă şi cafea fierbinte…

Mirosurile îmbietoare se năpusteau pe uşa micii bucătării spre nasul lui Laurie care era cufundată în căldura prietenoasă a cearşafurilor cam mototolite.

— Bună dimineaţa, iubita mea, îi şopti Rick aplecându-se deasupra trupului încovrigat din pat. Laurie deschise alene un ochi.

— E dimineaţă, nu-i aşa? Un zâmbet mulţumit îi arcui buzele frumoase.

— Mhm. Degetul lui Rick urmărea linia pornind de pe fruntea ei senină şi cobora în jos până pe vârful nasului. Dar nu pentru mult timp, iubito. E aproape prânzul.

Laurie îşi aruncă braţele goale în jurul gâtului lui, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Atunci întoarce-te aici, Westin. Lasă-mă să te sărut de bună dimineaţa. Şi apoi în curând o să te sărut de prânz şi apoi de cină şi…

Pe când buzele lui se întâlniră cu ale ei, luându-le în stăpânire, Rick simţi iarăşi dorinţa crescând în el ca o flacără intensă şi nestăpânită. Mireasma ei, aroma gurii ei, atingerea pielii ei mătăsoase îl scoteau pur şi simplu din minţi. Ezitând, Rick se aşeză alături de ea. Sărută singurul umăr gol lăsat vederii de marginea cearşafurilor şi îi zâmbi în timp ce ochii lui negri şi-o întipăreau în memorie pentru totdeauna aşa cum arăta acum-proaspătă şi împlinită de dragostea minunată pe care o împărtăşiseră.

În spatele zâmbetului şi calmului lui aparent, Rick simţi împunsătura fricii, tot atât de ascuţită şi de surprinzătoare pe cât fusese şi minunea pe care o simţise în noaptea trecută. Atunci, în

lumina fermecată a lunii, Laurie îi dăruise toată dragostea ei, într-un tumult care îi cuprinsese în egală măsură pe amândoi. Acum se temea de venirea dimineţii şi a luminii ei necruţătoare. Se vor întoarce temerile ei şi lipsa ei de încredere? Rezultatul va fi un alt fals raţionament asupra dragostei lor?

— De ce eşti atât de tăcut, îl întrebă Laurie, deschizând un ochi somnoros.

— Nu vorbele contează acum, iubita mea. Tu eşti tot ce contează. Tu şi cu mine.

Corpul lui alunecă sub cearşafuri, trăgându-le în acelaşi timp de pe trupul ei. Şi incredibila dragoste de care am avut parte azi-noapte.

Trecându-şi mâna pe sub umerii ei o trase cu grijă spre el, până când curba graţioasă a trupului ei gol se apăsa de al lui.

— Eşti fericită Laurie? o întrebă. Laurie îi simţi bătăile inimii.

— Ştii, Rick, eu… Privindu-l cu timiditate îi întâlni privirea şi ochii ei se umplură cu lacrimi. Nu ştiu exact ce aş putea să-ţi spun. Mă simt atât de…

Privirea întunecată a lui Rick era intensă.

— Ce? Spune-mi. Cum te simţi, iubito?

Avu un zâmbet dulce şi radios. Îşi puse o mână pe pieptul lui, iar vârful sânilor îi tremură odată cu gestul.

— Mă simt, mă simt alta cu adevărat. De parcă ar fi fost mereu în mine o parte neştiută pe care tu mi-ai găsit-o şi ai desferecat-o. Nu mi-am putut imagina vreodată că cineva mi-ar putea împărtăşi un secret despre mine cu atâta dragoste şi tandreţe, îşi lipi obrazul de asprimea obrazului lui neras, apoi îi atinse cu buzele delicat urechea. Ai dezlănţuit o anume sălbăticie în mine, Rick Westin; ce o să faci acum ca să mi-o potoleşti? Inima lui Rick aproape că se opri. Era minunată Laurie O'Neill a lui. Temerile îi dispărură.

Trecându-i o mână peste obraz o privi plin de dragoste.

— Ce o să fac s-o potolesc? Uite ce am să fac în legătură cu asta, iubito…

O eliberă puţin din strânsoare, doar atât cât să-şi arunce blugii şi tricoul. Acum era iarăşi lângă ea, întins cu trupul lui suplu peste cearşafurile inundate de lumina soarelui.

— Am să-ţi hrănesc sălbăticia, am s-o aprind şi am s-o întreţin ca pe o candelă. O trase aproape de pieptul lui gol şi-şi trecu delicat mâinile uşoare peste sânii ei cu sfârcurile întărite de dorinţă. Am de

gând să-ţi savurez sălbăticia asta. Se trase în jos, sărutându-i cu sete vârfurile zmeurii ale sânilor; bătăile inimii ei îi răsunau în urechi ca un cântec de dragoste.

— Dar Rick, şopti Laurie, cu un palid ecou-şunca! Râsul lui aspru îi gâdilă buricul, în vreme ce el presăra sărutări pe pielea ei mătăsoasă.

— Iubito, îţi voi îmblânzi sălbăticia şi vom călări pe ea până într-un loc atât de îndepărtat, încât nici n-o să mai simţi mirosul de şuncă fie ea prăjită sau chiar arsă. Îi încercui picioarele cu un picior de-al lui, ţinând-o prizonieră ca într-un cuib al dragostei.

— Voi face dragoste cu tine, Laurie O'Neill…

Următoarele săptămâni trecură în goană pentru Laurie, un minunat galop al iubirii şi al noii vieţi. Noile sentimente pe care i le stârnea mereu Rick Westin o consumau ca pârjolirea unui foc uriaş. Nu se putea sătura de el.

— Rick, e o nebunie. Îşi strecură degetele printre ale lui, împletindu-şi-le şi punându-şi-le pe inimă.

— O simţi? Aşa bate toată ziua, ori de câte ori mă gândesc la tine. Dacă o să-şi mai domolească bătăile o să cad răpusă în biroul senatorului Murphy. Parcă văd ziarele titrând: *„Tânără fecioară irlandeză moartă în biroul unui senator de supradoză de amor".* Râse uşurel cu gura lipită de umărul lui, în vreme ce se plimbau pe o alee umbrită de copaci, în Georgetown.

— Hei, iubito, aş putea să scriu un cântec despre asta. Îi înconjură umerii cu un braţ, o îmbrăţişa strâns şi începu să fredoneze în aerul după-amiezii.

— Să nu îndrăzneşti, râse Laurie cu respiraţia tăiată de efortul de a se sincroniza cu paşii lui mari.

— Încep oamenii să se uite la noi.

— Crezi că… ştiu? îi şopti Rick conspirativ.

— Sunt sigură. Cum ar putea să nu ştie când sunt convinsă că o ştie oricine. Nu pot să îmi şterg de pe faţă zâmbetul ăsta tâmp şi nici nu pot să stau locului mai mult de opt minute. Paula se tot zgâieşte la mine cu un zâmbet ciudat, pe care nu i l-am mai văzut niciodată până acum şi dă din cap de o mulţime de ori, atunci când pomenesc de tine. Sau când intru pe uşa şi arăt de parcă nu aş fi dormit toată noaptea, Paula nu mă mai întreabă dacă sunt bolnavă; îmi face numai cu ochiul.

Rick râse cu poftă, pe când o călăuzea, cu o mână pe umăr, să dea colţul de pe Main Street.

— Ei, şi acum dulceaţa mea, unde ai vrea să luăm masa? îşi flutură mâna vag spre cele câteva restaurante din faţa lor, frecventate de oamenii de afaceri din această zonă trepidantă a Georgetown-ului. Zâmbetul lui Laurie păli.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă Rick, ridicându-i bărbia cu două degete, pe când sprâncenele lui desenau sus pe frunte o linie a uimirii îngrijorate.

Laurie îşi scutură capul cu încăpăţânare.

— Nimic, nimic. Se forţa să zâmbească. Unde vrei tu să mergem e perfect.

— Nu, Laurie, spune-mi; poate că nu vrei să iei masa cu mine în seara asta.

Gândurile lui neliniştite se precipitau să raţioneze. Fuseseră împreună aproape minut cu minut în cele trei săptămâni care trecuseră. Dacă avea spectacol, Laurie era acolo, la masa ei din faţa scenei, iar ochii ei strălucitori îl călăuzeau de la un cântec la altul. O întâlnea în fiecare dimineaţă pe scările clădirii unde lucra, iar după-amiezile şi weekend-urile şi le petreceau râzând, discutând şi iubindu-se, rupţi de lume. Încercase să fie blând, înţelegător, echilibrat. Căuta să evite tot ce i-ar fi putut zdruncina încrederea sau care i-ar fi putut crea un moment de îndoială. Dar poate că grăbise puţin lucrurile; poate că ea se simţea puţin copleşită de emoţii şi confuză. Poate că avea nevoie să fie puţin singură.

O s-o lase. N-o să mai grăbească nimic. Drace! Ar face orice pentru ea!

— Spune-mi Laurie, asta e? Rick o apucă de umeri şi-o întoarse astfel încât să o privească drept în faţă; e în regulă, iubito.

— Oh, Rick… Genele lui Laurie coborâră ochii înlăcrimaţi, încercând să-i evite privirea.

Ce o să creadă despre ea? Ce o să creadă, dacă îi va spune că simpla lui prezenţă o arunca pur şi simplu într-un vârtej de dorinţe, încât cu greu se putea abţine să-şi ţină mâinile departe de el. Adora să fie cu el, să-i simtă trupul cu toată frumuseţea şi cu toate secretele lui ascunse. Nu simţea teamă sau regret, ci doar bucurie-pură şi inalterabilă bucurie. Era o lume departe de realitate, prea frumoasă ca să facă loc părerilor de rău, prea plină de emoţii ca să te mai lase să priveşti înapoi sau înainte.

— Rick, murmură ea cu o voce atât de pierdută, încât el trebui

să-şi aplece capul către buzele ei. Nu vreau o cină la restaurant, vreau să fac dragoste cu tine. Faţa ei atinsese nuanţa purpurei. Rick îşi muşcă buzele, ca să stăvilească pofta de râs. Nu putea să râdă însă; ea era atât de al naibii de serioasă. Absolut minunată…

Incredibilă… şi cu totul specială. Va fi el vreodată capabil să anticipeze reacţiile lui Laurie? Să înţeleagă emoţii atât de pure, încât să nu o jignească?

Clătină uşurel din cap, sărutând-o pe creştetul frumos mirositor, conştient atât de dorinţa arzătoare care îl sufoca, dar şi de tensiunea dureroasă din mădulare.

— Unde să mergem, dulceaţo: la tine sau la mine?

CAPITOLUL 13

— E timpul să dăm drumul câinelui afară, murmură Rick către moviliţa de sub plapumă, în vreme ce răsuflarea lui gâdila obrazul lui Laurie.

— Păi, nu am câine, spuse semiadormită, simţindu-i chiar şi aşa plăcuta apropiere a trupului. Rick se întinse, o înconjură cu un braţ, admirându-i încă o dată spatele ei minunat, mai ales când era gol, şi şi-o trase mai aproape. Apoi, cum stăteau pe o parte, îşi băgă genunchii în arcui picioarelor ei şi îi modelă trupul după curba trupului lui.

— Ce zgomot cumplit se aude, iubito? Sunetul insistent, ascuţit al telefonului pătrunse în sfârşit până în conştiinţa lui Laurie. Se răsuci, îngropându-şi faţa în umărul lui.

— Ah, e telefonul… fir-ar să fie. Trebuie să fie pe aici, îngropat pe sub perne. Rick, nu vrei tu să-i ridici? Apoi, dându-şi seama ce spusese, sări drept în sus şi reveni: Nu, nu răspunde, lasă că răspund eu. Aşteaptă, vin acum. Se înfăşură într-unul din cearşafuri, dar mai zăbovi totuşi; trecându-şi o mână peste pieptul lui gol, îşi înfipse prietenos degetele în claia de păr negru, cârlionţat.

— E dimineaţă, omule cu banjoul? Cum s-o fi făcut atât de repede dimineaţă?

— Telefonul, Laurie. Un zâmbet mic de mulţumire se contura în colţul gurii ei privind, peste umăr, superbul trup gol lăfăindu-se pe pat.

— Să nu fugi, mă întorc imediat. Cu o smucitură îşi eliberă cearşaful din colţul unde se agăţase, traversă toată camera şi ajunse în sfârşit la telefon.

Rick se ridică, sprijinindu-se într-un cot. Amintirea nopţii de dragoste care trecuse îl făcea iarăşi să o dorească. O privea, şi

închipuirea îi zbura către trupul ascuns sub bucata aceea de pânză. Îşi imagină cum îi cuprinde sânii cu sfârcuri roz, cum îi mângâie mijlocul subţire, cum îi atinge fesele goale şi atât de frumos arcuite.

— Mm… Sări de sub cearşaf şi traversă gol-puşcă distanţa dintre ei. Ajungând lângă ea, îşi strecură degetele pe sub cuvertură, pe pielea ei mătăsoasă.

Se agăţă de el, ţinând telefonul cu bărbia şi reuşind să-i înfigă degetele în părul încâlcit. Cearşaful îi alunecă la picioare.

Îl sărută uşurel pe nas, iar ea, ţinând receptorul între gât şi un umăr ridicat, îi oferi celălalt umăr să îl sărute.

— Katy pentru asta m-ai sunat? Vorbeşti fără sens. Sigur că vreau să ne vedem şi să facem planuri de viitor împreună şi… Ce? O simţi încremenind. Ce vrei să spui cu „azi”? înghiţi în sec, se răsuci şi îl împinse pe Rick, punându-i o mână hotărâtă în piept. Sfinte Cristofor, ţipă ea cu entuziasmul unui marinar cu limbă tăbăcită. Rick alergă înapoi în pat, instalându-se cu mâinile sub cap. Îşi rânji sieşi, mulţumit că temperamentul ei irlandez nu se abătuse asupra capului lui.

Laurie îşi stăpâni cu greu vocea, pe când strângea firul telefonului în pumn, de parcă ar fi vrut să-l gâtuie.

— Katy, de ce nu ai spus asta de la început? Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-ai făcut în viaţa ta… şi ai făcut destule. Nu ştii că tata o să-l pună şi pe Papa, dacă trebuie, pe urmele tale? Şi la mama te-ai gândit? Cred că e bolnavă de îngrijorare.

Şi domnişoară, ştii, bine că un lucru nu se poate rezolva aşa, de una singură! Nu, încetează să mai te smiorcăi! Du-te şi aşază-te într-un colţ în staţia de autobuz, şi să nu vorbeşti cu niciun străin. Sunt acolo în douăzeci de minute.

Trântitul receptorului în furcă fu semnalul pentru Rick că trebuie să-şi alunge de pe faţă zâmbetul.

— Ceva nu e în ordine, iubito?

Laurie intrase deja în dulapul din încăpere, scoţând de acolo o pereche de blugi şi un pulover. Avea sprâncenele ridicate într-un arc ameninţător deasupra ochilor strălucind de mânie, pe când se îmbrăca.

— Nu-mi vine să cred că a făcut asta. Vreau să zic, dar poţi să-ţi închipui aşa ceva? îi aruncă lui Rick o privire exasperată, fără însă să-i lase timp să răspundă.

— Şi sunt două, Dumnezeule, Doamne! Poţi să-ţi imaginezi ce faţă va face tata? îşi trecu repede degetele prin păr, îşi înşfacă geanta şi

se îndreptă spre uşă.

— A, îşi aminti, făcând o piruetă către el. Rick…? Rick hotărâse în urmă cu câteva momente că preferă locul ăsta scăldat în lumina învăluitoare a amurgului; atunci îi părea şi mai în siguranţă, ce e drept relativă, dar, dar…

Reveni la realitate, ridicându-se într-o rână şi răspunse la apel căutând să pară cât mai seducător.

— Eu sunt ăla! Tipul din pat… singur… singur ca naiba! Laurie reveni lângă el cu un botic de zile mari. Îl privi de sus în jos cu o privire plină de dor.

— Of, ce mi-ar fi plăcut să stau lângă tine, dar trebuie să-ţi cer o favoare. Două de fapt. Ridică uşurel dintr-o sprânceană.

— Îmi dai voie să iau cheile jeepului tău pentru o oră sau cam aşa ceva?

— Sigur. Se întinse până la măsuţa de la capătul patului şi luă un inel cu multe chei, întinzându-i-l. Şi a doua, iubito?

Laurie începu să-şi muşte buza de sus şi îşi asigură retragerea spre uşă. Când ajunse în siguranţă în prag adăugă:

— Ei bine, Rick, eu, ah… Ai putea să ieşi de aici în treizeci de minute… poate chiar în douăzeci şi cinci? îi mai aruncă un zâmbet mic, ruşinat şi dispăru. Uşa se trânti în urma ei.

Telefonul ţârâia cu obstinaţie când reveni în apartament cu cele două adolescente după ea. Ştia cine trebuie să fie. Laurie îşi aruncă geanta pe un scaun şi-şi ţintui o privire asasină spre sora mai mică.

— E El! Tatăl tău! Katy O'Neill îi întoarse privirea, nici surprinsă, nici speriată. Dădu din cap şi buclele ei, de culoarea inconfundabilă a castanelor, i se împrăştiară încadrându-i chipul. Era la fel de drăguţă ca şi sora ei, dar avea în ochi o sclipire de nesupunere care întorcea capete şi provoca ulcere paterne.

— Laurie, tata o să creadă orice îi vei spune tu; ştii bine. Călugăriţele, chiar şi fostele călugăriţe, nu mint niciodată. Spune-i… spune-i că aveai nevoie de mine… Râse către prietena ei care arăta ca un spiriduş neastâmpărat. Nu-i aşa, Heather? Vreau să zic că nu suntem o companie chiar atât de rea.

Când telefonul încetă în sfârşit să mai sune, se lăsă o tăcere deloc liniştitoare.

Laurie se zgâi la cele două fete. Mânia i se întoarse înzecit, după ce o îndulcise temporar bucuria revederii cu sora ei mai mică. Avusese

întotdeauna o slăbiciune pentru ea, poate pentru că întotdeauna Katy făcuse doar ce îi plăcea, lucruri pentru care Laurie şi-ar fi dat ani din viaţă ca să le poată face, dar la care trebuise să renunţe. Responsabilitatea şi obligaţia interioară de a nu înşela aşteptările celorlalţi o aduseseră mereu pe drumul drept, înainte ca degetele ei să pipăie şi orizonturi mai puţin „ortodoxe". Ultima aserţiune era cu adevărat stupidă.

— Cred că nu vă aşteptaţi să staţi aici cu mine, fetelor. Aveţi doar optsprezece ani.

Sfinte Dumnezeule, Doamne, trebuie să vă întoarceţi la colegiu, să îl absolviţi, să…

— Să absolvim colegiul „*Sfânta Familie*"? mârâi cu amărăciune Katy. Laurie, ai vreo idee cum este acolo? Adică toate tinerele maici îl frecventează şi avem, practic, acelaşi regim. E mai rău decât… roşi dându-şi seama ce urmează să spună, dar continuă cu obstinaţie, la mănăstire. Eu nu sunt călugăriţă!

Laurie oftă, sfâşiată între simpatie şi îngrijorare.

— E doar vina ta, Katy! Ai fi putut merge în altă parte, dacă ai fi învăţat cât de cât în liceu. Dar tu n-ai făcut-o, şi tata şi mama au considerat că asta ar fi bine pentru tine, pentru ca… Ei bine, pentru că acolo vei fi mai supravegheată, mai… Vocea ei nu se mai auzi dintr-odată. Nu voia să-i ţină predici surorii ei mai mici, nici să vorbească precum tata, mama sau Maica Superioară. Ştia că sora ei ura acel mic colegiu şi o înţelegea de ce. Era o şcoală bună, dar nu pentru cineva cu spiritul de independenţă al lui Katy O'-Neill. Pentru ea, probabil că era o adevărată închisoare. Rămăsese în mijlocul camerei, cu faţa scăldată în soarele dimineţii.

— Hei, Laurie, părul tău arată tare drăguţ, o flata Heather ca să-i abată atenţia. Vocea ei suna ca un cântec de pasăre. Mi s-a părut că l-ai filat, aşa cum cad acum şuviţele în jurul feţei. Râsul lui Laurie sparse tăcerea şi slăbi încordarea. Ca un copil scăpat din biroul directorului, Katy făcu un salt drept în mijlocul patului nefăcut. Aruncă o privire cearşafurilor mototolite.

— Surioară, după cum se vede, ai un somn fără odihnă. Patul ăsta arată de parcă ar fi trecut printr-o bătălie recentă. Heather, vino încoa şi hai să ne dovedim bune musafire în casa asta; s-o ajutăm pe Laurie, făcând ordine în patul ăsta al ei.

Laurie îşi simţi obrajii luând foc. Întorcându-le spatele, se

refugie în bucătărie.

Habar n-avea Katy ce se petrecuse, de fapt, în patul acela. Era un secret minunat.

Singura dezamăgire până la urmă fusese că trebuise să-l alunge pe Rick Westin, expulzându-l din pat la ora şase dimineaţa. Începuse să adore dimineţile astea.

Dar nu era acum momentul să-şi amintească de toate astea şi să se supere iarăşi.

Răcorindu-şi faţa în aerul rece pe care-l emana interiorul congelatorului, scoase un carton de ouă, lapte şi unt. În câteva minute prăji ouăle, iar mirosul îmbietor al cafelei fierbinţi umplea de arome bucătăria.

— Înainte de toate, domnişoarelor, o să luăm micul dejun. Apoi o să sun la serviciu să le spun că o să întârzii. Şi apoi-sper ca tata să mai sune-ne vom gândi cum să punem ordine în toată zăpăceala asta.

Spre mirarea generală, William O'Neill nu mai sună şi curând Laurie plecă la lucru, promiţând fetelor că le va face rost de bilete la un spectacol grozav, cu muzică de banjou. Asta numai dacă se comportau cum trebuie. Insistă asupra faptului că aştepta la întoarcere o listă completă a autobuzelor care plecau din Washington spre Pittsburgh.

— 'Neaţa, Laurie, o gratula Paula pe când păşea, încărcată de rapoarte, pe uşa biroului, pe la amiază.

— Of, Paula, îmi pare rău că am întârziat atât, dar nici nu ai idee cât de prost a început ziua asta pentru mine. Paula râse, spre uimirea lui Laurie.

— Aşa am auzit şi eu. Şi ce mai face sora ta? Am crezut că-ţi iei liber toată ziua, ca să-i arăţi priveliştea Washington-ului. Aveai timp să recuperezi pe urmă.

Laurie rămase cu gura căscată.

— Cum ai ştiut, pentru numele lui Dumnezeu, că soră-mea e în oraş?

Nu am spus nimic, atunci când te-am sunat. Clarviziunea asta mă uimeşte.

— Nu-i clarviziune de data asta, Laurie, tare mă tem. Doar că tatăl tău l-a sunat chiar azi pe senator, dis-de-dimineaţă.

— Ce face? Laurie se albi dintr-odată, prinzându-se de marginea biroului ca să-şi revină.

— Cum ţi-am spus; şi părea foarte supărat. Ştii că m-a descusut

pe toate părţile? Părea convins că nu ar fi trebuit să o inviţi la tine pe Katy.

— S-o invit? Sângele lui Laurie începu să-i clocotească în vene.

— Da, aşa a spus. Şi într-un fel îl înţeleg, dragă. E greu pentru cei tineri să-şi recupereze materia la şcoală. Poate că ar fi trebuit să aştepţi până la vacanţa de primăvară. Nu-i prea mult până atunci.

Laurie ameţi. Parcă îl auzea pe taică-său explicându-i senatorului cât de vinovată era fiica lui cea mai mare, luând asemenea hotărâre: „*Imaginaţi-vă, s-o invite pe Katy să vadă marele oraş! O altă mare greşeală a dragei şi naivei lui fiice mai mari*". Dar, de fapt, Laurie era un biet copil lipsit de experienţă. O fiinţă fragilă, nepregătită pentru jungla vieţii marelui oraş. Poate că senatorul ar avea amabilitatea să o sfătuiască în această privinţă. Lacrimi amare umplură ochii frumoşi dar obidiţi ai lui Laurie. Era mai mult decât putea îndura.

Nici măcar nu ştia pe cine să-şi verse necazul: pe tatăl ei, că fusese în stare să spună aşa ceva, pe senator, că îl ascultase, sau pe Katy şi pe Heather, care inventaseră o poveste atât de ridicolă.

— Paula, cred că am să-ţi ascult sfatul şi o să mă duc să îmi petrec puţin timp cu surioara mea. Am o vagă presimţire că o să aibă nevoie de o strictă supraveghere, până ce o trimit înapoi cu primul autobuz la Pittsburgh. Uite, aruncă rapoartele pe biroul Paulei, aici sunt rapoartele pe care le caută senatorul.

Fără să arunce o privire hârtiilor, Paula îi zise cu o voce plină de îngrijorare:

— Laurie, îmi pari tare necăjită.

— Ceea ce vezi Paula, nu este „necăjit", ci furios! Nu vreau să-mi vărs nervii în capul tău, dar îmi vine să urlu. Nu o să las-nu, n-o să las-oamenii să mă învârtă ca pe un titirez şi nici să se joace cu viaţa mea. Nu dom'le, în niciun caz! Dacă mai sună tatăl meu, spune-i, te rog, că am şedinţă cu preşedintele în persoană şi că nu pot fi deranjată. Tromba de aer, pe care o stârni ieşirea ei pe uşă, trimise, fluturând, hârtiile la podea.

— Păi, bine, murmură Paula cam confuză, pe când îşi potrivea ochelarii pe nas, vorbind cu biroul gol şi adunând cu răbdare hârtiile de pe jos, cred că lunea nu e niciodată o zi fastă, asta încă de la facerea lumii.

Laurie mai făcu vreo sută de paşi până să se mai domolească, îşi

înfundă pumnii strânşi în adâncul buzunarelor taiorului şi explora mai departe, plină de interes, crăpăturile trotuarului. Cel puţin erau cât de cât drepte; ceea ce nu se putea spune despre viaţa ei de până acum. Şi în vreme ce înconjura pentru a treia oară cu mare grabă statuia lui Washington îşi dădu seama că inima şi mintea ei nu se luptau numai cu tatăl şi cu sora ei. Mai era şi Rick. Omul ei drag cu banjoul ţesuse o pânză fermecată în jurul ei, familia, trecutul şi viitorul ei. Or el se împletise în ţesătura fiinţei ei, şi se statornicise în inima ei. Dacă l-ar fi smuls de acolo, cu siguranţă ceva s-ar fi rupt. Dar trebuia să facă faţă şi lumii reale care, iată, o împresura. Oftă şi observă dintr-odată micile smocuri de iarbă care-şi căutau drum de-a lungul aleii. Conştientiza în acelaşi timp şi briza care îi flutura prin păr. Mai ştiu şi că primăvara mai avea puţin până să-şi intre în drepturi, prima ei primăvară în chip de Laurie O'Neill-femeie.

Gândul acesta îi aduse puţin culoare în obraji şi o ajută să-şi mai pună ordine în gânduri. Ei, dacă ar fi putut să arunce toate grijile ancorate în propria ei viaţă, ar fi devenit o primăvară memorabilă. Ridicându-şi cu hotărâre bărbia, se gândi să ia nişte decizii. Prima era că le va trimite pe fete cu primul autobuz de Pittsburgh.

Apoi se va ocupa şi de Rick Westin.

Dar conform modului în care se desfăşurau lucrurile în ultimul timp în viaţa lui Laurie, totul lua o altă turnură. Apartamentul ei era gol, exceptând nişte fleacuri lăsate vraişte pe masa de stejar din camera de zi. Nu era nici picior de fată, singura urmă fiind dulapul deschis, ceea ce indica o plecare grăbită, şi nu oricum, ci în două perechi de blugi, pe care Laurie abia le cumpărase. Trecu în bucătărie şi pe când pusese mâna pe uşa de la frigider, cu gândul în altă parte, observă biletul mâzgălit în maniera *„două mâini stângi"* a lui Katy.

Dragă surioară.

A sunat un prieten de-al tău, cel care cântăla banjou şi ne-a invitat la masă în Georgetown (închipuie-ţi!). Ne-a mai propus şi un tur de orizont al oraşului. A zis că deoarece îţi sunt soră, atunci probabil că sunt o fată grozavă… Aşa că i-am zis: Sigur. Te pup. Katy şi Heather.

P. S. Pantalonii sunt niţel cam strâmţi, dar arăt grozav în ei Te iubim.

Buzele lui Laurie se ascuţiră, reducându-se la simpla linie tivită cu alb. Se zgâi la bileţel, pe urmă la frigider, pe fereastra micuţă, la iarba unduind în smocuri sub boarea de vânt primăvăratic. Cum

îndrăznea să le scoată el aşa din casă? Asta era sora ei, deci problema ei. La fel şi taică-său. Şi voia, fir-ar să fie, să şi-o rezolve singură. Totul se pare că îi scăpa de sub control. Combinaţia inexprimabilă de oboseală, îngrijorare şi confuzie, amestecată cu emoţiile care o întorseseră pe dos, îi scoase la iveală temperamentul ei irlandez care izbucni spectaculos, ca focurile de artificii. Dar, eliminând varianta de a apela la CIA, altceva nu prea putea face.

Laurie îşi privi ceasul de mână a „n"-a oară de când se făcuse ora şapte. Liniştea asurzitoare din apartament o înnebunea şi încă nu avea nicio veste de la Rick sau de la fete. Cu siguranţă că-şi făcuseră planuri toată ziua, dar şi pentru seară.

O izbucnire sănătoasă, de modă veche a furiei ei îi mai aduse puţină culoare în obraji. Ei bine, ştia unde trebuie să-i caute şi acolo îi va găsi. Şi-atunci, vor vedea ei cu cine au de-a face.

Evident era imposibil să găseşti uh taxi; era nepotrivita oră de vârf şi ajunse când spectacolul era deja pe terminate. Nu era nimeni la casa de bilete, dar avu prima oară baftă când Hans Hanson, producătorul lui Rick trecu prin hol exact când se năpustea grăbită pe uşă.

— Laurie! Hei, mă bucur să te văd din nou. O ridică în braţe aproape smulgând-o de la pământ într-o entuziastă îmbrăţişare ca aceea pentru un frate demult dispărut.

Apoi o sărută uşurel pe amândoi obrajii.

— Rick te-a tot căutat prin sală.

— Păi, te cred. A venit în seara asta însoţit de două puştoaice?

— E soră-ta? O scumpete.

— Da, am să-i sucesc gâtul scumpetii ăleia. Îi făcu cu ochiul lui Hans, care arăta foarte surprins. Dar îţi promit că o s-o fac după spectacol. Ajunseseră deja în pragul camerei puternic luminate şi se duse drept spre masa din faţa scenei.

— Katy, articula Laurie printre dinţii încleştaţi, pe când se aşeză, ai dat de belea.

Fetele râseră bucuroase".

— Hei, nu fi furioasă. Tu singură ai spus că o să venim la spectacolul ăsta şi apoi suntem invitatele vedetei.

— Hm, mormăi Laurie nevrând să se lase antrenată de veselia lor contagioasă.

— Laurie, continuă puştoaica fără să respire măcar, tipul e

absolut senzaţional. Dacă locuitul la mănăstire mi-ar aduce mie un tip ca ăsta, aş rămâne la colegiul *„Sfânta Familie”* încă cincisprezece ani de acum încolo. Laurie trebui să-şi ascundă zâmbetul.

— Katy, eviţi miezul problemei. Am crezut că Rick o să vă aducă acasă. Am aşteptat să veniţi să mă luaţi sau cel puţin să îmi daţi un telefon.

— Ştiu, ştiu, şopti sora ei, dar eu şi cu Heather l-am rugat… O să-ţi explicăm mai târziu. Nu-ţi mai face griji, Laurie. Totul va fi O.K. Îi bătu mâna lui Laurie uşurel, de parcă ar fi liniştit-o astfel, cu un aer exagerat de prevenitor încât toată supărarea lui Laurie se transformă într-o veselie fără seamăn. Se uită la genele grele de rimel ale micuţei ei surioare, la obrajii înroşiţi peste măsură şi îi şopti:

— Nu-mi spune mie că totul va fi O.K., surioară dragă.

— Sss, spuseră Heather şi Katy la unison. S-a întors.

Ochii lor adorabili se întoarseră spre scenă, fixându-se asupra privirii întunecate cu o putere hipnotică asupra audienţei; le promisese o seară de pomină. Se uitau la el ca nişte păpuşi doritoare, dar ochii lui Rick erau numai pentru Laurie. Cânta restul cântecelor numai pentru ea şi când fu rândul cântecului final, veni şi se aşeză pe marginea scenei, luminat doar de un reflector ce-l învăluia într-o lumină lăptoasă. Lumina îi punea în valoare unghiurile suple şi interesante ale feţei lui frumoase, aruncând străluciri albastre în întunecaţii ochi ai omului cu banjoul.

Zâmbi doar pentru ea şi începu să cânte cântecul lor:

„Hai să ne luăm de mână
Să zburăm de aici
Departe spre cer, departe de aici”.

Rick fu lângă masa lor înainte ca oamenii să-şi părăsească locurile. Îşi trase un scaun, se aşeză pe el şi întinzându-se peste masă o sărută pe Laurie, uşor, cu delicateţe, pe buze.

— Fetele astea două sunt copii grozavi, Laurie! Ne-am distrat de minune.

Încercând să nu-i răspundă la sărut şi nici să nu se lase influenţată de el, Laurie ricana:

— De ce nu m-ai sunat, Rick? De ce nu le-ai adus pe fete înapoi? Am fost ca o epavă toată ziua. Ochii lui Rick se fixară fără grabă pe faţa lui Katy, care tuşea discret în şervet.

— Katy O’Neill… Vocea lui era joasă, discretă, dar mesajul era

clar.

— Rick, îmi pare rău-genele lui Katy coborâră, dramatice umbre pe obraji-ştiu că am promis să sunăm după ce am luat prânzul împreună, dar-aruncă o privire iute înspre Laurie, apoi înapoi către Rick-dar am fost puţin ocupate… şi-apoi ne-am gândit că poate Laurie ar avea alte planuri… ca de pildă să cumpere bilete de autobuz până la Pittsburgh sau alte chestii de felul ăsta. Laurie ignoră scuzele palide ale lui Katy, cu ochii în continuare aţintiţi pe chipul lui Rick.

— Rick, ştiai că o să fiu îngrijorată. Iar. fetele trebuie să plece înapoi. Tata e furios. E un dezastru şi… Rick îi acoperi mâinile cu palma lui mare şi i le ţinu nemişcate pe blatul de lemn al mesei.

— Linişteşte-te, Laurie! îţi voi explica totul. Am avut eu grijă de tot. Camera era acum aproape goală. Reflectoarele fuseseră stinse, iar liniştea era deplină.

Laurie simţi apăsarea mâinii lui peste a ei şi trupul ei începu să se încălzească.

Flăcări mici porneau de la încheietura pumnului pe braţ în sus, până la inimă.

Simţea că atingerea lui o despovărează. Se simţi ciudat de uşurată de parcă de acum nu mai trebuia să încerce să ţină frâiele în mâini şi nici să mai fie supărată.

Dintr-odată nu mai avea nevoie decât de el.

Se aplecă spre el simţind ca o binecuvântare povara trupului lui sprijinit de al ei şi se simţi brusc cuprinsă de o copleşitoare oboseală.

— Of, Rick, nu ştiu dacă sunt capabilă să ţin cont de vreo explicaţie în seara asta.

Poate că vom discuta mai calm şi mai raţional mâine dimineaţă.

— Va trebui s-o facem mâine dimineaţă devreme, Laurie, îi explică Katy scurt.

Laurie se uită cu îngrijorare la sora ei mai mică.

— Da? Şi de ce, mă rog?

Vocea lui Katy suna moale, dar ochii strălucind de veselie o dădură de gol.

— Pentru că Heather şi cu mine plecăm cu autobuzul de dimineaţă. Acasă. Trebuie să fim la ore miercuri. Ochii lui Laurie se îngustară.

— Aşa, pur şi simplu? Privirea ei încărcată de suspiciune trecu de la unul la altul, de jur-împrejurul mesei. Totul era mult prea uşor;

ceva nu se învârtea rotund.

Nu întâlni privirea nici unuia. Rick era profund implicat în trasarea unor mici şănţuleţe pe dosul propriilor mâini. Heather şi Katy surâdeau fericite spre întunericul camerei.

— Ei bine, îi provocă Laurie.

— Da, chiar aşa, răspunse Katy în cele din urmă. Avem o mulţime de lucruri de făcut când ne întoarcem acasă. Laurie aşteptă, ştiind că ceva trebuia să mai fie.

— Da, încuviinţă şi Heather, Pastele e curând, de acum în două săptămâni.

— Ah, desigur, Pastele! Ce prostie din partea mea să nu mă fi gândit la asta. Laurie se lăsă în faţă pe marginea scaunului.

— Ce tot încerci să-mi spui, Katy O'Neill? Ce are de-a face întoarcerea voastră acasă, cu Pastele? mai întrebă ea. Katy îşi aruncă a neputinţă braţele în aer.

— Ei bine, putem să-ţi spunem şi ţie. Oricum vei afla. Săptămâna Paştelui este…

— Extrem de plictisitoare pe aici, o întrerupse cu voce liniştită şi convingătoare. O să-mi închei seria de spectacole chiar înainte de vacanţă; în felul ăsta le dau celor din echipă şansa de a-şi revedea familiile şi toate chestiile astea. Clătină din cap, râzând. Iar eu, ei bine, eu am să mă ocup de ultimele amănunte pe aici. O să încep să-mi ung motocicleta pe unde are nevoie.

— Vezi? Capul lui Katy se scutură aprobator, în vreme ce buclele ei arzătoare se legănau în jurul feţei.

— Vezi Laurie? E exact momentul potrivit, cel mai potrivit aş zice.

— Potrivit pentru ce? Vocea lui Laurie spori în intensitate cu cel puţin un decibel, pe când bănuiala asupra celor pe care urma să le audă din gura lui Katy se năştea cu rapiditate.

— Păi, cel mai bun moment pentru ca Rick să vină acasă şi să dea un concert, bineînţeles, ce altceva? Asta va aşeza şi colegiul *„Sfintei Familii"* în rând cu lumea.

CAPITOLUL 14

În zilele următoare, un fel de amorţeală îi paraliza furia, fără să i-o stingă însă.

Amorţeala şi spaima nemărturisită.

— Laurie, cred că exagerezi proporţiile acestei excursii, îi spuse

Ellen în vreme ce se trântea pe pat, muşcând dintr-o pizza cu ardei.

— Ai dreptate, încuviinţă Laurie frunzărindu-şi salata. Ai perfectă dreptate. Cred că va fi de sute de ori mai rău.

— Aiureli. Te-ai schimbat Laurie. Fie că te vezi, fie că nu, nu mai eşti aceeaşi Laurie O'Neill care îşi lăsa tatăl să-i conducă viaţa şi sentimentele.

Laurie îşi privi prietena cu mândrie şi alegându-şi cu grijă cuvintele spuse:

— Ai dreptate în ceea ce priveşte faptul că nu mai sunt aceeaşi Laurie O'Neill.

Dacă nu aş fi fost, n-aş fi putut nici până azi să plec din mănăstire, ştiu asta. Dar să-l întâlnesc prima dată după atâta timp şi să i-l mai-prezint şi pe Rick, nu ştiu dacă voi putea să o fac. Ellen încercă să râdă de spaima din vocea prietenei ei.

— Ei bine, trebuie să admit că îmblânzirea nu este perfectă; lasă-l puţin în seama lui Katy cu simţul ei dramatic excesiv de dezvoltat. O să-i monteze o piesă în regulă. Iar restul va fi desăvârşit de farmecul lui Rick. Cine oare îi poate rezista?

— Dacă există o astfel de persoană, aceea nu poate fi decât William O'Neill, replică Laurie cu amară ironie, în vreme ce plimba cu furculiţa o bucată de pizza în farfurie. Totul îi stă împotrivă lui Rick: şarmul lui irezistibil şi zâmbetul lui sexy, profesia, stilul lui „şătrăresc" de viaţă, fără să mai pomenim şi de existenţa motocicletei. Tata încă mai judeca motocicletele în contextul bluzoanelor de piele neagră, al înjunghierilor şi al gherilelor de gang. Laurie reuşi să-şi pescuiască bucăţica de pizza, pe care o tot hăituise prin farfurie, şi luă o îmbucătură.

— Ştii, Ellen, cel mai de necrezut lucru mi se pare faptul că stau aici, făcându-mi griji pentru lucruri cu care femeile adulte nu-şi bat capul. Vreau să zic, am douăzeci şi trei de ani. Ce importanţă are dacă tatăl meu crede altceva decât mine? Ce…

— Are mare importanţă, Laurie, zise Ellen cu voce scăzută, pentru că familia ta a fost mereu foarte unită şi tot timpul condusă de tatăl tău. Râse uşurel şi-şi mângâie şuviţa nărăvaşă de pe frunte. Ştii, când eram mică vă invidiam, pentru că fiecare dintre voi ţinea atât de mult la toţi ceilalţi. Iar tatăl tău era atât de implicat, atât de grijuliu în legătură cu ceea ce făceai… întotdeauna atât de…

— Înţepenit. O anume tristeţe se ghici în vocea lui Laurie. Şi îmi

dau seama din cele spuse de Katy ca nu s-a schimbat deloc. Ştiu că ceea ce face izvorăşte din dragoste, iar eu îl iubesc la rându-mi foarte tare, dar lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie.

— Poate că nu. Poate că depinde de tine să înclini balanţa. Să păstrezi doar dragoste şi să înlocuieşti restul cu spiritul tău de independenţă. De îndată ce tatăl tău va vedea femeia care ai devenit, va…

— Va face în aşa fel, încât să mă trimită iarăşi la mănăstire, râse Laurie.

— Zău, Laurie, vorbesc serios. Cred că totul va fi bine. Nu văd decât o singură virtuală problemă.

— Da? Laurie se ridică şi începu să strângă masa.

— Nu cred că ai reuşit să faci complet faţă sentimentelor tale pentru Rick; nu reuşeşti încă să-ţi dai seama cât de mult se potriveşte el vieţii tale. Şi cred că asta se răsfrânge asupra tuturor celorlalte aspecte. Ellen îşi răsfiră degetele şi-şi scutură capul. Iertate să-mi fie părerea de om prost, dar asta-i ceea ce gândesc.

— Ei bine, încetează să te mai gândeşti la asta, se roti Laurie pe călcâie şi intră în bucătărie. Deschise larg uşa de la frigider şi scoase o plăcintă pe jumătate începută. Nu e ceva la Gare să trebuiască să mă mai gândesc, murmură ea către coaja crocantă a plăcintei. Oare faptul că doar pronunţându-i numele mă face să mă simt mai bună, mai îngăduitoare? Stau noaptea la fereastra mea şi îmi imaginez mâinile lui pe trupul meu şi mă simt cu adevărat vie şi împlinită. Aşa-i şi când mă îmbrăţişează… Ce fel de gânduri sunt astea? Ellen o urmă în bucătărie.

— Ţi-e frică, nu-i aşa?

— Mie? Frică? Laurie se strădui să râdă zeflemitor. Frică să nu mor după un tip, să nu devin dependentă de el pentru propria mea fericire, tocmai când reuşisem în sfârşit să stau pe propriile picioare? Frică să mă îndrăgostesc? Cum aş putea? Vreau să spun îşi băgă o bucată de plăcintă în gură-vreau să spun, că ar fi bine să privim lucrurile drept în faţă, Ellen. Ce ştiu eu despre dragoste? Sunt o ex-călugăriţă, în vârstă de două luni.

— Ei, ei, ei, vocea răsunătoare a lui William O'Neill umplu holişorul, şi aşa neîncăpător, pe când chipeşul bărbat cu părul grizonant îşi primi în braţele deschise fiica tremurândă. Micuţa Laurie s-a întors în sfârşit acasă!

Încercând să-şi recapete respiraţia, cu faţa încă îngropată în

ţesătura vestei tatălui ei, Laurie le porunci genunchilor să o mai susţină un timp. Era îngrozitor. De ce oare venise astfel, cu Rick în spatele ei-mărturie vie a celor întâmplate între ei. Se simţi dintr-odată, rău. O voce mică striga în ea: *„Nu mai eşti o fetiţă, Laurie O'Neill. Fruntea sus!"* Dându-şi capul pe spate până ce putu vedea ochii cenuşii ai tatălui ei, îi zâmbi luminos.

— Bună tati, mi-a fost dor de tine. Se desfăcu uşurel din strânsoarea braţelor paterne şi o zări pe mama ei, aşteptându-şi rândul, cu mâinile înfăşurate cu nervozitate în nelipsitul ei şorţ.

— Of, mami, Laurie o îmbrăţişa cu dragoste, respirând aroma cunoscută a pâinii proaspăt scoase din cuptor şi mirosul săpunului de lavandă pe care mama sa îl ţinea mereu pe marginea chiuvetei din bucătărie. Braţele mamei o învăluiră strâns ţinând-o foarte aproape. Laurie îşi stăpâni lacrimile şi le şterse pe ale mamei de pe obraz.

— Hei, ăsta-i un prilej de bucurie, o revedere. Nu mai plânge, mamă. O privi cu dragoste în ochi pe mama ei şi se dădu un pas înapoi. În acel moment se lăsă o linişte apăsătoare în hol; aerul însuşi părea de o răceală sepuicrală. Părea că în propria ei piele intrase o străină. Tatăl o privea în tăcere, măsurând-o cu priviri severe. Mama o ţintuia şi ea cu ochii plini de uimire.

Prin sufletul lui Laurie trecu un sentiment groaznic; simţi că, de fapt, ar trebui să se prezinte propriilor ei părinţi. Bună ziua, sunt Laurie! Mă mai ţineţi minte? Nu, cred că nu. M-am schimbat, după cum vedeţi! Şi ei vedeau într-adevăr, asta sărea în ochi cale de-o poştă. Tocmai asta era problema.

— Laurie a noastră. Prima care se apropie de ea, fu maică-sa. Îi atinse uşor cu vârful degetelor bluza de mătase cu care era îmbrăcată. Era de un albastru electric, ca al penelor de păun. Se lega pe talia subţire cu o corseletă care îi evidenţia prin contrast sânii plini. Arăţi grozav Laurie, ai o bluză atât de drăguţă. E…

William O'Neill o întrerupse:

— Nu mai eşti aceeaşi. Arăţi altfel. Ce s-a întâmplat cu hainele pe care ţi le-a trimis mama ta? Laurie îşi ridică dârză bărbia şi îi surâse dulce tatălui ei.

— Mi-am luat singură haine. Dar avem toată ziua la dispoziţie ca să vorbim despre mine. Acum vreau să cunoaşteţi pe cineva.

Şi, privind peste umăr, întâlni zâmbetul liniştitor al lui Rick. Era uluită cât de calm putea să fie. Îi spusese numai bancuri tot drumul de

la Washington până aici sau ciupind corzile banjoului, când mai punea şi ea mâna pe volan. Câteodată se întindea să o sărute blând pe obraz, pentru ca în clipa următoare să îi arate vreun deal superb ori meandrele vreunui râuşor care i se păreau lui de-a dreptul inexplicabile. Avea un fel al lui de a face până şi cel mai mic lucru-o buturugă, un copac răsucit, un cuib de pasăresă pară ceva ieşit din comun. Laurie nu se mai sătura să îi audă vocea profundă, baritonală, simţindu-se învăluită în vraja ei, care îi dirija voinţa într-un sens nou, nebănuit. Dar excursia luase sfârşit mult prea repede, la uşa de la intrare în casa albă în care copilărise înconjurată de dragostea irlandeză şi de prea multă lor ocrotire.

— Tata şi mama, anunţă Laurie cu o voce mai puternică decât ar fi fost cazul, vi-l prezint pe Rick Westin, cel pe care Katy l-a convins să dea un concert la colegiu.

Pentru un scurt moment, care păru o eternitate, tăcerea învălui holul, în vreme ce ochii cenuşii ai lui William O'Neill îl scrutau pe Rick cu precizia unui sergent la inspecţia trupei. Privirea trecu de la părul negru şi cam sălbatic ce cădea în dezordine pe fruntea celui cercetat, la ochii a căror privire întunecată nu şovăia niciodată să privească omul drept în ochi. În sfârşit privi silueta suplă, înaltă şi îmbrăcămintea compusă din blugi şi un tricou alături de nelipsitele cizme rezistente, dar prea purtate.

— Ei, ei, ei, mormăi William O'Neill în cele din urmă, strângându-i ferm mâna lui Rick, cu o expresie impenetrabilă pe chip. Deci dumneata eşti cântăreţul la banjou pe care l-a agăţat Katy în Washington. Şi se pare că o cunoşti şi pe Laurie a noastră, nu?

— Oh da, domnule, foarte bine. Rick îi zâmbi călduros pe când îi scutura la rându-i mâna, făcând abstracţie de sprâncenele ridicate în accent circumflex pe fruntea bătrânului şi de privirea cercetătoare.

Pe cât de formidabil era William O'Neill în sânul familiei sale, exista totuşi o singură fiinţă care nu se temea de el şi nu ezita să îşi spună părerea când considera că e cazul să o facă: Frances O'Neill, a cărei educaţie o'neilliană îi conferise o duritate căruia niciun bărbat nu i-ar fi putut face faţă.

— Ei, şi-acum Bill, lasă-i pe tineri să intre şi să ia loc. Au bătut cale lungă până aici.

Tu du-te, te rog, şi fă-mi comisioanele pentru care te-am rugat, îi conduse deci pe Laurie şi pe Rick de pe terenul minat al privirii

înalt-dezaprobatoare a patriarhului în bucătărioara ei liniştită.

Katy îl recupera urgent pe Rick şi-l luă pe sus la colegiu, ca să verifice acustica sălii pentru concertul din seara aceea, iar Laurie se cufundă în ajutorul dat mamei sale în învârtirea unei pulpe uriaşe de miel aşezată în cuptor şi la tăierea marginilor unei super-plăcinte cu fructe. Din fericire erau multe de făcut şi puţin timp pentru a sta de vorbă. Aşteptau la cină şaptesprezece rubedenii, şaptesprezece O'Neill, şi pe Rick Westin, omul ei cu banjoul.

— Nu, mătuşă Florence, dumneata stai acolo, lângă fereastră ca să poţi privi păsările. Frances zâmbi şi o ajută pe bătrâna doamnă să se aşeze pe locul indicat, lângă cel din capul mesei uriaşe de stejar care umplea sufrageria cu tavan înalt.

Laurie mută castronul cu salată şi aşeză un coş cu chifle între castronul cu piure şi cel cu fasole uscată. Înclină capul spre bătrâna ei mătuşă şi alergă înaripată la căldura salvatoare a bucătăriei. Acolo era pusă masa, cu mult şic şi atenţie, pentru juniorii O'Neill: acei veri, nepoţi şi nepoate care nu erau încă „demni" de masa din sufragerie. A sta la masa „principală" era o cinste care venea cu vârsta şi cu disponibilizarea locurilor vacante. Plăcintele se răceau pe băncuţa de lângă bucătărie, şi Rusty, bătrânul setter cu urechi lungi, se încovrigase sub bancheta din spatele uşii, deschizând vigilent şi apoi închizând câte, un ochi, ori de câte ori vreo persoană necunoscută se fâţâia prin preajmă. Totul era exact aşa cum fuseseră toate sărbătorile de Paşti din toţi anii copilăriei lui Laurie. Nimic nu se schimbase.

— Ia să vedem. Frances O'Neill intră în bucătărie ştergându-şi mâinile de şorţ. Totul e aproape gata, Laurie. Dumnezeule dragă, uite-te la tine! Se apropie şi îi dădu o şuviţă pe după ureche. Gestul o luă pe Laurie prin surprindere. Mama ei îi adunase şuviţele după urechi de zeci de ori. Îşi amintea că nu-i plăcea asta deloc în copilărie. Ar fi vrut să se ocupe singură de propriul ei păr, de felul în care arăta. Acum se simţi la fel. Numai că nu de felul cum arăta îşi făcea ea griji acum, ci de viaţa ei.

— Mamă, privi ezitând înspre maică-sa, l-aţi invitat pe părintele Flaherty azi…

— Da. Ai astfel ocazia să staţi de vorbă. După cină. Poate că el te va ajuta cu câteva indicaţii, ceva care să-ţi ordoneze viitorul.

— Nu, mamă. Vocea lui Laurie era clară şi precisă. Acum iau singură hotărârile propriei mele vieţi. Văzu cât o rănise pe maică-sa şi

îşi îndulci tonul. Vreau să spun că, dragă mamă, nu mai pot depinde de altcineva care să ia deciziile în locul meu. Trebuie să le iau singură. Totul era făcut de-a gata pentru mine: acasă, la mănăstire; lucrurile îmi erau trasate dinainte. Niciodată nu a trebuit să hotărăsc ceva. Tata era mereu cel care o făcea, sau dacă nu el, atunci părintele Flaherty sau Maica Superioară. Lacrimile începură să-i apese pleoapele şi Laurie se luptă cu vitejie să le stăpânească. Toţi îi voiau binele, dar undeva, pe drum, rămăsese o parte din Laurie O'Neill nefolosită.

— Laurie, cum poţi să spui aşa ceva? Mama ei stătea dreaptă, hotărâtă, cu ochii strălucind. Nimeni nu te-a forţat vreodată să faci ceva ce nu doreai să faci.

Strecurându-şi o mână peste umerii mamei ei, Laurie o sărută cu blândeţe pe obraz.

— Într-un fel ai perfectă dreptate, mamă. Mi-au trebuit vreo două luni ca să înţeleg şi asta. Uite-te la Katy! Tata îi tot sugerează de ani de zile unele lucruri. Şi vezi cumva că le ia în seamă? Eu nu am fost obligată la nimic, dar mi-am dorit întotdeauna să le fac plăcere celorlalţi, mai ales ţie şi tatii.

Frances admise, dând din cap cu blândeţe. Ştia că e adevărat. Se întrebase de multe ori dacă fiica ei va reuşi într-adevăr să-şi găsească fericirea în mănăstire; Laurie nu avusese parte de destulă viaţă adevărată ca să fie pregătită pentru o astfel de hotărâre. Totuşi la vremea aceea…

— Şi, mamă, vreau în continuare să vă fac fericiţi, sfârşi Laurie pe nerăsuflate, găsind năvala ultimelor cuvinte extrem de reconfortantă, dar mai rămâne să aflu şi ce mă face pe mine fericită. Ce mă va face să devin femeia matură şi responsabilă care doriţi să devin.

Frances O'Neill se uită lung la fiica ei. O copleşea o emoţie ciudată. Era o intuiţie pe care numai o mamă ar fi putut-o avea; aceea că, pentru prima dată, propriul ei pui dorea să evadeze din căldura cuibului şi să se avânte în lume pe cont propriu. Într-un dureros moment de sinceritate realiză că nu mai simţise niciodată aşa ceva în legătură cu Laurie. Nu-i mai dăduse niciodată drumul să plece.

Dăruindu-i fiicei sale un zâmbet plin de înţelegere şi de dragoste apucă un platou cu mere în sirop şi plecă înapoi în sufragerie. Când intră, familia se adună în jurul mesei. Tuşica Peg, verde la cei şaptezeci şi cinci de ani ai ei se aşeză între Laurie şi Rick la masa acoperită cu dantelă în cinstea prilejului festiv.

— Ei bine, tinere, întrebă tuşa Peg, de îndată ce părintele Flaherty termină de rostit rugăciunea de mulţumire, pe când camera era încă tăcută, spune-mi, ai cunoscut-o pe Laurie a noastră pe când mai era încă sora Lorett-Ann?

Laurie se înecă, Katy chicoti şi o duzină de perechi de ochi se aţintiră asupra lui Rick, inocentul, care mânca o bucăţică de miel. De aceea putu să răspundă doar printr-o ridicare a sprâncenei şi o viguroasă clătinare din cap.

Tuşa Mary prinse curaj şi îşi vârî şi ea nasul, adăugând cu dulceaţă:

— Ce păcat. Era o călugăriţă atât de frumoasă, să ştii! Era născută pentru rasa monahală. Distribui un zâmbet trist spre colţul lui Laurie, apoi continuă: Acum arată altfel. Rick se înecă, apoi îşi reveni urgent, luptându-se din greu cu râsul.

— Oh, da, nu am nici cea mai mică îndoială în această privinţă. Aruncă o privire spre pieptul generos al mătuşii Peg, apoi spre faţa îmbujorată a lui Laurie şi adăugă:

— Acum e şi mai frumoasă! Şi pot să îmi dau seama cu cine seamănă, îi zâmbi cu căldură lui Frances. Pomeţii aceştia delicaţi şi înalţi par să fie o trăsătură de familie.

— Mulţumesc Rick, replică Frances, fără şi îşi ascundă o licărire de amuzament în ochi. Tânărul lui Laurie ieşise cu bine din încercare, se gândi la asta cu o anume satisfacţie. Jeremy, cel mai mic dintre cei trei fraţi ai lui Laurie, abia admis la masa adulţilor, hotărî în sinea lui că faptul nu trebuia să treacă neobservat, aşa că interveni:

— Spune-ne Rick, ştii, noi puştimea, am vrea să îţi punem o întrebare… Am fost la catedrală să o vedem pe Laurie când a îmbrăcat rochia de mireasă, ca să devină astfel mireasa lui Cristos… Laurie îşi acoperi gura cu şervetul, pe când tăcerea se lăsa peste camera plină.

— …şi ne întrebam dacă are dreptul să poarte aceeaşi rochie şi când se va mărita cu tine sau dacă nu cumva, fiind vorba de Duhul Sfânt va trebui întâi să divorţeze de Dumnezeu. Încălzit de neprecupeţita atenţie a tuturor celor de la masă, Jeremy se aşează mândru să aştepte răspunsul lui Rick. Fiecare îşi mută rapid privirea i în farfurie sau pe pereţi, sau la florile care împodobeau mijlocul mesei.

O să aibă nevoie de apă, se gândi Laurie vag. Panica îi invada raţiunea.

Rick se aşează mai bine pe scaun, îi privi pe toţi, făcând privirea

roată, apoi se porni pe un râs atât de sănătos, încât până şi unchiul Henry, care nu auzea bine şi de aceea nu purta dinadins aparatul auditiv la întrunirile de familie, zâmbi automat.

— Ei bine, Jeremy, ceea ce mă întrebi mi se pare extrem de interesant. Extrem. Îmi dau şi eu cu presupusul, fără supărare; deci, înclin să cred că Laurie va purta la cununie ceea ce o să-i placă ei. Dacă rochia cealaltă este sau nu sfântă, asta e o chestiune care ar trebui discutată cu domnul reverend, aici de faţă. Dădu din cap către părintele Flaherty. Apoi, mai cred că ceea ce se întâmplă între Dumnezeu şi Laurie se petrece numai în inima ei şi nu într-o sală de judecată. Cât despre întrebarea dacă Laurie se va mărita cu mine sau nu… Vocea lui Laurie ţâşni pe neaşteptate:

— Asta, dragă frate, nu e treaba nimănui, decât a mea. Cel puţin pentru moment.

Trase o gură de aer ca să se liniştească, îi aruncă o privire lungă şi limpede lui Rick şi începu să-şi taie bucata de miel din farfurie, fără ca mâna să-i tremure câtuşi de puţin. Se schimbară priviri împrejurul mesei. Katy îi făcu cu ochiul surorii ei mai mari. Dar se pare că cel mai mult gustase scena bunica Jane O'Neill, ai cărei ochi sclipeau de veselie. Laurie O'Neill era nepoata ei, de fapt nepoata ei preferată. Şi oricine vedea ce se întâmplă, după cum cerbicia irlandeză intra în funcţiune şi după privirile strălucitoare pe care le arunca spre o anume parte a mesei. Tot aşa îşi privise şi ea, Jane, bărbatul, pe Frank al ei. Dumnezeu să îl odihnească! Bine zis, se gândi în sinea ei şi ridică vocea ca să se facă auzită:

— Are cineva idee cum va fi vremea săptămâna asta? Cina părea că durează de ore în şir. Totul era delicios, dar Laurie nu reuşise să guste nimic.

Când mătuşa Peggy se retrase repede cerându-şi scuze, căci se ducea să vadă o reluare a filmului Clopotele din St Mary, Rick profită imediat de locul rămas liber ca să se mute lângă Laurie. Pe sub faţa de masă, care atingea podeaua, simţi apăsarea piciorului lui pe al ei, ceea ce îi bloca orice altă emoţie sau senzaţie. În mijlocul unui rechizitoriu al unchiului Jerry îndreptat împotriva celor tineri care îşi încălcau jurămintele de credinţă, Rick o apucă strâns de mână şi îşi împleti degetele cu ale ei. Dintr-odată nimic nu mai avu importanţă.

Bunica O'Neill zâmbi zărind surâsul senzual care înflorise, la această atingere, pe buzele lui Laurie. Da, dom'le, Rick ăsta era exact ca

Frank al ei!

— Dragii mei, tatăl lui Laurie îşi împinse scaunul de lângă masă şi-şi luă paharul în mână, înainte de a ne ridica de la această masă vreau să închin un toast-zâmbi generos pentru fiica mea, Laurie: Micuţa mea, bine ai venit acasă! Fură ridicate paharele şi alte urări de bun-venit se auziră; curgeau ca nişte confeti pe umerii uluitei Laurie.

— E o fată bună, Laurie a noastră, indiferent ce s-ar spune. Faţa lui Laurie păli.

— Tată, eu…

— Nu, aşteaptă scumpa mea, mai am un singur lucru de adăugat. E vorba de o surpriză, iar eu sunt atât de mândru de micuţa mea fetiţă! Vreau să v-o împărtăşesc tuturor. Faţa lui Laurei deveni de astă dată neagră. Oare ce surpriză îi pregătise tatăl ei? O teamă cumplită i se strecură în suflet.

— Laurie lucrează pentru senatorul Murphy de numai două luni şi deja fetiţa mea a obţinut o avansare. Laurie încercă să se ridice, vrând să statornicească începutul celor ce voia să le spună.

— Nu tată greşeşti… Bill O'Neill râse cu jovialitate şi îi atinse fiicei lui umărul cu delicateţe.

— Asta-i Laurie a mea, întotdeauna modestă. Nu, draga mea, nu greşesc. Doar am vorbit cu senatorul nu mai devreme decât acum trei ore.

— Nu…

— Ba da, şi mi-a spus ce treabă grozavă faci şi că vrea să profite pe deplin de cineva aşa de corect şi capabil şi… făcu o pauză de efect, iar Laurie se prelinse pur şi simplu înapoi pe scaun, în vreme ce tatăl ei continuă: Se întâmplă ca senatorul să reintre în cursa pentru alegeri de anul viitor şi ar vrea să îşi deschidă un birou care să se ocupe de campania sa, chiar aici în Pittsburgh. Mai mult, vrea ca Laurie a noastră să îl conducă pentru el, chiar aici, unde îi este locul. Laurie nu mai fu capabilă să perceapă căldura zâmbetelor de aprobare care însoţiră anunţul tatălui ei, nici nu-şi dădu seama că îl strânsese până la durere pe Rick de mână.

Nu-şi dădu seama când se ridicase. Simţise numai o furie incredibilă urcând în ea, măturând resturile vechilor bune sentimente, toate temerile, inhibiţiile şi deprinderile ei de până atunci.

Îl privi încet, drept în faţă, pe tatăl ei, cu ochii larg deschişi şi cu o forţă de care nu se ştiuse capabilă.

— Nu, tată!

— Nu? Ba sigur că o s-o faci, Laurie! l-am şi spus de altfel că o s-o faci!

— Ei bine, atunci o să-mi asum „responsabilitatea de-au spune că nu am s-o fac.

Plecarea ei precipitată nu mai lăsă loc nici unui alt argument. Urcă scările şi se aruncă pe patul în care îşi petrecuse copilăria. Stătu acolo privind siluetele binecunoscute ale copacilor şi caselor care se desenau prin perdea, încercând cu disperare să se adune. Auzi deodată urcând până la ea voci aspre de bărbaţi care se certau. Veneau din holul de dedesubt. Deschizând uşa camerei ei, îl zări pe Rick în capul scărilor, apoi pe tatăl ei cu o treaptă mai sus, nelăsându-l să treacă.

— Nu o puteţi trata aşa, domnule O'Neill, insistă Rick, e o femeie matură.

— Şi cine eşti, mă rog, dumneata, care arăţi ca un vagabond prăpădit, ca să-mi spui ce e bine pentru fiica mea?

— O iubesc pe fiica dumneavoastră foarte mult, domnule O'Neill. Şi ştiu de ce are nevoie. Nu se mai poate întoarce aici, nu vă daţi seama? Nu mai e sora Loretta-Ann, nici mica dumneavoastră Laurie.

— O iubeşti! Nici măcar nu o cunoşti. Ea nu e pregătită pentru cei ca tine. Laurie are, de fapt, nevoie de… Vocea lui Rick răsună calmă, dar hotărâtă:

— Vă asigur că pot să îi ofer tot ceea ce are nevoie de… Voi avea grijă de ea.

Laurie se năpusti din întunericul în care stătuse şi coborî pe scări până ce ajunse între cei doi bărbaţi care îi marcaseră viaţa. Luptându-se să-şi stăpânească vocea îi privi pe rând drept în faţă cu ochii aruncând foc şi pară.

— Tată, eu nu mă întorc acasă. Te iubesc, dar micuţa ta Laurie nu mai există. Ochii ei îi întâlniră pe ai tatălui său şi îi susţinură dârz privirea. Puterea revoltei izvora din mânie. Se întoarse apoi către Rick, fierbând:

— Iar tu Rick, credeam că o să înţelegi! Până să fi apucat vreunul din cei doi bărbaţi să-i răspundă ceva, alergă în bucătărie, îşi luă rămas-bun cu lacrimi în ochi de la mama ei şi plecă singură în noapte, la volanul jeepului lui Rick.

CAPITOLUL 15

În dimineaţa următoare auzi clanţa uşii de la intrare zgâlţâindu-se cu putere. Laurie se aştepta la asta, dar se ridică îngrijorată, netezindu-şi poala rochiei. Într-un gest care să îi ascundă îngrijorarea. Deschise uşa.

— Am venit să-mi iau cheile. Rick stătea cu picioarele răşchirate şi cu mâinile adânc înfipte în buzunarele pantalonilor, iar un rânjet îi strâmba faţa frumoasă.

— Ştiu. Ţi le aduc imediat. Intră! Se întoarse fără să se mai uite dacă el o urmează şi luă cheile de pe bufetul din bucătărie.

— Poftim, şi i le întinse. El le luă cu grijă să nu li se atingă mâinile.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai plantat acolo.

— Trebuia să mă eliberez…

— Dar eu? M-ai lăsat acolo cu familia ta imposibilă!

— Nu, niciodată să nu mai îndrăzneşti să le mai spui aşa! Sunt nişte oameni foarte iubitori, absolut minunaţi.

— Păi dacă aşa crezi tu, atunci de ce ai plecat fără să te îmbrăţişezi sau să te săruţi cu acei oameni minunaţi? De ce nu ţi-ai luat la revedere de la tuşa Florence şi de la tuşica Peg şi de la bunica Jane? Nici de la mine nu ţi-ai luat rămas-bun. De parcă aş fi fost de partea lor, a celor care îţi fac viaţa grea.

— Păi, într-un anume sens, chiar mi-o faci! Eşti la fel ca ei; vrei să-mi conduci tu viaţa, să decizi pentru mine!

— Cine, eu? Eu nu vreau să fac aşa ceva. Se uită la ea dorindu-şi de fapt să o ia în braţe, să facă dragoste, dar se simţi ţinut la distanţă de răceala ei dură, mânioasă.

— Laurie, eu vreau ca tu să fii doar ceea ce vrei tu să fii, să duci viaţa pe care vrei tu să o duci şi să mă iubeşti. Aceste lucruri, draga mea, nu mi se pare că s-ar exclude reciproc. Numai că tu, iubito, pui semnul egal între dragoste şi dependenţă şi…

— Şi tu nu pui, domnule Rick Westin?

— Nu!

— Ha!

— Ce? Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă că eu cred că, de fapt, tu vrei să fii la cârmă, să iei toate deciziile, să o iei de acolo de unde tatăl meu a lăsat-o. Îşi şterse furioasă lacrimile de pe obraji, dezgustată de ea însăşi că le lăsase să o dea de gol. Te-am auzit când spuneai: Pot să am grijă de ea. Îi

maimuţări cu cruzime vorbele de atunci.

— M-am gândit la „grijă” în sensul că… ăă… Simţindu-se frustrat în spatele propriilor cuvinte, Rick făcu un gest supărat, dând din mână a lehamite. Că o să îţi dăruiesc soarele, vântul şi dulcea ploaie. Doar asta am vrut să spun!

Laurie rămase în continuare tăcută, încăpăţânată, cu spatele pe jumătate întors spre el. Nu voia să îl asculte, nu voia să fie fermecată şi smulsă din furia ei.

Trebuia să îi îndepărteze pe toţi, să se elibereze, să poată respira liber.

Chiar şi acum respira greu, de parcă cineva i-ar fi pus mâna în gât.

Îşi împietri faţa ca pe o mască şi apoi rânji.

— Asta o spui acum, pentru că asta vreau eu să aud. Dar ieri erai la ananghie.

Atunci, crezând că eu nu te aud, ai spus adevărul.

— Ah, ştii asta cu siguranţă? Era în sufletul meu, în mintea mea, sau e doar un lucru citit prin prisma vastei tale experienţe?

— Nu-ţi bate joc de mine, ţipă ea vrând să dea în el.

— Ei drace! El se întoarse, respirând cu greutate printre buzele întredeschise şi cu mâinile înfipte cu ostilitate în şolduri. Dădu din cap cu furie şi-şi încleşta dinţii până ce linia maxilarului deveni ca o coardă întinsă la maxim.

— Laurie, nu am făcut nimic. Tu eşti cea care a plecat fără să îmi vorbească. Tu m-ai lăsat. M-ai lăsat acolo singur. Nici măcar nu ai aşteptat spectacolul; m-ai lăsat acolo fără să am cui cânta. Şi pe urmă a trebuit să aştept în aeroportul ăla nenorocit cursa de şase dimineaţa şi să zbor singur acasă. Şi tu eşti cea care se supără? Pe naiba, femeie.

— Rick, nu vorbi urât în faţa mea!

— Ba fac ce dracu’ am chef să fac. Sunt furios. Bun de legat. Un zgomot hârşâit, ca un lătrat ieşi din gâtul lui: nu-mi vine să cred că mai stau încă aici.

— Atunci nu mai sta!

Îşi îndreptă ochii îngustaţi neîncrezător spre faţa ei. Laurie simţi că ar fi fost mai bine să tacă. Ar fi vrut să se potolească şi toate aceste lucruri să înceteze. Dar se simţea stăpânită de mânia ei cea nou-născută; nu o putea controla.

— Pleacă atunci! Ridică dintr-un umăr, cu faţa golită de

expresie. Pentru că, dacă te aştepţi la scuze din partea mea află că nu le vei auzi. Gata cu scuzele, pentru viaţa mea, pentru hotărârile şi acţiunile mele. Am terminat cu toate astea, ai auzit ce-ţi spun?

— Foarte rău, pentru că de data asta ar fi fost pentru prima dată când ar fi trebuit să o faci. Rick se năpusti spre uşă şi o lăsă deschisă în urma lui. Se opri cu un picior în prag şi cu mâna pe clanţa uşii. Putea să îi vadă spatele uşor încovoiat de emoţia prea puternică, şi tare ar fi vrut să alerge şi să-şi împletească mâinile pe după gâtul lui, să-l reţină, să-l iubească, dar ceva o ţinea înfiptă în pământ.

Când Rick vorbi, glasul îi suna aspru, nefamiliar:

— Te iubesc, Laurie. Mai mult decât am sperat vreodată să iubesc pe cineva. Şi ştiu că şi tu mă iubeşti, cu toate că te lupţi cu atâta înverşunare împotriva iubirii tale, încât eşti capabilă să ne smulgi unul din braţele celuilalt. Dar iubito, eu sâmbătă plec în Kentucky… cu sau fără r tine! Se întoarse în loc, cu un zâmbet hotărât pe buze, pe când doar ochii îi trădau dragostea rănită. Adăugă:

— Laurie, ţi-am-spus vreodată că mi-e frică de înălţime? Ei drăcie, cu cât urci mai sus, cu atât mai de sus vei cădea!

O oră mai târziu, Laurie intra în Rayburn Building păşind spre biroul senatorului.

— ’Neaţa, Laurie, cum ai petrecut în vacanţă? o întâmpină Paula cu un zâmbet de bun-venit.

— Oribil, replică dur, apoi îşi îndulci vocea: iartă-mă Paula! Senatorul e la el în birou?

— Mh, mh şi încă singur-singurel. Mă bucur că mă aflu aici şi nu dincolo, la el.

Clătinând cu înţeles din cap se întoarse la lucrul ei. Laurie bătu în uşa biroului, aşteptând să i se răspundă. Apoi păşi înăuntru. Senatorul Murphy îşi împinse ochelarii pe vârful nasului şi îi zâmbi.

— Perfect Laurie, eşti exact persoana pe care doream să o văd. Apăsă pe interfon: Paula, te rog să îmi preiei toate apelurile. Se întoarse apoi spre Laurie şi îi spuse: Şi acum, draga mea, află că am vorbit cu tatăl tău şi înţeleg că poate nu vrei să ocupi postul din Pittsburgh.

— Domnule senator, nu e adevărul adevărat! Tata trebuia să vă spună de fapt că nu accept sub nicio formă postul din Pittsburgh. Vă mulţumesc foarte mult şi vă apreciez încrederea, dar am de gând să fac ceva schimbări în viaţa mea şi…

— Stai puţin, Laurie, tatăl tău mi-a vorbit despre asta. Îl cunosc din copilărie şi ştiu că uneori poate fi cam încăpăţânat, dar…

— Încăpăţânat ca un catâr, ar fi termenul exact, nu-i aşa, domnule senator?

— Păi cam aşa ceva. Dar, draga mea, nu uita un lucru, te iubeşte foarte mult.

— Bineînţeles. Şi eu îl iubesc. Şi îl voi face să fie în continuare mândru de mine, dar în condiţiile pe care eu le dictez, de azi înainte.

— Aş putea măcar să-ţi cer să continui munca de aici? Ai făcut lucruri într-adevăr extraordinare şi-mi va fi greu să te înlocuiesc.

— Domnule senator, acesta este lucrul cel mai frumos pe care mi l-aţi fi putut spune. Vă mulţumesc. O să pun totul în ordine până la sfârşitul săptămânii ăsteia sau, dacă nu găsiţi pe altcineva, şi mai mult. Dar sunt hotărâtă să plec.

— Şi unde vrei să te duci, Laurie?

— Nu ştiu încă, admise zâmbind şi sperând că ceea ce spusese masca destul de bine spaima pe care o simţea spunând aşa ceva. Aş vrea să văd puţin lumea, să văd cum trăiesc alţi oameni, ca să pot decide cum vreau eu să trăiesc.

— Dar, copila mea, cum o să te descurci, aşa cum ai fost crescută şi cu lipsa ta de experienţă?

— Tocmai de aceea trebuie să o fac.

Şi cum vă place dumneavoastră să spuneţi „*Tot ce ai de făcut este să o faci*”.

Paula o privi cu sprâncenele ridicate când Laurie ieşi.

— Cum a mers?

— Fantastic, zise ea cu ochi mari şi inocenţi, demisionez.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Nu Paula, nu prea cred. Vreau să mă descurc de una singură. O să mă scufund sau o să mă menţin pe linia de plutire. Dar oricum, îţi mulţumesc.

— Ai perfectă dreptate, Laurie, te înţeleg.

Ellen nu era atât de uşor de îmbrobodit.

— Ce vrei să spui cu „*nu vreau să discut*”? ţipă la ea prin telefon. Ba vrei să vorbeşti. Sosesc imediat! Zece minute mai târziu era acolo, târând după ea o sacoşă de hârtie.

— Am aici nişte ciocolată şi prăjituri, iar îngheţata mă ajută să înving stresul, ia şi tu.

— Dar eu nu sunt stresată, Ellen, insistă Laurie, aruncându-se pe canapea.

— Hm! Ellen îi înlătură obiecţia cu o fluturare de mână şi o uşoară încruntare. Nu mă prosteşti tu pe mine; arăţi ca moartea în vacanţă.

— Ba nu, arăt grozav!

— Hm, hm. Tu arăţi groaznic, iar Rick arată şi mai rău. Ce i-ai făcut omului ăluia!

— Eu? Ţi-a spus el aşa ceva?

— Glumeşti? N-ar spune o vorbă nici dacă pe dinăuntru s-ar simţi rănit de moarte.

Şi, ca să-ţi spun drept, chiar aşa şi arată, dacă vrei opinia mea profesională.

— N-o vreau! Dacă e ceva de care să mă bucur în mare măsură, atunci acela este părerea altora despre propriile mele probleme.

Văzând figura rănită a lui Ellen, Laurie oftă şi-şi cuprinse capul în mâini.

— Of, îmi pare rău. Dar vezi tu, exact asta nu vreau, să fiu făcută vinovată. Trebuie să încep să îmi trăiesc propria mea viaţă.

— Şi cine te opreşte?

— Tata, familia, Rick…

— Ia stai puţin, Laurie Bridget Margaret O'Neill. Da, parţial ai dreptate. Aminteşte-ţi că pe jumătate am crescut în casa voastră. Îl cunosc şi îl preţuiesc, ba chiar îl iubesc pe tatăl tău-tiranul cel bun. Şi pe toate mătuşile tale bine intenţionate…

da, ei tot încearcă să-ţi trăiască viaţa în locul tău.

Familia are întotdeauna felul ei de a o face. Uite-te la mine! Călugăriţă de o zi.

Dar cu Rick ce ai? Nu, nu poţi să-mi vinzi mie una ca asta.

— Dar nu ştii nimic despre el!

— Nu? Adu-ţi aminte că îl ştiu de mult timp. L-am văzut cu multe femei; unele îl voiau pe el, altele voiau să îl folosească şi în cele din urmă, unele voiau doar să fie văzute la braţul lui. Şi omul ăsta nu a fost niciodată altfel decât cinstit, alegând mereu numai drumul drept, fără ocolişuri. A fost uneori impulsiv sau prea direct, dar întotdeauna cinstit!

— Dar eu nu vorbesc de cinste.

— Ba da, vorbeşti. Pentru că dacă el spune că te iubeşte, şi-mi

pun gâtul pe tăietor că da, uite-te la el numai cum arată acum, atunci o şi crede, Laurie! Asta vrea să zică totuşi că te iubeşte aşa cum eşti şi aşa cum vei fi întotdeauna. Păcat că nu ştii să apreciezi un dar atât de preţios.

— Ellen!

— Da? Mai e vreo calitate de-a lui Rick despre care ai vrea să vorbim? Curaj? Loialitate? Castitate… ei, hai să sărim peste asta.

— Ellen! ţipă Laurie, apoi se relaxa şi râse. Ai făcut-o dinadins, nu-i aşa? Doar ca să mă faci să râd?

— Păi, zâmbesc, nu se vede?

— Nu prea. Vreau să vezi cât de greşit te porţi cu Rick. Te îngropi singură şi fără motiv. Vrei să-l iubeşti; e aici. Dacă nu vrei, dacă nu te simţi pregătită, atunci spune-i-o. Dacă vrei să umbli pe coclauri cu el, n-ai decât. Dacă nu, rămâi şi caută-ţi o slujbă sau călătoreşte! Fă ceea ce crezi că vrei să faci. Dar nu-l răni şi nu te răni nici pe tine. Nu te face să te simţi atât de rău, încât să începi să fugi de lume. Odată decizia luată, nu va mai depinde numai de tine. Dar tu eşti perfectă; toţi ceilalţi greşesc. E vorba de încăpăţânarea lor, de îngustimea lor de vederi.

Făcu o pauză, privind-o drept în ochi. Iar tu ştii mai bine decât mine că nimic din toate astea nu i se poate reproşa lui Rick.

Laurie rămase tăcută pentru o clipă, cu mâinile uitate în poală. Apoi oftă.

— Cred că am o mulţime de lucruri la care să mă gândesc.

— Grozav, zise Ellen, aplecându-se şi luându-şi sacoşa aşezată la picioare, atunci îmi iau îngheţata şi mă duc acasă. Acum chiar că am nevoie de ea. Şi cu un zâmbet, îi strânse uşurel umărul lui Laurie şi plecă.

Laurie întoarse apartamentul cu susul în jos, făcu ordine la sânge, apoi adună un morman de lenjerie pe care îl vârî în maşina de spălat; rămase să se uite cum se învârtesc rufele în maşină. Gândurile ei se învârteau însă şi mai tare.

Cum să ştie ce ar trebui să facă? Cum să ştie ce e bine? Ce e rău? Când să înveţe să spună „da? Şi când „nu”?

În ciuda cuvintelor lui Ellen, se temea să dea frâu liber furiei, chiar şi pentru o clipă. Era ca în povestea micuţului olandez: dacă îşi trăgea degetul brusc din crăpătură, o revărsare de sentimente ar fi copleşit-o, încercând să o înece. Măcar cu supărarea te puteai

descurca; putea încă să fie calmă, raţională, să facă ceea ce trebuia să facă. Şi ceea ce avea ea de făcut era să fie matură şi independentă.

Corect?

Pe când urca scările, auzi telefonul sunând. Îl auzea şi acum stând cu cheia în mână şi încercând să deschidă uşa de la intrare. În cele din urmă sunetul încetă şi Laurie intră în casă. Îşi aruncă hainele pe cuier şi puse nişte apă la fiert pentru ceai. Şi-ar fi dorit acum o duşcă bună din tăria lui Raj; îşi frecă ochii cu palmele, ca să şteargă imaginea. Chiar sclipirea aceea slabă a unei amintiri din trecutul ei nu prea îndepărtat aprinse flacăra altor amintiri: petrecerea, zâmbetul fascinant, aprobator al lui Rick, căldura braţelor lui, cum făcuseră dragoste…

Nu, nu trebuie să se gândească la asta… la el. Dacă o va face, va fi pierdută. Trebuia să rămână fermă şi neclintită. Trebuia să stea pe propriile ei picioare. Să îşi savureze propria independenţă.

În noaptea aceea telefonul mai sună; un tremur emoţionat îi spulberă calmul şi se aşeză pentru o clipă, cu buzele uscate şi palmele ude. Apoi ridică receptorul.

— Alo? A, bună, mamă. Mă bucur să te aud. Da, sunt bine. Se sprijini de perete cu umerii cutremuraţi de suspine înăbuşite, cu bătăile inimii rărite. Şi tu şi tata? Ce mai faceţi?

Vocea liniştitoare a mamei o făcu pe Laurie să se simtă cumva de parcă ar fi ieşit în afara propriului eu, dedublându-se; tot ea vorbea şi cu mama şi în acelaşi timp se privea stând acolo şi vorbind. Ştia că părea foarte calmă şi puternică.

— Nu, mamă, zise răspunzând astfel ultimei întrebări pe care i-o pusese mama ei. Nu ştiu încă ce o să fac. Nu, nu încă. Şi nu fi îngrijorată. Totul va fi perfect.

Închise şi îşi îndreptă umerii delicaţi. Ei vezi, nu putea să fie chiar atât de rău. Se descurcase destul de bine în noua manieră „*independentă*”.

Scurgerea lentă a întregii săptămâni fu măsurată de Laurie în apeluri telefonice.

Marţi noapte o sună sora ei. Inima Lauriei făcu obişnuitul salt în gât la auzul primului ţârâit. Se întoarse însă iute acolo unde îi era locul, de îndată ce recunoscu vocea încântată a lui Katy.

— Mamă, ce ieşire grozavă ţi-ai făcut, surioară. O să aibă ce vorbi adunătura aia de plicticoşi până la sfârşitul zilelor lor.

— Katy, nu asta am urmărit. Ştii, ar trebui să fiu furioasă pe tine şi chiar aş face-o dacă, nu m-aş strădui din greu să îmi păstrez calmul şi răbdarea.

— Sună groaznic. Dar trebuie să existe vreun remediu. Cum a fost revederea cu Rick? Nu arăta nici el prea calm când a plecat de aici. Adică, într-adevăr, concertul a fost magnific, dar el clocotea. Râsul ei tineresc şi contagios umplu urechea lui Laurie. Îşi dori pentru o secundă să poată trece prin fir şi să-şi strângă surioara de gât, sau să bufnească pur şi simplu în lacrimi. Dar respiră adânc şi răspunse:

— Nu prea ştiu ce face. Nu ne-am văzut săptămâna asta absolut deloc.

— Eşti nebună? ţipă sora ei în receptor. Ascultă, vin imediat la Washington. Acum chiar ai nevoie de mine. Dacă o să-i laşi să te monteze împotriva omului ăla extraordinar, ei bine, atunci… Păi ăsta e lucrul cel mai îngrozitor pe care l-am auzit vreodată. Laurie, nu poţi să faci aşa ceva!

— Calmează-te Katy, zise Laurie cu voce înlăcrimată. Nu văd de ce ar trebui să ne apuce isteria. Am nişte hotărâri de luat. Katy nu-i mai răspunse. Trânti doar receptorul. Era prea destul, noaptea astă de marţi îi cam ajungea. Laurie rămase gânditoare, cu lacrimile pe obraz. Îşi turnă un pahar cu lapte cald şi se pregăti pentru încă o noapte goală şi pustie.

Noapte de noapte, în întunericul de nepătruns, se simţea neajutorată singură şi nefericită; atât de sfâşiată, încât se întrebă dacă ea, Laurie O'Neill creşte şi se maturizează sau doar suferă. Se plimba în sus şi în jos, fără somn, suspinând şi dorindu-l pe Rick, nevrând altceva decât să îl privească, să îl simtă aproape, cu toată dragostea lui. Îşi aşeză mâna acolo unde stătuse el, apoi pe o ceaşcă de cafea, pe periuţa lui de dinţi lăsată în baie, pe cartea cu coperţile îndoite, părăsită pe măsuţa de la capul patului. Îl vedea în oglindă, râzând peste capul ei, în vreme ce ea se pieptăna dimineţile. Îi simţea încă atingerea… felul acela special în care îi punea arătătorul pe obraz, ca o semnătură a meşterului pe un porţelan de preţ, făcând-o cu atâta dragoste şi tandreţe. Nu mai putea îndura. Trebuia să îi dăruiască dragostea ei, să-şi petreacă toată viaţa alături de el. Începu să plângă încetişor pentru vidul care era acum viaţa ei.

Miercuri seara, Ellen o sună din nou. Era târziu şi o sunase de la Urgenţă. Laurie putu cu greu vorbi; avea gâtul uscat de cât plânsese.

— Ei drăcie, ştiam eu că nu dormi. Laurie, când o să încetezi cu prostia asta? Cu încăpăţânarea asta?

— Nu sunt încăpăţânată, Ellen, insistă Laurie. Îşi şterse faţa cu poala halatului de baie, fericită că Ellen nu o putea vedea. Încerc să fiu rezonabilă ştii, dacă încerc să pun totul pe hârtie, aşa cum făceam noi soiul ăla de tabele cu două rubrici;

Într-o parte, argumente pro şi în cealaltă rubrică, argumente contra, mi-ar ieşi cam aşa ceva: la întrebarea *„de ce să nu te îndrăgosteşti*?" răspuns: nevoia de a fi independentă; am nevoie de timp, de spaţiu, am nevoie să mă gândesc, să văd lucrurile mai clar; ar mai fi şi evidenta mea imaturitate, lipsa de experienţă; aş vrea să călătoresc, să îmi caut o slujbă nouă, să-mi fac alţi prieteni după propriile mele puteri.

— Şi ascultă aici: de partea cealaltă, la rubrica *„de ce să te îndrăgosteşti de el"* poţi să scrii: „Rick".

— Aşa-i; doar atât, murmură Laurie, începând iarăşi să plângă.

— Şi nu e de-ajuns?

— Nu, nu are cum să fie, răspunse printre lacrimi. Nu vezi, scorul e nouă la unu!

— Deh, dar dacă pariezi pe numărul mai mic s-ar putea să fii mai câştigată. Hei, te tachinam 'doar. Problema e că dacă tot vrei să te prosteşti cu tabelul ăla, ar mai fi destule lucruri de adăugat la rubrica lui Rick; fericire, dragoste împlinită, plăcere, să ai cu cine să împarţi problemele, cu cine să le duci pe umeri, să fii fericită dimineaţă că i te scoli alături, să te bucuri că te duci cu el noaptea la culcare… nu oricum, ci în braţele iubitului tău. Am ajuns la nouă sau să mai continui?

— Cred că eşti pe aproape Ellen, dar deşi înţeleg, recunoaşte că ceea ce îmi spui porneşte din experienţă. Tu nu ai căzut în braţele primului tip care ţi-a eşti în cale când nu ai mai fost călugăriţă.

— Cred că eşti mai norocoasă ca mine, Laurie, veni prompt replica lui Ellen. Acum trebuie să mă întorc la treabă, dar, te rog, să te mai gândeşti. Uneori e greu să ştii pe ce rubrică pui pariu, ca să-ţi câştigi fericirea.

— Destul pentru miercuri, mormăi Laurie, smiorcăindu-se şi ştergându-şi lacrimile.

Când sună telefonul, cu puţin înainte de miezul nopţii de joi, Laurie era deja epuizată. Capul îi plesnea sub tensiunea continuă a

cântăririi evaluării tuturor emoţiilor ei, care se războiau între ele. Era obosită din cap până în vârful degetelor de la picioare. Ridică receptorul şi-l apropie de ureche, pe când îşi sprijinea fruntea în palma cealaltă.

— Alo?

— Laurie, sunt eu, Rick. Nu reuşi să răspundă; stătea acolo neajutorată, muşcându-şi buzele de parcă ar fi vrut să şi le rupă, cu trupul tremurând ca o frunză.

— Laurie? Eşti pe fir? îi auzi vocea răguşită de îngrijorare. Laurie, te simţi bine?

— Da, murmură, cred că sunt O.K. Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi iarăşi vocea lui, blândă acum, dar plină de o durere ascuţită.

— Îmi pare rău să aud asta, într-un fel. Speram că te simţi groaznic, aşa ca mine.

Îşi simţi lacrimile fierbinţi revărsându-se pe la colţurile ochilor.

— Laurie, e joi, aproape vineri. Urmă tăcerea, apoi îl auzi dregându-şi glasul şi încercând să-şi facă vocea să sune ferm, dar ştia cât îl costa efortul ăsta. Laurie, ai luat vreo hotărâre?

Dădu din cap, împrăştiind lacrimile în toate direcţiile şi murmură cu greu:

— Nu.

— Bine. Atunci lasă-mă să trec pe acolo. Putem sta de vorbă şi ne-om descurca noi împreună. Putem…

— Nu… nu. Trebuie să mă descurc singură sau altfel n-are rost. Într-un fel sau altul trebuie să mă descurc singură, să găsesc o soluţie.

— Cum să găseşti o soluţie, Laurie? Vorbeşti despre vieţile noastre, nu despre o problemă de matematică sau despre cuvinte încrucişate: Doi vertical-fericire; Şase orizontal-durere. Vreau să zic, drace, ori mă iubeşti pe cât te iubesc şi eu ori, nu! Ce dracu' ar mai fi de soluţionat aici?

— Eu, cine sunt, cum îmi văd viaţa în continuare. Asta este tot ce am de rezolvat.

Rick. Mai vreau timp.

— Nu prea mai ai timp, Laurie. Şi chiar dacă ar mai fi, dacă aş spune că mai aştept o săptămână, o lună, un an? Ar fi vreo diferenţă? Sau ar prelungi doar agonia?

— Rick, aş vrea…

— Dar tu ştii ce aş vreau eu, Laurie? o întrerupse cu vocea vibrând de durere. Aş vrea să te fac să îţi fie la fel de greu să mă părăseşti, pe cât îmi e mie să te las.

Probabil că a adormit, căci se trezi înţepenită pe scaun şi era deja dimineaţă. Se auzea bătaia uşoară a ploii în fereastră, iar lumina zilei umplea camera cu străluciri cenuşii. Întinzându-se, Laurie îşi trase scaunul lângă fereastră şi se uită afară. Erau multe lucruri de văzut: coamele acoperişurilor şi conturul caselor din faţă, liniile lungi şi albe ale trecerii de pietoni, coroanele cu frunze tinere ale copacilor. Şi oamenii care se grăbeau în sus şi-n jos, singuri sau câte doi, înveşmântaţi în fulgarine, ascunşi sub umbrele.

Nu se va duce astăzi la lucru, hotărî pe loc. O să stea aici, să se uite de la fereastră… şi o să-şi ia viaţa în propriile ei mâini.

Suna groaznic de melodramatic, aşa că râse încetişor. Of, asta îi făcu bine; nu râsese de atâta timp. Nu râsese nici măcar o singură dată în săptămâna asta, pe care o petrecuse fără Rick. Oare aşa va arăta viaţa ei fără Rick?

Deodată, ca un şoc care o făcu să se încovoaie pe scaunul pe care stătea, realiză că ăsta era singurul lucru la care nu se gândise. Cum o să fie viaţa ei fără Rick?

Nu doar astăzi, mâine, când ştia că va pleca, ştia că îşi va împacheta lucrurile pentru drum, fără ca ea să îl poată vedea, că îşi va pune geanta cu strictul necesar la spatele motocicletei şi banjoul pe spinare, casca pe cap, cu trupul lui suplu şi frumos zburând peste dealuri şi văi. Nu avea nicio poză de-a lui, pe buze nu-şi găseau locul cuvintele de rămas-bun; nu-şi putea imagina cum s-ar putea despărţi. Doar sfârşitul ăsta trist o obseda: fiecare plecând singur. Iar ea nu avea doar ziua de mâine, ca să se simtă singură.

Nu era vorba doar de a doua zi şi de ziua următoare sau de săptămânile ce vor veni. Şi-ar fi putut umple timpul cu o slujbă şi cu prieteni noi, cu concerte şi muzee, cu vreo excursie pe undeva şi cu vizite acasă. Dar niciodată nu ar mai împărţi cu el clipele lor minunate: nopţi petrecute sub lumina stelelor sau dormind pe o saltea pusă direct pe pământ, ascultând cântecele vechi, melodioasele voci bărbăteşti şi murmurul unui banjou cu cinci coarde. Dar nu va trebui să treacă singură doar prin lungimea fără de sfârşit a unui weekend. Nu era vorba numai de anul viitor sau de anul ăsta, primul ei an ca femeie. Poate că ar putea trece şi prin asta fără el. Dar atunci cine va

mai râde de prostiile ei, cu cine-şi va mai împărţi bucuriile, cui îi va mai păsa că ea creşte şi se maturizează? Cine ar mai putea-o iubi ca el? Cu ochii lui strălucind întunecaţi, cu fiecare atingere care stabilea între ei legături indestructibile, pe viaţă, cine îi va mai zâmbi încurajator, aprobator, împlinindu-i viaţa? Oh, Dumnezeule, el chiar o iubea. Iar pentru ea, el era soarele şi vântul şi dulcea ploaie.

Şi chiar dacă ar fi supravieţuit un an fără el, tot n-ar avea niciun sens, fiindcă viaţa ei ar fi goală. Cu un ţipăt de mare bucurie sări în picioare, apoi rămase zâmbind în gol. O.K. Laurie O'Neill acum că ştim încotro s-o luăm, hai s-o şi facem. Primul lucru pe care îl făcu, fu să încerce să dea de Rick la telefon. Suna ocupat, aşa că închise şi formă iar şi iar până ce se simţi învăluită într-o peliculă fină de sudoare. Gândul la o baie bună şi un şampon zdravăn îi veni îmbietor ca un drog şi o mai distrase puţin de la preocupările ei. Se întoarse învelită din cap până în picioare în prosoape şi înşfacă telefonul. De data asta nu mai răspundea nimeni. Nu-i venea să creadă. Încercă din nou toată ziua şi toată după-amiaza, acasă, la teatru, dar Rick Westin nu era de găsit pe nicăieri. Nimeni nu îl mai văzuse de la plecarea bruscă de la obişnuita petrecere ce însoţea spectacolul de rămas-bun, ultimul din acea stagiune. Dragostea şi o plăcută anticipare a situaţiei o determinară să formeze numărul la nesfârşit. Nu se putea gândi nici măcar pentru o secundă că Rick plecase deja. Nu, dacă Rick Westin spusese că va rămâne până sâmbătă, nimic şi nimeni nu-l vor opri să aştepte, chiar de ar aştepta şi-n iad. Făcu curăţenie prin apartament, împărţi plantele de apartament pe la vecini şi o rugă pe vecina de lângă ea să mai fie cu ochii şi pe uşa ei. Se grăbi apoi să ajungă la magazin şi să-şi cumpere cele câteva lucruri de care avea nevoie pentru o astfel de călătorie: o pereche nouă de blugi prespălaţi, deja „înmuiaţi" şi deci numai buni de purtat, vreo două tricouri, o cămaşă imensă, dar foarte haioasă şi viu colorată, nişte cizme, care păreau deja purtate, şi şosete groase de lână. Un poncho de ploaie. O trusă de voiaj pentru periuţă, pieptene şi… cam atât. Totul îi părea atât de simplu, atât de natural.

Era noapte târziu şi tot nu reuşi să dea de Rick. Nu avea chef să sune pe nimeni altcineva, nu voia să spună nimănui altcuiva ce hotărâre luase, fără să ştie el mai întâi. Aşa că stătu cu mâna pe telefon până ce adormi din nou pe scaun; se sculă abia când razele soarelui de dimineaţă începură să-i gâdile faţa.

Iată ziua cea mare-iată începutul adevărat şi strălucitor al vieţii

ei.

Chemă un taxi, îşi împacheta lucrurile într-o sacoşă uşoară de plastic, cu fermoar, sări într-o pereche de pantaloni kaki şi-şi trase peste cap un tricou roşu-închis; apoi îşi înnodă eşarfa de la Rick în jurul gâtului. Încuie uşa de la intrare şi plecă.

Nu era nimeni pe străzi la ora aceea-şase dimineaţa şi pe deasupra şi sâmbătă. Se simţea fantastic, cu tot oraşul numai şi numai al ei, pe când se instala pe bancheta din spate a taxiului şi îşi lua rămas-bun de la locurile devenite familiare. Ajunse la uşa lui Rick în mai puţin de un sfert de oră şi bătu tare, fără să-i pese că ar putea scula tot cartierul. Dar uşa i-o deschise un bărbat absolut necunoscut: mic de statură, cu un chip rotund şi mare cât o pâine, învelit ca un crenvurşt în foaie, cu un imens halat de baie.

— Oh, înghiţi Laurie în sec, sărind de surpriză cu un pas înapoi, regret, îl caut pe Rick Westin.

— Păi, Rick, aaa… Omul căscă cu poftă. Scuzaţi. Rick s-a mutat de ieri. Mi-a închiriat apartamentul peste vară şi a avut amabilitatea… Vorbele îi fură curmate de un alt căscat pe care încercă, fără succes, să şi-l ascundă în spatele pumnului dus politicos la gură, în vreme ce Laurie simţea că îşi iese din minţi. Scuzaţi-mă. A avut amabilitatea să mă lase să mă mut încă de ieri, ca să pot să fiu gata pentru spectacolul din seara asta. Ştiţi, sunt flautist. Ştiţi, flautul, adăugă observând totala ei lipsă de înţelegere afişată pe faţa mult prea palidă.

— Ce drăguţ, zise Laurie convenţional. Dar… ştiţi şi unde s-a dus?

— Mi se pare că a zis că o să doarmă peste noapte la nişte prieteni şi că apoi o să se îndrepte spre… Laurie alerga deja pe scări în jos, căutând din priviri un taxi.

Când taximetristul o lăsă în faţa uşii lui Ellen se repezi bătând cu pumnul în uşă.

Răspunse vocea lui Dan:

— Laurie. Bună fetiţo, nu te-am mai văzut de destulă vreme. Îi zâmbi fericit, şi somnoros.

— Rick e aici, Dan? Te rog, spune că da.

— Ba aş zice că tocmai, a plecat. Privi camera goală, canapeaua din nou strânsă, aşternutul împăturit. Probabil că a plecat foarte devreme.

Dar Ellen trebuie să ştie unde l-ai putea găsi; o să vină curând

acasă.

— Dar nu pot să aştept. Va pleca. O să creadă că nu vreau să merg cu el, strigă Laurie cuprinsă de panică.

— Şi mergi? Sprâncenele lui Dan se ridicară a surprindere. Hei, bravo puştoaico, bravo ţie! Ellen tocmai renunţase la orice speranţă. Laurie îl îmbrăţişă, râzând încetişor.

— Vezi, nu sunt chiar un caz fără de speranţă, încerc să fac ceva după cum mă tăie pe mine capul. Ascultă, sărut-o pe Ellen din partea mea. Spune-i că o să sun. Mă duc să dau de Rick. Şi plecă în grabă.

Când picioarele îi atinseră caldarâmul străzii şi dădu cu ochii de taximetristul care, amabil, se gândise să o aştepte, se opri locului ţintuită de o idee. Unde să-l mai caute acum? Şi dintr-odată ştiu unde era omul ei cu banjoul.

Şoferul întoarse şi curând fură la uşa propriei ei case. Acolo era; aşezat chiar în curba din faţa clădirii, uitându-se în sus la fereastra ei întunecată şi ermetic închisă. Stătea pe motocicletă, cu picioarele sprijinite pe sol, cu blugii lui vechi, cu o cămaşă albastru-deschis şi cu părul lung şi cârlionţat revărsat peste gulerul cămăşii. Văzut din spate arăta puţin cam sălbatic, periculos şi necunoscut… iar Laurie simţi un mic fior de frică urcându-i pe şira spinării.

Deodată el se întoarse fără ca ea să-l fi strigat, de parcă întreaga lui fiinţă îi simţise prezenţa. Se întoarse şi îi zâmbi văzând-o că se apropie, după ce dăduse drumul taxiului. Zâmbetul lui şterse toată suferinţa din ochii întunecaţi, făcându-i să strălucească de dragoste şi promisiuni nerostite.

Laurie îşi simţi lacrimile adunându-se în spatele pleoapelor, pe când coborâse din maşină. Ce făcuse ea că să merite un astfel de surâs plin de iubire, un asemenea om atât de îndrăgostit de ea? El îşi ridică un braţ în chip de salut.

— Hai vino iubita mea curajoasă şi minunată. Haide! Plecăm! Laurie sări pe şa în spatele lui. Petrecându-şi braţele pe după pieptul lui, îşi apăsă obrazul de spatele lui şi murmură:

— Te iubesc, Rick Westin! Te iubesc tare, tare…

— Şi eu te iubesc, Laurie O'Neill!

Auzi motorul prinzând viaţă şi călătoria lor în doi începu.

SFÂRŞIT

Loveswept

Laurie O'Neil a dus viața cea mai ferită de primejdii timp de douăzeci și trei de ani. Cînd a ajuns la Washington în puterea nopții a rămas șocată: niciodată maicile nu o învățaseră cum să se poarte cînd se afla față în față cu un bărbat pe jumătate gol. Dar în clipa aceea **Nick Westin** s-a lăsat sedus de strălucirea de inocență din ochii lui **Laurie** și și-a dorit să-i fie profesor, prieten... și iubit. A încîntat-o cu banjoul său, învăluind-o într-o țesătură de emoții și visare. Dar cînd trubadurul a invitat-o să fie tovarăși de drum, curajul abia descoperit al lui **Laurie** a părăsit-o. **Va putea ea oare să schimbe certitudinea lucrurilor cu care era obișnuită pentru un destin nesigur alături de el?**

Lei 2549+51TL = 2600